

A photograph of Slavko Ninkov, an older man with grey hair and glasses, wearing a blue suit and a red tie. He is sitting at a desk with papers, resting his chin on his hand. The background is dark with some light-colored curtains.

С Л А В Е
НИКОЛОВСКИ
К А Т И Н

АНДРЕА БРАНОВ
БРЪНОВ

Во монографското дело "**Андреа Бранов**", на истакнатиот македонски публицист и новинар, Славe Николовски-Катин, на софистициран начин се претставени животот и делото на еден Македонец, кој претставува импресивна персонификација со историската голгота на македонскиот народ. Животниот пат на Андреа Бранов ја олицетворува судбината на Македонецот и неговиот исконски стремеж за опстанок, не само во родната земја, туку и во било кој дел на светот, каде што е посеано семето македонско.

А подобар познавач од Катин на пеколната историска судбина на Македонците и на нивната борба да го сочуваат својот идентитет, не само во Татковината туку и во дијаспората - нема, зашто тој е еден од ретките Македонци на кого Татковината му е животна опсесија, а иселениците во дијаспората - неговиот генетски код. Сите негови издадени книги, посветени, главно, на Македонците во дијаспората најдобро го потврдуваат тој факт.

Борче Наумовски

The well-known Macedonian publicist and journalist Slave Nikolovski - Katin, in the monograph "**Anrea Branov**" presents the life and work of one Macedonian, who is an impressive epitomy of the Macedonian historical golgotha. The life path of Andrea Branov is personifying the destiny of the Macedonians and their primeval tendency to survive, not only in the Motherland, but also everywhere in the world, where the Macedonian seed is sowed.

And, no one than Katin is better acquainted with the infernal historical destiny of the Macedonians and the struggle to preserve their identity, both in the Motherland and in the Diaspora. He is one of the rare Macedonians to whom the homeland is his life occupation, while the expatriates in the Diaspora - his genetic code. All of his published books, dedicated mainly to the Macedonians in the Diaspora, state that fact.

Borče Naumovski

СЛАВЕ НИКОЛОВСКИ - КАТИН
SLAVE NIKOLOVSKI - KATIN

АНДРЕА БРАНОВ
ANDREA BRANOV

КНИГОИЗДАТЕЛСТВО „МАКЕДОНСКА ИСКРА“ – СКОПЈЕ

Едиција: МАКЕДОНЦИТЕ ВО СВЕТОТ
Edition: MACEDONIANS IN THE WORLD

СЛАВЕ НИКОЛОВСКИ – КАТИН
SLAVE NIKOLOVSKI – KATIN

АНДРЕА БРАНОВ
ANDREA BRANOV

Рецензенти:

Фиданка Танаскова
Борче Наумовски

Reviewers:

Fidanka Tanaskova
Borče Naumovski

Превод на англиски:

Лидија Димова

Translated into English by:

Lidia Dimova

*На сите Македонци
ширум светот*

*To all Macedonians
around the world*

СЛАВЕ НИКОЛОВСКИ - КАТИН

АНДРЕА БРАНОВ

МОНОГРАФИЈА

SLAVE NIKOLOVSKI - KATIN

ANDREA BRANOV

MONOGRAPH

ВОВЕД

ИСКРЕНОЉУБИЕТО БРАНОВО

Животот на Македонецот австралиски Андреа Бранов, сместен низ еден биографско-публицистички времепловник од перото на познатиот и признат публицист и новинар Славе Николовски – Катин во странците што следат од оваа книга, е своевидна сага за жилавоста, макотрпението, упорноста, истрајноста и непокорот. Сè она што може да биде одлика сепак само на луѓе, кои колку и да трпеле удари во животот, колку и да поминале премрежја во него, колку и битки да добиле или загубиле, но не се предале. И не застанале никојпат. Туку напротив. Андреа Бранов прегрмел уште како дете и глад и страв и неспокој. Бил сведок на бомбардирање, на тортури и на тежок живот, на уцени на квазидемократската грчка власт. Спасувал глава како босоног трчајќи од полињата да стаса пред порти, а вдолж патот летале гранати од сите страни. Тој ја изодил и бегалската голгота '48-та, кога заминува накај селото Браилово во прилепскиот атар. Натаму, патиштата го носат кон штипските и други синори

INTRODUCTION

THE TRUTH OF BRANOV

The life of the Macedonian from Australia, Andrea Branov, in this non-fiction, bibliographical text by the well-known publicist and journalist Slave Nikolovski-Katin, is a saga about forbearance, endurance, persistence, perseverance and tenacity. All these are attributes of a person who never gave up regardless of how many downfalls he had go through, how many bridges he had to cross or how many battles he had to fight. These people never stop. On the contrary, Andrea Branov experienced hunger, fear and despair from early childhood. He witnessed bombardments, torture, hardship and extortion of the quasi-democratic Greek authorities. He practiced survival tactics running barefooted through the fields up to the gates of his house while grenades were flying all around. In 1948, he experienced a refugee Golgotha when moving to village Brailovo, close to Prilep. His life took him to Stip and to other places in Macedonia. This

на Македонија. Работи од утро до мрак кревкото подоста изгладнето, ама храбро издржливо момче. Заработува за опстој свој, но и на делот од најблиските. И во градот најградски, конзулски македонски, во Битола остана дел од споменарните страници на Бранов. Тука се можеби едни од највредните животни дарови – венчавката со драгата му негова лејди, Ордана, на прерадосните мигови за прворожбата и следната на синовите. Австралија. Мелбурн. Конечниот пристан по 17.000 километри воздушна траса, со брод од балканските простори до јужнопацифистичките брегови. Немирниот дух продолжува да се ефектуира во позитивна енергија, низ активност мошне силовита и подотворена во македонската заедница во Викторија. Активен е Бранов во клубови, здруженија, црковни општини. И новинарството е неговиот предизвик и големата љубов. Дописник е на весниците „Денес“, „Нова Македонија“. Андреа Бранов останува да биде нашиот многу драг пријател, другар, роднина, соактивност, господин, патриот. Останува да биде честит Македонец во австралиската земја, меѓу Македонците од сите делови на Македонија.

Фиданка Танаскова

fragile, famished, but courageous boy worked from morning to dusk. He had to support himself, and not just himself but also his closest family. Part of the memories can be traced back to the greatest city of all, Bitola, City of the Consuls. He probably tasted the most important gifts of life in Bitola - his marriage with Ordana and the happiest moments of his firstborn. Australia - Melbourne followed. He traveled 17,000 kilometres by ship from the Balkan Peninsula all the way to the South Pacific shores. His untamed spirit was translated into positive energy within the framework of fruitful activities of the Macedonian community in Victoria. Branov was involved in the work of the Clubs, Associations and Parishes. Journalism became his challenge and great love. He was a correspondent to the newspapers "Denes", "Nova Makedonija", "Dnevnik" and "Makedonija". Andrea remains to be our very dear friend, relative, peer, patriot. He remains to be an honorable Macedonian in the Australian State, together with other Macedonians from all parts of Macedonia.

Fidanka Tanaskova

І ДЕЛ

МОЈАТА ТАТКОВИНА
МАКЕДОНИЈА

PART I

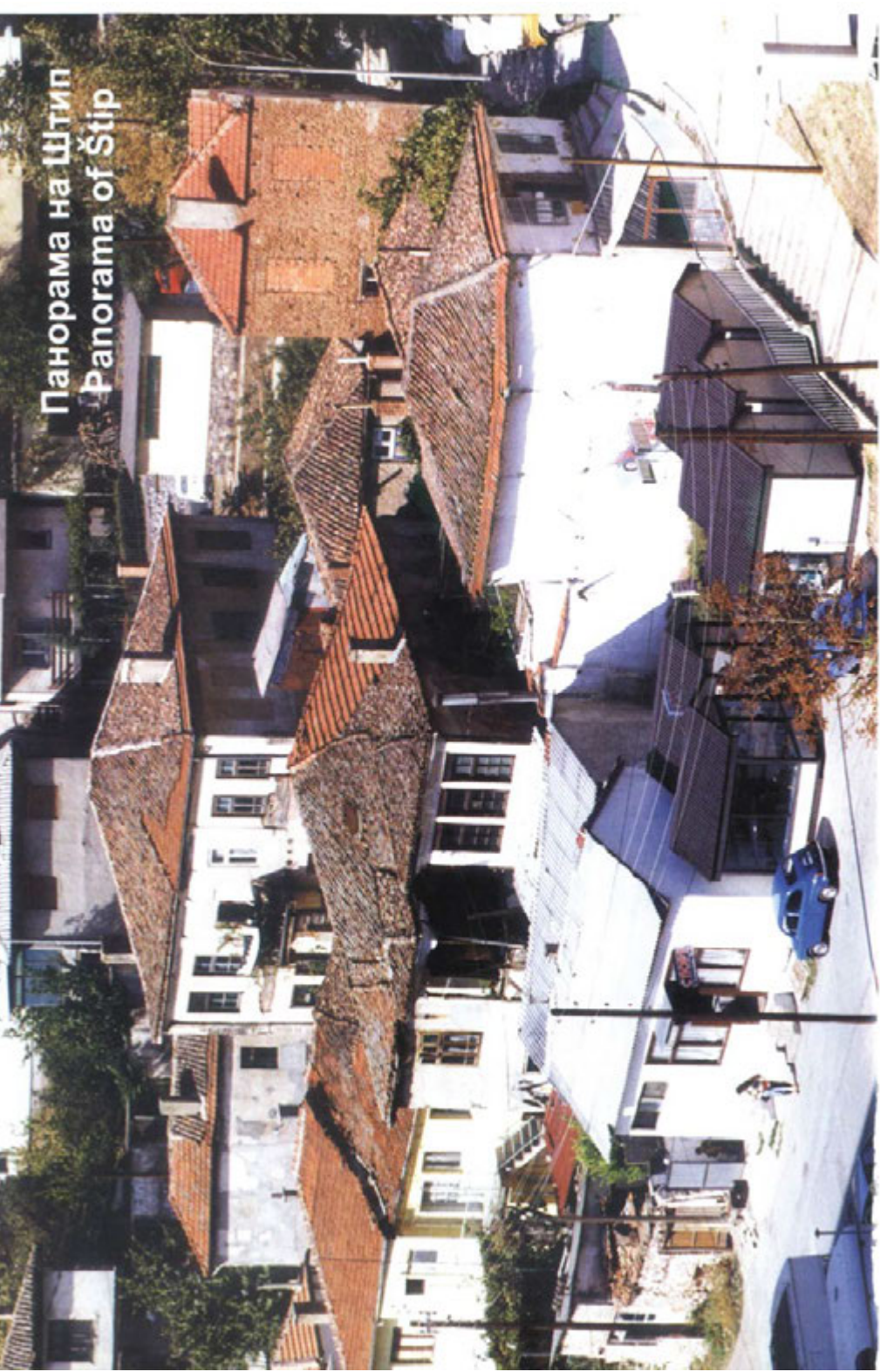
**MACEDONIA,
MY MOTHERLAND**

- *Егејска Македонија*
- *Родното Буф, Леринско*

Патувањата на Апостол
Павле низ Македонија
Travellings of Apostole Paul
throughout Macedonia

Панорама на Штип
Panorama of Štip

- *Aegean Macedonia*
- *Native village Buf, Lerin region*

ЕГЕЈСКА МАКЕДОНИЈА

*... Татковино, та ликот твој ме опива
И така гласот твој ме вика ден и ноќ
Жалта вечно по тебе ми открива
Невидени и цветни брегови...*

Никола Ј. Вапцаров

Егејска Македонија е земјата со чие име уште во античките времиња се означувала малата покраина во непосредна близина на Пела - престолнината на Античкото македонско царство. Во тоа време Македонија го опфаќала просторот меѓу денешното исушено Пазарско Езеро и долниот тек на Вардар. Но, со проширувањето на границите на Македонското царство, постепено пораснала и областа означена со името Македонија, која античките Македонци ја делеле на Горна и Долна Македонија, пред сè, заради нејзините географски карактеристики на просторот. Сепак, таквата поделба на Македонија има политичко, културно, воено и административно значење.

AEGEAN MACEDONIA

*...Your image devours me, oh Motherland,
Your voice calls me day and night,
My sorrow for you will always reveal
incredibly lush shores...*

Nikola J. Vapcarov

Aegean Macedonia is a country whose name ever since the classical period has denoted a small province located in the immediate vicinity of Pella - the capital of the Classical Macedonian Empire. At the time Macedonia covered the territory between the currently drained Pazar Lake and the lower course of the Vardar River. With the expansion of the boundaries of the Macedonian Empire, however, the area designated by the name of Macedonia gradually grew. Within it, the Macedonians from that period distinguished Upper and Lower Macedonia, primarily according to its geographic properties. Nonetheless, such distinction had political, cultural, military, and administrative significance.

Инаку, Македонија како географски регион го зафаќа средишниот дел на Балканскиот Полуостров, просторот што е заграден на север со планините Шар Планина, Скопска Црна Гора, Козјак, Осогово и Рила, а на југ со реката Бистрица и брегот на Егејското Море, до утоката на реката Места. Бигла и вододелниците на младонабраните планини Кораб, Јабланица, Грамос и Пинд ја заградуваат Македонија од запад, а од исток реката Места и западните делови на планината Родопи. Во овие граници Македонија зафаќа простор од 67.741,2 квадратни километри.

Долна Македонија, пак, за разлика од Горна Македонија, е претежно рамничарска земја. Таа на југ ја ограничуваат водите на Егејско Море, на југозапад водите на Термајскиот Залив и Перијанските Планини, на запад планините Вермион, Ворас и Пајко, на север планинските масиви на Балкан, а на исток ридестата разделница меѓу долините на Вардар и Струма. Вардар ја дели Долна Македонија на источна и западна; западната половина на Долна Македонија физички и географски е карактеристична по централната рамнина создадена од наносите на Вардар, Бистрица, Лудијас и Галикос. Оваа плодна земја (со површина од околу 1.500 квадратни километри) на југ ја ограничуваат водите на Термајскиот Залив, на југозапад планините на Перија, на запад планината Вермион, на север планината Пајко, а на исток Вардар.

Денес, Егејска Македонија опфаќа голем дел од Долна Македонија. Од вкупната површина на Македонија, егејскиот дел на Македонија зафаќа 34.153

Otherwise, Macedonia as a geographic region covers the central part of the Balkan Peninsula, an area enclosed to the north with the Mountains Šara, Skopjska Crna Gora, Kozjak, Osogovo and Rila, and to the south with the Bistrica River and the coast of the Aegean Sea, ending at the mouth of the Mesta River. Bigla and the watersheds of Mounts Korab, Jablanica, Gramos and Pindus surround Macedonia on the west, and on the east the Mesta River and the western parts of Mount Rhodope. Within these boundaries Macedonia covered an area of 67,741.2 square kilometres.

On the other hand, Lower Macedonia, unlike Upper Macedonia, mostly consisted of lowlands. On the south it was surrounded by the waters of the Aegean Sea, on the south-west by the waters of Thermy Bay and the Perian Mountains, on the west by the mountains Vermion, Voras and Pajko, on the north by the Balkan massifs, and on the east by the hilly division between the Vardar valleys and Struma Rivers. Vardar divided Lower Macedonia into Eastern and Western; the western part of Lower Macedonia both physically and geographically was characterized by the central plain formed by the alluvia of the rivers Vardar, Bistrica, Ludias and Galikos. That fertile land (with an area of approximately 1,500 square kilometres) on the south was enclosed by the waters of Thermy Bay, on the southwest by the mountains of Peria, on the west by Mount Vermion, on the north by Mount Pajko, and on the east by the Vardar River.

Today Aegean Macedonia covers a large part of Lower Macedonia. From the total area of Macedonia, the

квадратни километри, половина од цела Македонија. На север се граничи со Вардарска и Пиринска Македонија, како што се денешните граници на Грција спрема север, на запад со Албанија и Епир, од кои ја делат планините Иван и Пинд. На југ граничната линија достига до Тесалија, од која се разделува со планините Камвунија, Перија и Олимп и се мие од Егејското Море, а на исток до реката Места.

Карактеристиките на релјефот на Егејска Македонија се состојат во тоа што планините ја делат земјата на многубројни мали и големи низини и котлини, со голем број реки и езера. Според денешната администрација на Грција, Егејска Македонија е поделена на следните окрузи: Костурски, Кожански, Лерински, Воденски, Кукушки, Солунски, Серски, Драмски, Кавалски и Халкидски округ.

Македонија е историско и географско подрачје чие име потекнува од памтивека. Таа е спомната како земја на неколку места и во Библијата и многумина патеписци ја имаат доживеано како библиска земја. Сите кои ја опишале Македонија во поодминатата и поновата историја, се фасцинирани од неа. Затоа се вели дека Македонија е земја на премрежја, но и земја на убавина, земја на мистерији, каде народот на своите плеќи почувствувал освојувања, империи, промени и бројни непријателски јареми. Меѓутоа, таа ја задржала својата волшебност и своето име. Од времето на Александар Македонски, преку владеењето на Рим и Византија и преку големите миграции на Славјаните на југ, Македонија била раскрсница на различни цивилизации, култури, религии, јазици и народи. Во текот на овој долг и богат временски период, само два народа имаат право да

Aegean part spreads over 34,153 square kilometres, half of entire Macedonia. The Vardar and Pirin Macedonia were to the north, i.e. the current boundaries of Greece to the north, Albania and Epirus to the west, divided by the mountains Ivan and Pindus. The southern border line reached Thessaly, divided by mounts Kamvunia, Pieria and Olympus. It was washed by the Aegean Sea and the Mesta River from the east.

The Aegean Macedonia relief is characterized by mountains that divide the country into numerous small and large lowlands and valleys with a large number of rivers and lakes. According to the current Greek administration, Aegean Macedonia is divided into the following districts: Kostur, Kozani, Lerin, Voden, Kukuš, Solun, Ser, Drama, Kavala, and Halkidiki.

Macedonia is a historic and geographic area whose name dates from the beginning of times. The Bible mentions it several times, and many chronicle writers experienced Macedonia as a Biblical country. Everybody describing Macedonia, both in the past and in more recent history, were fascinated by the country. That is why Macedonia is said to be the country of crossroads, and yet a land of beautiful landscape and mystery, the land of people who have felt the burden of conquests, empires, changes, and various enslavement. Nevertheless, it has preserved its magic and its name. From the time of Alexander of Macedonia, through the rule of Rome and Byzantium, including the time of major Slav migrations to

се наречат дека се дел од идентитетот на земјата, а тоа се античките Македонци и Македонците денес.

Почнувајќи од IV век па наваму христијанството преовладува како религија на овие простори. Тоа го потврдуваат археолошките откритија и бројните христијански цркви, епископални катедрали, базиликите, крстилниците и другите сакрални објекти со големи димензии, кои покажуваат дека христијанството длабоко се закоренило и добро се организирано во Македонија од самиот почеток до денес.

Пред доаѓањето на Турците во XIV век, Македонија беше земја во преродба, со фасцинантна уметност, богата средновековна литература, еден симбол на цивилизацијата. Меѓутоа, отоманските Турци го уназадија временското движење и затоа почна долга борба за опстанок. Така, во духот на ограбувањата на отоманските Турци, долго време ширената исламизација, суровиот феудален систем, нивните најразлични завојувачки походи, тешкотиите и страдањата предизвикани од тоа, ќе остават длабок и болен белег на духовниот пејзаж на Македонија, правејќи ја предворје каде што се вкрстуваа Запад со Исток.

Балканските војни ќе го означат ослободувањето на Македонија од турскиот јарем, но тие ќе ја обележат трагичната поделба на Македонија од страна на Грција, Бугарија и Србија и подоцна од Албанија, поради што ќе следат уште погруби состојби и дискриминација врз македонскиот народ. Најголемата катастрофа на XX век - Втората светска војна, на Македонија ѝ го донесе Вториот Илинден и АСНОМ-

the south, Macedonia was the crossroads of different civilizations, cultures, religions, languages, and peoples. During that lengthy and opulent time, only two nations were designated as part of the identity of the country - the Ancient Macedonians and the contemporary Macedonians.

Christianity was the dominating religion within this area ever since the IV century which is evident from the archaeological findings and the numerous Christian churches, Episcopal cathedrals, basilicas, baptisteries and other sacral buildings of monumental dimensions. They all show that Christianity was deeply rooted and well organized in Macedonia from the beginning to the present period.

Prior to the arrival of the Turks in the XIV century, Macedonia used to be a country in revival, with fascinating arts, affluent medieval literature, symbol of civilization. The Ottomans, however, regressed the development, and the long-lasting struggle for survival commenced. So, in the light of the Ottoman plunders, long-lasting propagation of islamisation, cruel feudal system, various military campaigns, the difficulties and sufferings caused by them will leave deep and painstaking mark on the spiritual landscape of Macedonia, making it a vestibule where the West meets the East.

The Balkan Wars will designate the liberation of Macedonia from Turkish subjugation, but they will also mark its tragic severance between Greece, Bulgaria, and

ските одлуки, со кои се остварија вековните стремежи - создавањето на македонската држава. Имено, преку активното учество во антифашистичката борба за време на Втората светска војна, Македонците стекнаа слобода и тоа само во еден дел од својата територија, Вардарска Македонија, која ќе се конституира како Народна Република Македонија, подоцна Социјалистичка Република Македонија, а од 1991 година Република Македонија.

Конечно, на крајот од вториот милениум се случува Третиот Илинден, кога Република Македонија стана независна, самостојна и суверена држава која го гради својот независен демократски развој.

Националниот состав на населението во Егејска Македонија има претрпено големи етнички промени, особено по Балканските војни и поделбата на Македонија. До Балканските војни македонското население во Егејска Македонија било најбројно. Македонците под грчка власт биле и сè уште се изложени на асимилаторска тортура и присилна емиграција, со единствена цел да се измени етничкиот состав на Македонија. Меѓутоа, Македонците не само што постоеле, постојат, туку и ќе постојат, зашто не е лесно да се искорени еден народ, таму каде што живеел со векови и покрај сите мерки на насиле и денационализација.

На Македонците им давале најразлични национални имиња, настојувајќи негативно да се влијае врз нивната свест, наречувајќи ги: Словени, каури, рисјани, македонски Словени, македослави, Славомакедонци, Бугари, бугарски Словени, македонски

Serbia, later also Albania, consequently followed by even coarser conditions and discrimination of the Macedonian people. The greatest disaster of the XX century - the Second World War - will bring about the Second Ilinden and the ASNOM Decisions which will contribute to the accomplishment of the century-long aim - the establishment of the Macedonian State. Namely, through active participation in the antifascist struggle during the Second World War, the Macedonians attained their freedom, but only on the part of their territory - Vardar Macedonia, which will be constituted as the Peoples' Republic of Macedonia, thereupon the Socialistic Republic of Macedonia, and since 1991 the Republic of Macedonia.

Finally, at the turn of the second millenium the Third Ilinden happened. The Republic of Macedonia become an independent and sovereign country that continued to build its independent democratic development.

The national composition of the population in the Aegean Macedonia was subject to major ethnic changes, in particular after the Balkan Wars and the division of Macedonia. Macedonians under the Greek rule were, and still are, subjected to assimilation torture and forced to immigrate, with the sole aim of altering the ethnic composition of Macedonia. However, Macedonians existed, exist and will continue to exist since it is not easy to uproot a nation that has survived for centuries in spite of all measures of violence and assimilation.

Бугари, Срби, јужносрбијанци, Грци, македонски Грци, гркомани, бугарофони, славофони. Но, како и да биле нарекувани, тие биле и си останале Македонци, а сите имиња со кои Македонците биле нарекувани поради историските, општествените и политичките услови, можат и треба да се асптрахираат, бидејќи тоа се само многу имиња за еден ист поим, кој означува еден напатен, разделен и со трагична судбина народ, којшто може да се сретне насекаде по светот.

Македонскиот народ, според своите карактеристики и обичаи, јазично и етнички ѝ е туѓ на Грција. Од тие причини грчката буржоазија од првиот момент кога ја проширила својата власт над Егејска Македонија, изградила политика на физичко истребување на македонскиот народ и менување на етничкиот состав во своја корист. Тоа го прифатила како основно средство, уште повеќе што обилните материјални средства дотогаш вложувани преку Патријаршијата и училиштата во Македонија, не го дале бараниот резултат.

Грчката буржоазија, во намера да го избрише секој белег што потсетува на македонскиот карактер на Егејска Македонија, во ноември 1926 година донела закон за замена на македонските топоними со грчки имиња на селата и градовите, називите на планините, полињата, реките итн. Тој закон е објавен во службениот весник на грчката влада "Efimeristis kiverniseos" бр. 332 од 21 ноември 1926 година, а во истиот весник бр. 346, објавени се новите грчки имиња.

Macedonians were given many national names to influence their awareness in a negative manner. They were called: Slavs, atheists, Christians, Macedonian Slavs, Macedo-slavs, Slavo-Macedonians, Bulgarians, Bulgarian Slavs, Macedonian Bulgarians, Serbs, South-Serbs, Greeks, Macedonian Greeks, Greek inclined Slavs, Bulgaphones, Slavophones etc. However, regardless of how they were called, they were and still are Macedonians. All of the names they were called can and should be disregarded since they are only a bunch of names for the same notion that denotes a single, tormented, divided nation with tragic fate, a nation that could be found all over the world.

The characteristics and traditions of the Macedonian nation, both by language and ethnic background, are unfamiliar to Greece. Therefore, the Greek bourgeoisie from the very beginning of its extended rule over Aegean Macedonia built a policy of physical extermination of Macedonian people focused towards alteration of their ethnic composition to its own benefit. That was the fundamental policy, in particular since the substantial support previously invested in the Patriarchate and the schools in Macedonia did not render the required results.

The Greek bourgeoisie, in its attempt to wipe out any marking that would suggest Macedonian attributes of Aegean Macedonia, in November 1926 adopted a law on replacement of the Macedonian geographical names with Greek names for villages, towns, mountains, fields, rivers, etc. That law was published in the Official Journal of the Greek Government "Efimeristis kiverniseos", No. 332 dated 21 November 1926, and in No. 346 of the same Journal new Greek names were published.

Таму, во Егејска Македонија, северно од Лерин, се наоѓа селото Буф, родното место на Андреа Бранов, каде тој како дете поминал пријатни и тужни времиња. Таму денес владее национално и политичко ропство, таму грчките националисти и шовинисти прават големи усилби да го обезличат македонскиот национален дух и да го уништат и длабоко да го закопаат богатото историско и културно минато на македонскиот народ од Егејска Македонија.

Панорама на Лерин

There, in Aegean Macedonia, north of Lerin the village of Buf is located. Andrea Branov spent pleasant and sad times in his birthplace Buf. National and political slavery reigns there even today and the Greek nationalists and chauvinists are still making great efforts to depersonalize Macedonian national spirit and to destroy and bury deep the rich historical and cultural past of the Macedonian people from Aegean Macedonia.

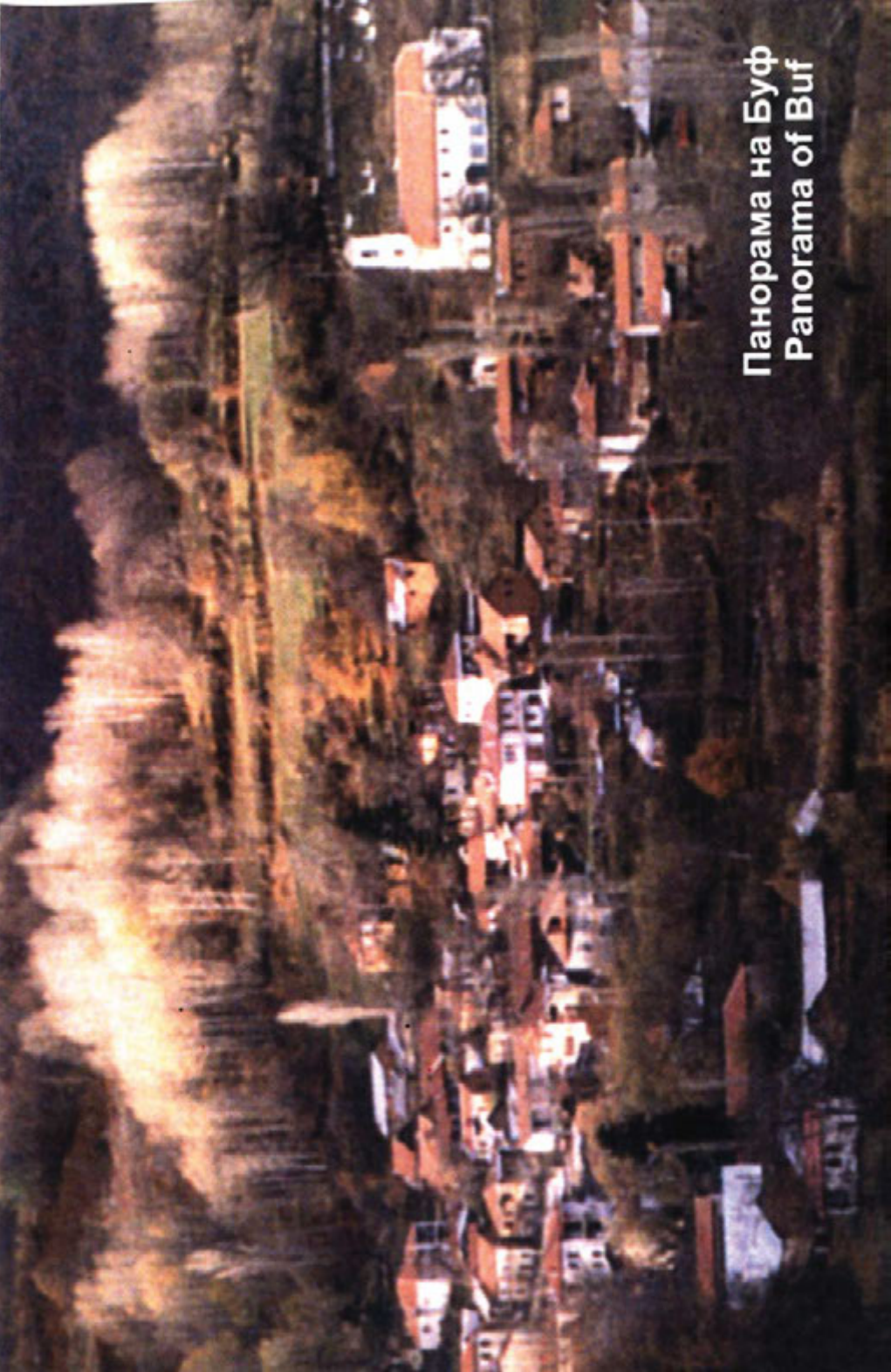
Panorama of Kostur

РОДНОТО БУФ - ЛЕРИНСКО

*Таму далеку на Балканот
там е мојто родно село
там е мојот роден крај
там ме мајка мене роди
там ме срце води
Македонијо земјо најмила
еј ти роден крај
в срце те носам јас*

Бранко Ѓорѓиевски

Според објавените податоци во монографијата "Буф и буфчани", од многупочитуваниот колега и пријател, покојниот Доне Пановски, меѓу другото, се вели дека селото Буф е едно од најголемите и најубавите села во Егејска Македонија. Се наоѓа на надморска височина од 1050 метри, а е сместено на 18 км северозападно од градот Лерин, на 30 км југозападно од Битола. На север се граничи со селата Раково и Битуша, на исток со Горно Клештино и Кладораби, на југоисток со К'басница, на југ со Арменско, на југозапад со Псодери и на запад со селото Герман, во Преспа.

An aerial photograph of a village at dusk. The houses have warm, glowing lights on, and a prominent white church with a tall spire is visible in the upper right. The surrounding landscape is dark, with some trees and fields visible in the lower left.

Панорама на Буф
Panorama of Buf

Андреа Бранов со делегација пред гробот на Гоце Делчев
Andrea Branov with a Delegation in front of the Tomb of Goce Delčev

THE NATIVE VILLAGE OF BUF - LERIN REGION

*Faraway on the Balkans
is my native village,
is my native land.
That is where my mother had me
that is where my heart takes me.
Macedonia, dearest of all,
my native land,
you are in my heart forever.*

Branko Gorgievski

The information in the monograph "Buf and its Dwellers", published of my esteemed colleague and friend, late Done Panovski, among the other things, reveals Buf as one of the largest and most beautiful villages in Aegean Macedonia. Buf is located 18 km northwest of the city of Lerin, i.e. 30 km southwest of Bitola, at an altitude of 1050 metres. The villages Rakovo and Bituša are to the north, Gorno Kleštino and Kladorabi are to the east, K'basnica to the southeast, Armensko to the south, Psoderi to the southwest, and the village German in Prespa to the west.

Буфскиот регион од исток е отворен кон Пелагониската котлина, затоа и го заплискуваат бранови на медитеранска клима. На другите страни, пак, тој е заграден со високи планини: на југ со Бела Вода, на запад со Пенерига, на северозапад со Вртешка Планина, а на североисток е Калето, чиј врв е висок 1206 метри. Сите овие планини се делови од големата Баба Планина. Затоа овој дел од Леринско е мошне богат со водотеци кои овозможуваат да има бујна вегетација и плодни површини, што се напојуваат од неколкуте реки. Тука, на север протекува реката Дабичка, а од север помалите рекички Лалешка, Лајчарска и Средна Река, кои се влеваат во Селската Река, која минува низ Буф. Покрај нив, на североисток е реката Топличка, а на јужниот дел од Буфскиот регион, протекуваат и реките Крилска и Тајменска. Сите тие ја создаваат Буфската Река на исток, во Драгненскиот Теснец. Реките низ Буфскиот регион ги создаваат 25 потоци. Седумте споменати реки имаат вода преку цела година.

Регионот на Буф располага со големи богати пасишта. Како резултат на тоа буфчани биле познати сточари. Илјадници овци и кози се напасувале по пасиштата на Влашко Гумно, Присо, Палего, Лајчарите и многу други места. Богатството на вода низ селскиот регион овозможувало во Буф да се развива и земјоделското производство. Од житните култури најзастапени биле пченицата и ржта, а во помали количества и јачменот. Таму се произведувале квалитетни пиперки, домати, кромид, праз, зелка, лук и други земјоделски производи. Селото е познато по производство на компири. Буфскиот

The Buf region faces Pelagonia Valley to the east. As a result, waves of Mediterranean climate are felt. The village is surrounded by high mountains: Bela Voda to the south, Pengeriga to the west, Vrteška Planina to the northwest, and Kaleto, 1206 metres high, to the northeast. All of these are sections of the great Mount Baba. Thus, this part of Lerin region is quite rich in waterways that boost abundant plants and fertile soil watered by several rivers. Dabicka river flows on the north as well as the smaller rivers Laleška, Lajcarska, and Sredna Reka flowing into Selska Reka. Selska Reka, on the other hand, flows through Buf. In addition, there is Toplicka River on the north, and in the southern part of the Buf region the rivers Krilska and Tajmenska. All of them make up the river Bufska Reka on the east, in the Dragnenski Gorge. The rivers of the Buf region are formed by 25 streams. All of these seven rivers have water throughout the year.

The region of Buf is rich with enormous pastures. As a result, the dwellers of Buf were famous cattle breeders. Thousands of sheep and goats were grazed along the pastures of Vlaško Gumno, Priso, Palego, Lajcari and many other places. Opulent waters throughout the village also enabled the development of agriculture in Buf. Among the grain cultures the most common were wheat and rye, and in smaller quantities also barley. High-quality peppers, tomatoes, onion, leek, cabbage, garlic, and other agricultural products were produced. The village is known by its

комбир е познат во литературата како бинте. Буфчани биле познати и како производители на квалитетен грав (мешунка), спанаќ (спанак), грозје, вино и ракија. Буфските лозја, главно со стари автохтони лози, се протегаа по топлите предели, какви што се Тесното, Долна Полена, Скала Присо и други. Исто така, регионот на Буф бил познат по производство на ореви и костени. На запад и на исток од Буф се протегаат цели кории со костен, а по реките илјадници ореви стебла. На пазарите во Лерин и во Битола најбарани биле оревите и костените од Буф, а бројни биле и овошните градини со јаболка, круши и црни сливи (магарешки).

Инаку, селото Буф е релативно млада селска населба. Првата населба се викала Ново Село и се наоѓала во сегашната месност Градишта, источно од Буф. На ова место до поново време имало делови од стари сидишта, што говори за тоа дека некогаш тука била населба. Нешто подоцна оваа населба била преместена на просторот меѓу месностите Таима и Драгна и започнала да го носи новото име Пелиоро. Жителите на Пелиоро, подоцна, своето живеалиште го поместиле нешто позападно кон сегашното село Буф. Нова населба основале во месноста Драгна, помеѓу Селска Река и Крисдобична Река, западно од манастирот „Свети Ѓорѓи“. Оттаму, населението на Драгна се отселило и засновало нова населба над сегашното село Буф, во месноста Грнчаро. Новото село го добило името Црквизи, најверојатно по тоа што тука имало мала и мошне стара црквичка.

potatoes. The potato of Buf is known in the literature as binte. Buf dwellers were also known as the producers of high quality beans, spinach, grapes, wine, and brandy. The vineyards of Buf, mainly consisting of old autochthonous vines, stretched along the warm areas such as Tesnoto, Dolna Polena, Skala Priso, etc. The region of Buf was also popular for its walnuts and chestnuts. Entire chestnut forests stretch to the west and to the east of Buf, while thousands of walnut trees grow along the rivers. The walnuts and chestnuts of Buf were the most esteemed nuts on the markets in Lerin and Bitola. Buf is also known for its apple, peach, and dark plum orchards.

The village of Buf is a relatively new settlement. The first settlement was called Novo Selo. It was situated in the current site of Gradišta, east of Buf. Until recently, in that location, ruins of old walls were found as evidence that it used to be a settlement. Later on the settlement was relocated to the area between Taima and Dragna, and was given its new name, Pelioro. Further in time, the dwellers of Pelioro moved their settlement a bit further to the west, towards the current village Buf. They established a new settlement in Dragna, between the rivers Selska and Krisdobicna, west of St. Gorgi Monastery. Then the inhabitants of Dragna left that place and set up a new settlement above the present village of Buf, in the area of Grncaro. The new village was named Crkvici, probably by a small and rather old church that existed there.

Новата населба Буф се простира на поголема површина и низ селото течат реките Лелешка, Лајчарска и Бучово Речиште. Според предањето, селото Буф било основано во средниот век. Едно друго предание, пак, говори дека Буф е основано во XIV век, кога тука се населиле неколку семејства, бегајќи од турските зулуми. На првите буфчани им се придружиле и некои семејства кои дотогаш сè уште се наоѓале во старите населби Пелиоро и Драгна, како и во блиската населба Црквици. Во почетокот селото го носело името Црквици. Меѓутоа, со доаѓањето на Турците, тоа го добило името Буф. Турците не сакале селото да го носи ова религиозно име, туку го нарекле Буф, затоа што по блиските шуми имало многу бувови. Во текот на времето, ноќната птица був жителите на Буф ќе ја прифатат како симбол на своето убаво село.

Постои и верувањето дека сегашното село Буф било подигнато среде високи букови и дабови дрвја. Првите негови жители исекле такви дрвја и ослободиле површини за своите први куќи, изградени претежно од дрво. Постарите буфчани кажуваат дека првите жители на Буф биле дојдени од далеку, бегајќи од качаците и другите банди.

Инаку, првите пишани документи за селото Буф се наоѓаат во турските документи за историјата на македонскиот народ. За прв пат во овие документи Буф се споменува во средината на XV век. Така, во еден документ од средината на XV век се споменува дека селото Буф му е дадено

The new settlement Buf extends over a larger area, with the rivers Laleška, Lajcarska, and Bucovo Recište flowing through it. According to tradition, village Buf was founded in the Middle Ages. Yet another tradition claims it was there in XIV century, when several families, running away from the Turkish oppression, settled down there. The earliest dwellers of Buf were later on joined by some of the families that previously lived in the old settlements of Pelioro and Dragana, as well as in the adjacent settlement of Crkvici. In the beginning the village was called Crkvici. However, with the arrival of Turks, the village was named Buf. The Turks did not want the village to carry a religious name, and named it Buf (owl) since there were many owls in the nearby forests. Overtime, the owl, a night-bird, will be embraced by the inhabitants of Buf as a symbol of their beautiful village.

Another belief is that the present village Buf was erected amidst tall beech and oak trees. Its first inhabitants used to cut down the trees and cleared up space for their first houses, mainly built out of wood. Older people from Buf were telling that the earliest inhabitants of Buf had come from far, fleeing from Muslim bandits (kačaci) and other gangs.

The earliest written records on the village can be found in the Turkish documents from the history of the Macedonian nation. Buf was first mentioned in mid XV century. There is a document from XV century recording the fact that village Buf was designated a "timar" (unit of governance with a right to collect taxes from meritorious citizens) for Hamza, son of Karadžoz. The records state that

тимар (категорија на владеење, со право на собирање данок од заслужни граѓани) на Хамза, син на Карагоз. Во документите стои дека споменатиот Хамза добил 76 семејства и 7 вдовици кои биле должни да му плаќаат данок во ашур (седеток) и во акчиња (сребрени турски монети). Во споменатиот турски документ стои и тоа дека во Буф свештеници биле поп Степан и поп Срман, а во селото имало 35 семејства, како и седуммина ергени.

Во тие најстари документи се гледа дека селото Буф било христијанско, македонско. Никогаш во Буф не се доселиле припадници на друга народност, сè до денешни дни.

Буфчани долго време важеле за многу чесни и солидарни луѓе. Тоа добро го знаеле и жителите на соседните и другите поблиски села. Во старите книги се вели дека ако на некоја убава девојка или невеста ѝ се заканувала опасност да биде грабната од османлиските Турци, нејзините родители ја криеле во Буф. Таквите несреќни девојки и млади жени, буфчани ги прифаќале како свои чеда и ги криеле од турските зулумќари.

Во долгиот период на опстојување буфчани граделе, покрај убавите куќи, и цркви и манастири. Така, првата црква на просторот на буфскиот регион била изградена во далечната 1420 година, во Клештинската корија, на источниот дел од селскиот атар и се викала Пројова црква, најверојатно по името на градителот или донаторот Пројо. Остатоци од оваа мала црква можеле да се видат и до 1940 година.

Hamza was awarded 76 families and 7 widows who were obliged to pay tax in ašur (a Turkish kind of tax) and in akci (silver Turkish coins). The same Turkish document specifies that Stefan and Srman were priest in Buf and that it had 35 families, and seven bachelors.

The earliest documents reveal that village Buf was a Christian village, a Macedonian one. Up to date, no members of other nationalities have ever settled in Buf.

For a long time the people of Buf were deemed as very honest and united people. That was well known to the neighbouring villages. The old books say that, if a beautiful girl or bride was in danger of being grabbed by the Turks, her parents would hide her in Buf. Such wretched girls and young women were embraced by the inhabitants of Buf as their own children and sheltered them from Turkish tyrants.

During the long period of their survival, the inhabitants of Buf, in addition to lovely houses were also building churches and monasteries. So, the first church within the region of Buf was erected in the distant 1420, in Forest Kleština located in the eastern section of the village. The church was named Projo, probably by the name of its builders and donors Projo. The remnants of that small church were still visible in 1940.

Пројовата црква се наоѓала блиску до местото на кое била подигната и првата населба Ново Село. Поточно, црквата се наоѓала на исток од Ново Село. Меѓутоа, малку се знае за споменатиот Пројо, како што и малку се знае за мотивите зошто токму на тоа место била изградена Пројовата црква. Исто така, не е познато на кој светец била посветена оваа мала црквичка.

Токму сто години подоцна, во 1520 година буфчани ја изградиле црквата „Свети Ѓорѓи“ во Драгна. До 1940 година во близина на црквата имало и гробишта, стари и затворени на кои се вршеле погребни пред изградбата на новите селски гробишта до црквата „Свети Никола“. Исто така, во близина на црквата „Свети Ѓорѓи“ имало и бакарна (сулфурна) вода. На изворот постоела и чешма од која постојано течела таква вода.

Црквата „Свети Ѓорѓи“ се наоѓала на исток од селото Буф, помеѓу месноста Долна Драгна и патот кој води од Буф кон селото Клештино. На јужниот крај од селото, пак, се наоѓала малата црквичка „Света Тројца“. Не се знае кога била изградена црквата, но сигурно е дека се работи за црква изградена многу поодамна од црквата „Свети Никола“, а подоцна и од црквата „Свети Ѓорѓи“.

На југ од Буф, на планината Бигла, се наоѓаат остатоци од стар манастир посветен на „Свети Илија“. Не се знае кога е изграден манастирот, како што не се знае и кога е разурнат, од кого и зошто. Подоцна и месноста помеѓу Буф и Арменско, каде што се наоѓаат остатоците од стариот манастир, го

Projo Church was located close to the first Novo Selo settlement site, or, more precisely, the church was eastward of Novo Selo. Nevertheless, little is known about Projo, and about the motifs for building Projo Church. The saint to whom that small church was consecrated is also unknown.

Exactly one hundred years later, in 1520, the villagers built the church St. Gorgi in Dragna. Until 1940 there was a graveyard near the church. It was an old and enclosed burial site that existed prior to the establishment of the new village cemetery next to St. Nicola's church. In addition, a spring of copper (sulfuric) water flew near the church St. Gorgi. There was a fountain with such water flowing endlessly.

St. Gorgi Church was located east of village Buf, between Dolna Dragna and the road going from Buf to the village Kleštino. There was a small church, St. Trojca (Holy Trinity) on the southern edge of the village. Although the date of its origin is unknown, it is certain that it was built long before St. Nicola Church, after the church of St. Gorgi.

South of Buf, on Mount Bigla, there are remains of an old monastery dedicated to St. Ilija. Neither the date of its erection nor the time of its destruction are known, nor by whom or why. Further on, remnants of an old monastery were found on the site between Buf and Armensko. The place was named after the monastery

добила името „Свети Илија“. Покрај урнатините од некогашниот манастир минува стариот пат од Буф за Лерин.

Инаку, буфчани ги празнувале сите христијански празници. Целото село го празнувало Ѓурѓовден, а одделни семејства ги празнувале Света Петка, Митровден и Свети Никола (зимен). Така, на 6 мај, на денот на „Свети Ѓорѓи Великомаченик“, буфчани се собирале на излет кај црквата што го носи името на овој светител, во месноста Драгна. По црковниот обред започнувале свирки и ора на широкиот простор до црквата „Свети Ѓорѓи“. Се пеело и се играло преку цел ден, додека под дабовите сенки се сервираше богато јадење и се пиело вино и ракија.

Еден од најпознатите буфчани бил, секако, поп Костадин Трпков – Буфски. Овој интелигентен свештеник оставил длабоки траги во македонското национално револуционерно движење во втората половина на XIX век, израснувајќи во една од најмаркантните фигури во борбата за ослободување на Македонија од турскиот јарем. Целиот свој живот тој го искористил за војување. Како голем и чесен христијанин, поп Коста Буфски се борел против османлиското ропство и за ослободување на христијанските народи на Балканот.

Исто така, и други буфчани имале значаен удел во борбата за ослободување на Македонија. Голем е бројот и на оние кои биле активни ајдути и арамии. Во 1895 година селото Буф го посетиле Даме Груев, Ѓорче Петров и Пере Тошев. Овие тројца ги поставиле столбовите на ВМРО во Буф. Постарите буфчани кажувале дека селото го посетил

itself, St. Ilija. The ancient road from Buf to Lerin passes by the ruins of the former monastery.

People from Buf celebrated all Christian holidays. The whole village celebrated Gjurgjovden (St. George's Day), and some families celebrated St. Petka, Mitrovden (St. Dimitry's Day), and St. Nicola (in wintertime). So, 6th May, on St. Gorgi Velikomacenic (St. George the Martyr), the villagers organized a picnic by the church named by that Saint, in Dragana. After the rite, music and ora (folk dances) would commence in the churchyard. People used to sing and dance all day long. Plentiful dishes were served under the oak shades, and wine and rakija were drunk to celebrate the holiday.

One of the most famous Buf inhabitants was, certainly, Priest Kostadin Trpkov - Bufski. This intelligent priest left deep traces in the Macedonian national revolutionary movement in the second half of the XIX century. He became one of the most prominent figures in the struggle for liberation of Macedonia from the Turkish subjugation. His entire life was devoted to that struggle. As a great and honest Christian, Priest Kosta Bufski fought against Ottoman enslavement and for the liberation of Christian nations in the Balkans.

Other villagers also played a significant role in the struggle for liberation of Macedonia. Many of them were active rebels and robbers. In 1895 the village was visited by Dame Gruev, Gjorče Petrov and Pere Tošev, the

и Гоце Делчев и дека водел разговори со членовите на ВМРО. И во Илинденското востание голем број буфчани зеле активно учество.

Исто така, и Наум Попов Буфчето, внук на прославениот поп Костадин Буфски, бил еден од највидните буфчани кои зеле учество во Илинденското востание. Тој бил реонски војвода на селото Буф и уште на 24 села во околината. И Танас Ферманов, стариот буфски војвода бил главната востаничка личност во текот на Илинденското востание во регионот на Буф.

Од илинденскиот период, меѓу познатите буфчани се и Анастас Петличков, кој во 1914 г. во Чикаго, САД, ја објавил својата брошура под наслов „Маките и тагите на Македонецот од турските сверства“, како и Филип Дрончев, Стојан Томев, Јордана Чокрева, Ефто Шапазов, Илинка Белева, Ѓорѓија Еминагов – Фрчко, Спасе Хаџи Поповски и други.

Посебно место во историјата на Буф и воопшто на Егејска Македонија имаат Димче Хаџи Поповски и д-р Трифун Пановски. Првоборецот Димче Хаџи Поповски е роден 1922 година во селото Буф. По две години, во 1924 година со своите родители се преселил во Битола, каде го завршил основното образование. Тој бил член на партизанскиот одред „Пелистер“, кој се борел заедно со Елпида Караманди и првоборецот Таки Даскало. Димче Хаџи Поповски чиј псевдоним бил Хаџи Димов, по презимето на илинденскиот идеолог Димо Хаџи Димов, загинал на 3 мај 1942 г., како борец на партизанскиот одред

founders of VMRO in Buf. Older people say that Goce Delčev used to visit Buf as well. They remember his discussions with the members of VMRO. Many villagers participated in the Ilinden Uprising.

In addition, Naum Popov from Buf, the nephew of the distinguished Priest Kostadin Bufski, was one of the famous villagers who fought in the Ilinden Uprising. He was in charge of the Buf region that included a district of 24 villages. Another prominent person from Buf who also took part in the Ilinden Uprising was Tanas Fermanov.

Another famous person from Buf from this period was Anastas Petlickov. In 1914 he published his brochure "The Hardship and Sorrow of Macedonians Brought About by Turkish Violence" in Chicago, USA. The list continues with the names of: Filip Drončev, Stojan Tomev, Jordana Čokreva, Efto Šapazov, Ilinka Beleva, Gorgia Eminagov - Frčko, Spase Hadzi Popovski and others.

A special place in the history of Buf and Aegean Macedonia is designated to Dimce Hadzi Popovski and doctor Trifun Panovski. The liberation fighter Dimce Hadzi Popovski was born 1922 in Buf. His parents moved to Bitola when he was two years old. He completed elementary education in Bitola. Popovski was a member of the group "Pelister" and he fought alongside Elpida Karamandi and Taki Daskalo. Dimce Hadzi Popovski, whose pseudonym was Hadzi Dimov (like the surname of the famous Ilinden ideologist Dimo Hadzi Dimov) was killed 3rd May

„Пелистер“. Во негова чест во Битола една улица го носи неговото име, а негова спомен биста е поставена во Алејата на хероите и првоборците во Градскиот парк.

Трифун Пановски, пак, е роден на 1 февруари 1912 година во Буф, во семејството на Илинка и Ѓорѓи Панови. Во родното село завршил основно образование, а потоа со родителите се преселил во Битола, каде што во учебната 1933-34 година завршил гимназиско образование. Во Битолската гимназија членувал во младинското движење, а настапувал и на литературни читања со свои поетски творби. Тој бил собирач и на народни песни. По завршувањето на гимназијата во Битола, Трифун Пановски се запишал на Медицинскиот факултет во Белград, каде се приклучил кон напредното младинско движење. Дипломирал на Медицинскиот факултет, а специјализирал на Сорбона во Париз. Кратко време работел како лекар во Битолската болница каде се здобил со авторитет на добар специјалист и хуман лекар. Доктор Трифун Пановски загина на 22 јули 1944 година кај караорманското село Буринец, заедно со Никола Тодоровски, Коле Канински, Наум Божиновски и Марјан Лазаревски. Ликот на д-р Трифун Пановски им останал во трајно сеќавање на мнозина негови соборци, како и на негови сограѓани и соселани. Тој бил благ и тих човек, мошне ценет и омилен меѓу другарите.

Инаку, во Буф биле застапени речиси сите занаети, неопходни за животот на селаните. Дрварењето и производството на дрвен јаглен (кумур) биле

1942 as a fighter of the "Pelister" group. A street in Bitola is named after him, while his statue is placed in the Hero Memorial in City park Bitola.

Trifun Panovski, on the other hand, was born 1st February 1912 in Buf, in the family of Ilinka and Gorgi Panov. He completed elementary education in his native village and then moved to Bitola together with his parents. He completed Gymnasium in the academic year 1933/34 in Bitola. He was part of the Youth Movement in the Gymnasium and he used to write and recite poetry as part of the Literary Group within the school. He also collected folk songs. Having completed Gymnasium, Trifun Panovski enrolled the Faculty of Medicine in Belgrade where he became part of the Youth Movement. When he graduated, he attended Specialist Studies at Sorbonne, Paris. For a short period he worked as a doctor in the Hospital in Bitola. He was known to be a good and humane specialist doctor. Doctor Trifun Panovski was killed 22 July 1944 near the village Burinec on Mount Karaorman together with Nikola Todorovski, Kole Kaninski, Naum Božinovski and Marjan Lazarevski. People remember doctor Trifun Panovski as a timid and humble person.

Otherwise, various guilds were prominent in Buf. Most important were logging and coal extraction. Later on, however, other guilds were practiced, like sewing.

основни занимања на буфчани. Меѓутоа, подоцна се развиле и некои други занаети, како што бил шивачкиот (терзискиот) што е еден од постарите занаети во Буф. Така, неколку шивачи се споменуваат уште во старите турски судски документи. Исто така, во селото имало ковачки работилници, крпачи на чевли, трговци, бакали, свирачи и луѓе со други занимања. Но, за Буф се вели и дека таму девојките, буфчанките биле најубави на тие простори.

Во Буф имало поплочени улици уште пред Втората светска војна. Главните селски улици биле поплочени со камени коцки. Такви биле улиците кои почнувале од кај Стаматовото трло до Сретсело, по-тоа од Цветковци до Сретсело, откај црквата „Свети Никола“ до Сретсело и од кај црквата „Света Троица“ до Сретсело. Имало и десетина други, помали улици кои биле поплочени со дебели камени коцки. Исто така, на селските реки имало десетина мостови, од кои најубав бил оној кај Кипровци.

Меѓу првите борци на ДАГ (Демократска армија на Грција) во Граѓанската војна во Грција, се вбројуваат и буфчани. Местоположбата на селото овозможила неговите жители меѓу првите да се најдат во редовите на Граѓанската војна, додека буфчани кои останале во своето родно село, биле жртви на монархофашистичкиот терор.

Тешкиот и мачен живот во тие воени услови на тешки и сурови гранатирања, натерал стотици буфчани да го напуштат родното село и да побараат прибежиште во Албанија, Југославија, Унгарија, Романија, Полска, Чехословачка, Советскиот Сојуз, како и во САД, Канада, Австралија и во други земји

The names of several dress-makers appear in old Turkish Court records. The village also had blacksmiths, shoemakers, traders, retailers, musicians etc. Buf is also known for the very beautiful women.

The streets in Buf were paved even before the Second World War. The main village streets were stone paved. Such were the streets that started from the Stamatov stables up to the middle of the village, then the street starting from the Cvetkovski Estate up to the middle of the village, as well as from both churches, St. Nikola and St. Trinity up to the middle of the village. Several other smaller streets were also stone paved. The village had bridges over several rivers. The most beautiful bridge of all was the one next to the Kiprovski Estate.

The people of Buf were the very first fighters of DAG (Democratic Army of Greece) in the Civil War in Greece. This was due to the geographical position of the village. The people who remained in their native village became victims of the monarchy's fascist terror.

The hardships of war conditions and constant bombardments made hundreds of villagers flee. They found shelter in Albania, Yugoslavia, Hungary, Romania, Poland, Czechoslovakia, Soviet Union, as well as in USA, Canada, Australia and in other countries in the World. Thus, the beautiful houses of Buf were left empty and silence and

низ светот. Така, убавите буфски куќи останале сами, а низ селото завладеал пустош и замрел вистинскиот живот. Ги снемало младите, замолкнале песните и свирките, ги снемало буфските надалеку познати ора. Во Буф започнал да умира животот и тоа морничаво умирање и денес продолжува.

За време на Граѓанската војна во Грција, загинале голем број жители на Буф, меѓу кои некои и со оружје во рацете, а други како жртви на војната. Врз селото се вршени масовни секојдневни бомбардирања, во кои загинале голем број невини луѓе, за кои списокот е доста голем.

По поделбата на Македонија во 1913 година, грчките власти го прекрстиле селото Буф во Буфи, а во 1956 година уште еднаш му го смениле името, нарекувајќи го Акритас (според името на еден византиски легендарен јунак и по името на шефот на полицијата што буфчани го убиле во Тајма).

За бројноста на населението во Буф има разни податоци. Така, буфчанецот Андреа Ангелевски кажува дека во 1900 година селото броело околу 3000 жители. Потоа во 1930 година имало приближно 2600, во 1940 година 2400, а во 1950 година бројот на жителите опаднал на 600 души. Во 1960 година во селото имало 650, во 1970 година 300, а во 1980 година во него останале само 172 жители, претежно стари лица. И другите извори за населението во Буф даваат слични податоци, кои говорат за трагичната судбина на ова македонско село.

stiffness took over the village. The youth was gone, the music and the songs were silenced and the oro dancing simply vanished from the surface of Buf. Life started to leave Buf and this dying village is what is left of Buf even today.

Many people from Buf died in the course of the Civil War in Greece. Some of them died with arms in their hands, others were just victims of the war. The village was bombarded every day and the list of innocent people killed is extensive indeed.

After the severance of Macedonia in 1913, the Greek authorities renamed Buf into Bufi. In 1956 they renamed it yet again into Akritas (in honour of a legendary hero from Byzantium times and the name of the Chief of Police who was killed by the villagers in Tajma).

There is different data concerning the population in Buf. The villager Andrea Angelevski claims that in 1900, Buf had 3000 inhabitants. After that, in 1930, the number went down to approximately 2600 inhabitants, in 1940 the count was 2400, while in 1950 only 600 people lived in Buf. In 1960 the number went slightly up to 650 inhabitants, but it decreased again to 300 in 1970. In 1980 the number of people living in the village was only 172, mostly elderly persons. Other sources of information give more or less similar data. This testifies the tragic destiny of this Macedonian village.

Според некои податоци, пак, денес во светот живеат над 5500 буфчани. Најмногу ги има во Канада, околу 1700, потоа во Австралија, околу 1300, во Република Македонија околу 1200, во САД околу 1300 и во други места, а најмалку буфчани има во Буф, само 100-тина. Постои уверување дека нивниот број е далеку поголем, но тоа е тешко да се потврди со конкретни податоци.

Панорама на селото Буф

According to current data, there are about 5500 people from Buf living around the World. Most of them live in Canada, approximately, 1700, in Australia about 1300, in the Republic of Macedonia about 1200, in USA about 1300, and in other places. The count is the lowest in the native village itself - about 100 people. The assumption is that their number is significantly higher, however that is difficult to prove with hard data.

Topography map of the village of Buf

II ДЕЛ

ЖИВОТНИОТ ПАТ НА
АНДРЕА БРАНОВ

PART II

**THE LIFE
OF ANDREA BRANOV**

- *Детството и младоста на Андреа Бранов*
- *Бегството од родното огниште*
- *Приказна за Гоце Делчев*
- *Престој во Сушица и Битола*
- *Подготовки за Австралија*
- *Формирање семејство*
- *Заминување за Мелбурн*
- *Доаѓања во Македонија*

- *The childhood and youth of Andrea Branov*
- *Fleeing from the place of birth*
- *The story of Goce Delčev*
- *Visiting Sušica and Bitola*
- *Preparations for Australia*
- *Raising a family*
- *Arriving in Melbourne*
- *Coming back to Macedonia*

ДЕТСТВОТО И МЛАДОСТА НА АНДРЕА БРАНОВ

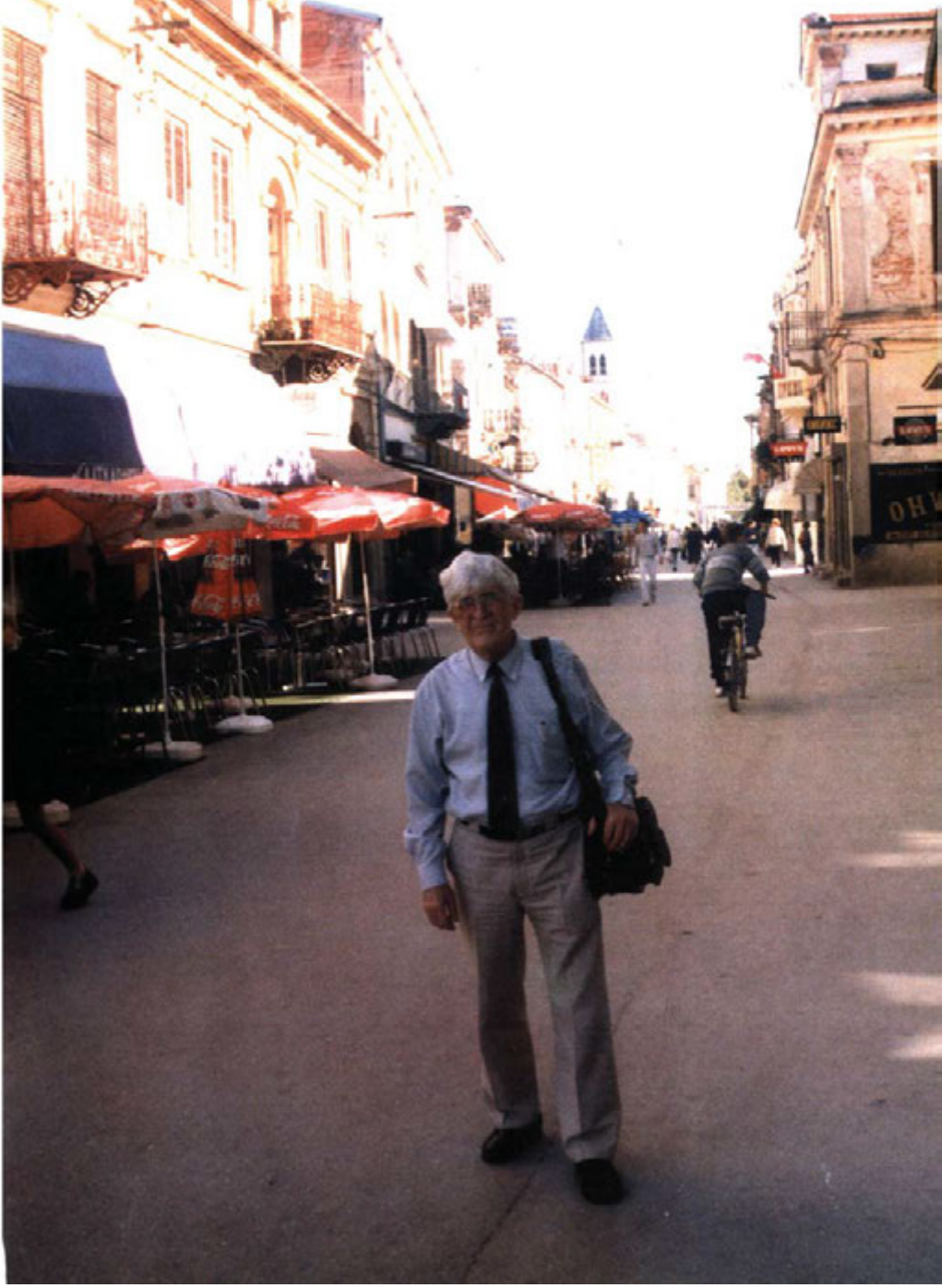
*Зоро златна и румена!
Зоро слатка посестримо!
Ти изгреваш на далеку -
Дали еднаш ќе изгрееш
Силно, силно, дури милно
Над долови и над гори
Над полиња и над реки
Над мојата Татковина?*

Кочо Рацин

Андреа Бранов е роден во убавото македонско село Буф, Леринско, Егејска Македонија, на 13 септември 1935 година, од татко Филип и мајка Марија.

Тој произлегува од видната и голема фамилија Бранови од Буф. Фамилијата на Андреа се смета за една од најстарите во селото, чии корени одат повеќе векови наназад, дури до формирањето на ова значајно македонско село. Според Андреа Бранов неговите предци го носеле презимето Бранов. Тој помни повеќе генерации од кои може да се види и да се сфати неговото македонско потекло и неговиот

Андреа Бранов на Широк сосак во Битола
Andrea Branov on "Širok sokak" in Bitola

Зградата на Училиштето во Буџ
The Building of the School in Buŕ

THE CHILDHOOD AND YOUTH OF ANDREA BRANOV

*Red and golden dawn!
Sweet sister of mine Dawn!
The Sun rises from afar -
Will you ever rise
so powerful, so powerful and lovable
over the valleys and forests,
over the fields and rivers,
over my Motherland?*

Koco Racin

Andrea Branov was born in the beautiful village Buf, near Lerin, Aegean Macedonia, 13th September 1935. His father's name was Filip Branov, and Maria Branova was his mother.

The Branovs were a distinguished and extend family from Buf. Andrea's family is believed to be one of the oldest families whose roots go way back to the time of the establishment of the village itself. According to Andrea, his ancestors bore the name Branov. He remembers many generations that actually shows his Macedonian

македонски корен. Тој, како што вели, потекнува од фамилија која пуштила длабоки жили во Македонија, во Австралија, во Канада, во САД и на други места.

Андреа Бранов постојано со гордост и со почит зборува за своето семејство, за неговото потекло, за македонскиот дух, за христијанскиот морал и за почитта што постоела меѓу членовите на неговото семејство, меѓу соселаните од Буф и меѓу Македонците. Многупати нагласува дека воспитанието што го добил од своите родители било пресудно во неговиот живот, зашто неговите родители го воспитувале и го учеле да биде послушен, трудољубив, честен и добар граѓанин. Овие зборови му даваат силен поттик во животот и истите тие тој ги пренесува на своите генерации.

Андреа Бранов помни од времето на детството, особено од периодот кога во 1940 година Грција мобилизира војска за борбите што се водеа на Албанскиот фронт. На тие настани Андреа добро се сеќава, особено на моментот кога татко му Филип Бранов бил мобилизиран да оди на фронтот. „Навистина не можам да го заборавам моментот кога мајка ми, и сите ние дома, па и поблиските роднини, со тага, солзи и плач го испраќавме“, вели тој. „Но, бидејќи родот на татко ми беше голем: ние бевме шест браќа и сестри, немаше кој да се грижи за семејството, па затоа, по кратко време, татко ми беше вратен во селото“.

Со татко му на фронтот во Албанија, бил мобилизиран и неговиот братучед, Коле Димков

origin and roots. He often says that he comes from a family whose roots go beyond Macedonia - in Australia, Canada, USA and other places.

Andrea Branov proudly talks about his family, his origin, his Macedonian spirit, his Christian ethics and the respect between his family members and fellow countrymen from Buf and the other Macedonians. He often stresses that the way his parents raised him played a significant role in his life. He was brought up as an obedient, conscientious, honest and good citizen. These attributes gave him an enormous leverage in life, therefore he is transferring them to future generations.

Andrea Branov remembers his childhood, especially the period of 1940 when Greece mobilized an army for the Albanian front. Andrea recalls those events quite vividly because his father, Filip Branov, was also mobilized for the front. "Indeed, I will never forget the moment when my mother, all of us at home and our closest relatives, send him off with sorrow, grief and tears", said Andrea. "Nonetheless, because my father had a big family: we were six brothers and sisters, and there was no one who could take care of the family, after a short while, my father was sent back to the village".

Together with his father, Kole Dimkov Vasilovski, Andrea's cousin, was also mobilized. Kole Vasilovski was

Василовски, роден 1916 година. „Се сеќавам кога се женеше, ме стави на коњот што ја носеше рубата. Тој тоа го направи бидејќи ме сакаше како негово дете. Така, се сеќавам, ме измилува и со брадата ме истри по лицето, пред заминување на фронтот“, вели Андреа.

Во борбите за Клисура, вршејќи ја курирската служба, Коле бил погоден во главата од куршум и веднаш починал. Неговата несреќа и неговото предвременно заминување, го облило со солзи целото село, а родителите и неговата млада сопруга, која била бремена со женско дете, целиот живот останале во црно облечени. Таа и денес не е премажена, а живее со нејзината ќерка во Канада.

Постепено, војната се разгорувала. Се слушале многу одгласи од боиштата, а бидејќи Буф не бил далеку од тие настани, одвреме-навреме во планинските сртови над селото надлетувале авиони, кои за среќа само го извидувале теренот. „Се сеќавам на бегалците што доаѓаа во нашето село. Ги имаше од различни места, па дури и од Епир. Еден ден, во тие немирни времиња, една млада жена затропа на нашата порта и замоли да ѝ дадеме парче леб. Кога татко ми излезе, жената се засрами и од голема исцрпеност падна во несвест. Тогаш, татко ми набрзина ја викна мајка ми да ја кренат и да ѝ дадат помош. Бидејќи мајка ми не знаеше грчки, татко ми со неговиот одличен грчки ѝ рече на жената да се успокои зашто таа не е виновна што дојдоа такви времиња. Непознатата жена и нејзините две дечиња ги задржавме да закрепнат во нашиот дом“, додава Андреа.

born 1916. "I remember when he was getting married. He put me on the horse carrying the dowry because he cared for me like I was his own child. I remember him hugging me and brushing his bread on my face before actually going to the front", says Andrea.

Gradually the war was developing. The echo from the battle fields was heard all the way up to Buf. From time to time, planes flew over the mountain tops, over the village, but fortunately, only for surveillance purposes. "I recall the refugees pouring into our village. They came from all over, even from Epirus. One day, in those troubled times, I remember a young woman knocking on our door asking for bread. When my father opened the door, the woman felt so ashamed and fainted from exhaustion. Then, my father called my mother and they picked up the woman. My mother did not speak Greek, thus my father, with his excellent Greek, told the woman to calm down because she wasn't responsible for the awful things happening. We took in the strange women, and her two kids, until they fully recovered", added Andrea.

There were many refugees from the village Zelevo, located at the border between Kostur and Lerin, as well as from other Western parts of Aegean Macedonia of the time. Many families came to our village and we took them into our homes. The refugees used to come to the middle of the village and wait for someone to offer their hospitality. Once a woman with two female children stood waiting there. At the time, men were embarrassed

Во тоа време имало многу бегалци и од планинското село Желево, што се наоѓа на границата на Костур и Лерин, како и од други места од западниот дел на Егејска Македонија. Сред село се собирале многу фамилии, на кои буфчани им понудиле гостопримство, ги прибрале во нивните куќи. Меѓу нив една жена со две женски деца, останала сред село, неприфатена, бидејќи во тоа време мажите се срамеле да ѝ пријдат и да ѝ понудат помош. Кога тоа го забележал татко му на Андреа, дотрчал и на жената со децата ѝ понудил гостопримство, со зборовите дека нејзе и на нејзините женски чеда (чупиња) ќе им биде пријатно во неговата куќа. Жената се согласила, се заблагодарила и останала во нивниот дом сè до смирувањето на ситуацијата. Во знак на благодарност таткото на Бранов го прифатила како брат. „Жената ја викавме тетка Василица, по името на мажот ѝ „, ќе рече Андреа.

По Граѓанската војна во Грција Василица заминала во Романија, а нејзиниот маж Васил, во Битола. Во 1959 година таа се вратила во Македонија, а пријателството со Бранови продолжило и натаму. Така, на венчавката на Андреа, тетка Василица била среќна што се нашла како дел од тој прекрасен чин, што Господ ја благословил да биде барем на свадбата на синот на „нејзиниот брат“.

Детството Андреа го минал во с. Буф и тоа е неговиот незаборав. Во скутот на неговиот дедо Симе, познат по многу умни, добри и хумани работи. Иако завршил за поп, тој не се запопил. Зборувал и пишувал дури на седум јазици, а имал и чудесна

to approach women and offer help. But, having seen this, Andrea's father approached her and offered his home to her and her two girls saying that they will feel comfortable in his house. The woman agreed and stayed in the home until the situation calmed down. As a token of gratitude she accepted Andrea's father as a "brother". "We called her Aunt Vasilica, which translated into Macedonian means "the wife of Vasil", Andrea told us.

After the Civil War in Greece, Vasilica went to Romania, while her husband, Vasil, went to Bitola, in Macedonia. In 1959 she returned to Macedonia and the friendship with the Branovs continued. So, it happened that Aunt Vasilica was present on the wedding of Andrea. She was so happy to have witnessed that marvelous occasion and thankful to God for blessing her with the privilege to be at the wedding of "her brother's son".

Andrea spent his childhood in village Buf. He remembers vividly sitting in the lap of his grandfather Sime, who was well-known for his wise and humanitarian deeds. Although he was educated for a priest, he never become one. He could write and read in seven languages. In addition, he was a gifted healer who knew how to heal with natural plants from the meadows and mountains. He could diagnose and heal successfully by using his natural healing gift. He could also predict the future by using sheep and chicken bones and see the destiny in coffee cups.

Everyone in the village invited him over because apart from his healing powers, he had a "golden voice",

способност да лекува со природни билки од ливадите и планините. Ги познавал дијагнозите и успешно се служел со својата природна моќ во лекувањето. Ефектно ја претскажувал судбината користејќи коскена плешка од овца и самарна коска од кокошка, но и гледајќи во филџан од кафе.

Во селото сите го канеле на гости, зашто покрај исцелителната моќ, неговиот „златен глас“ преку песната ги воодушевувал луѓето. Освен тоа, бил и еден од најдобрите псалтири во црквата. Овчарките по ридовите го препознавале неговиот продорен глас, на кој трепереле од возбуда. Со оглед дека многумина во Буф го носеле неговото име, за да се разликува од нив, го викале Симе Попето. По тој прекар го знаеле сите и старо и младо. Андреа уживал да биде во близината на својот сакан дедо, голтајќи го секој негов збор, секоја негова мисла и порака.

„Со мојот прекрасен дедо одев по полето или на орање, или кога се пасеше добитокот, па дури и спиев со него, сè до некаде пред крајот на неговиот живот. Колку убаво, покрај песните, ги познаваше и приказните, бајките и гатанките. Долго во ноќите ми раскажуваше дел од неговиот животен тек, како одел да спечали некоја пара во Влашко, Романија, во Србија, во Босна, Бугарија и Грција. Дури трипати бил во Америка, таму далеку преку големата вода. Често ми велеше дека уште од младите години човекот се учи да го цени животот свој, но и на другите. Ми раскажуваше низ многу примери што значи тајната која не треба никој друг да ја знае и дознае“, истакнува Андреа.

as they used to say, and he uplifted people with his songs. He was one of the best sextons of the church. The shepherds in the mountains used to recognize his distinctive voice that made them tremble. Because many of the people in Buf had the same name, he was given a nick name, Sime the Priest. Everyone - old and young - knew him by that nick name. Andrea enjoyed spending time with his beloved grandfather, feasting on every uttered word, thought or message.

"I used to go to plowing with my grandfather. I took the livestock to the pastures and even slept in the same bed with him until the day he died. Apart from songs, he used to tell wonderful stories, fairy tales and riddles. He told me about his expatriot days in Romania, Serbia, Bosnia, Bulgaria and in Greece. He had been to USA three times, all the way across the big sea! He used to teach me that people learn how to appreciate life from early childhood. He taught me how to keep secrets and reveal them to no one under no circumstances", stated Andrea.

Especially interesting for the nephew were Grandpa Sime's stories about Damjan Gruev, Nikola Karev, Goce Delčev and the other Macedonian liberation fighters. He apparently, pronounced their names differently - the "tz" was pronounced as a "ch" sound, thus "Goce" became "Goche". Andrea had numerous discussions of the kind with his grandfather. He will remember them with respect and sincerity.

Посебно интресено за внукот биле кажувањата на дедо Симе за Дамјан Груев, Никола Карев, Гоце Делчев и други македонски војводи, но и изговорот на нивните имиња, посебно на Гоце, како Гоче, бидејќи влашки „ц“ го изговарале како „ч“. Ваквите дискусии меѓу нив биле чести и на нив Андреа секогаш се сеќавал со почит и респект.

Неговата љубопитност била голема, па одвреме-навреме го интересирало од каде дедо му ги познавал прочуените војводи и комити Македонци. Но, стариот лисец не се откривал многу, туку едноставно му велел на внукот оти е подобро да не знае за тоа, затоа што од грчката власт никој не се осмелувал да ги спомне тие револуционери, бидејќи се Македонци кои, иако не се бореле против Грција, оваа држава не ги сакала, зашто биле свесни за нивниот гнев поради одземањето дел од татковината.

По Втората светска војна, егејскиот дел на Македонија, иако бил ослободен од партизаните, раководени од Комунистичката партија, или уште поточно од Демократската партија на Грција, сепак многу наши македонски војсководители сметале дека штом војната е добиена и Македонија ќе ги добие човековите слободи и права, својот јазик и писмо, односно автохтоната своја култура. За жал, тоа не се случи, и наместо слободата дојде тиранијата.

„Беше многу интересно кога некои од тие војсководители на кои многу добро се сеќавам, иако бев малолетен, нивните имиња многу често, но таинствено се вртеа во разговорите, зад затворените врати

Andrea's curiosity was enormous, so, from time to time, he wondered how his grandfather got to know all those famous Macedonian liberation fighters. However, the wise grandfather did not want to reveal much. He simply told his nephew that some things are best left unsaid since the Greek authorities did not like hearing the names of those Macedonians. Maybe they did not fight against the Greeks, but Greece was very much conscience of people's wrath for taking over part of their Motherland.

After the Second World War, the Aegean part of Macedonia became "free" thanks to the partisans lead by the Communist Party of Greece, i.e. the Democratic Party of Greece. Most of the Macedonian fighters thought that having won the War, Macedonia will finally acquire its human rights and freedoms and the language and culture of the Macedonians will finally be respected. Unfortunately, that did not happen, and instead of freedom, tyranny showed its ugly face.

"It was very interesting to hear the names of the mysterious liberation fighters behind closed doors in strictly conspiracy conversations. I clearly remember those names although I was just a teenager. I remember Georgi Turundzev because he was a constant guest in our house. I especially remember him arguing with my grandfather, sometimes even shouting. My grandfather wisely advised him to cross the border while it was still open and before

и строго конспиративно меѓу луѓето. Го запаметив Ѓорѓи Турунџиев, бидејќи беше постојан гостин во нашата куќа. Особено паметам како се расправаа со дедо ми, дури и на висок тон, за повеќе работи. Дедо ми мудро го советуваше да ја мине границата додека не е затворена, зашто потоа ќе биде веќе доцна. Турунџиев остро се противеше, сметајќи дека кога има своја чета ништо не може да му се случи. Тогаш мојот дедо директно го запраша дали знае дека во Лерин има англиски конзул и што бара во Лерин. – Па таа Англија ви помогна да имате македонска војска и таа ќе ви ја расформира. Тие се дојдени како Црвениот Крст, да проверат колку војската е моќна и цврста за да остане мобилизирана, а фактички кога ќе ги пуштат војниците на опоравок, ќе останете без својата војска!“ - се сеќава Андреа на тие незаборавни моменти и додава:

„Дедо ми, го потсети својот пријател и на карикатурата на која Черчил со лулето го црпел езерото за да ги фати рибите, што во суштина значело дека негова цел била Англија и сојузниците да ја победат Германија, а не да ја ослободуваат и обединуваат Македонија, за да се исправи една неправда и да се обедини разединетиот народ“.

Предвидувањата на дедо му беа мудри, правилни и чисти како солза. По овој случај почнаа извесни недоразбирањата меѓу него и синот. Таткото на Андреа не се согласувал со него, но овој имал свои оригинални методи дури и него да го убеди. Андреа се сеќава кога во една прилика му рекол: „Еве синко, нас Македонците секогаш некој

it was too late. Turundzev was against crossing the border thinking that he had a whole squad with him and nothing could happen. Then my grandfather told him that an English consul was in Lerin and asked him whether he knew the purpose of his visit. – It is England that is helping you have a Macedonian army and it will be England that will abolish that same army. They are acting in the capacity of the Red Cross, to check how powerful and strong that army of yours really is. But, when they will let the soldiers go on leave, you will be left without an army!" – Andrea recalls the words sticking to his memory.

"My grandfather also reminded his friend about the caricature depicting Churchill pouring water out of the lake with his pipe to catch the fish. That, in actual fact, meant that his mission was for England and the allies to beat Germany. His goal was certainly not to free and unite Macedonia and amend an injustice by uniting scattered people", added Andrea.

The predictions of his grandfather were wise, correct and pure as water. After this incident, the opinion of Andrea's grandfather and Andrea's father clashed. Andrea's father did not agree with him, but the grandfather applied some ingenious methods and convinced him. Andrea remembers him saying to his son: "You see, son, us Macedonians, someone is always

некаде нè ослободува, а фактички наместо тоа, ни се случува спротивното. Секогаш ни даваа јајца од гулаб со цел да лежине на нив за да ги испилеме, а фактички секој ден ни ги крадеа и ни подметнуваа јајца од штрк. Па така, кога почнаа да се испилуваат, наместо гулаби, излегуваа штркови...”

Пред овие мудри зборови на својот татко Симе, Филип обично ја наведнувал главата пред силата на аргументите. Стариот логично предвидувал, расудувал и предупредувал. Добро било што македонските војсководители ја увиделе и многу прецизно ја процениле ситуацијата, па навреме ја поминале границата.

Во Граѓанската војна во Грција, како некаков континуитет на Втората светска војна, македонското население продолжило да живее тешко и во постојан немир. Грчката власт со нечесни избори и со помош на Англија и Америка, а на чело со грчкиот крал како егзекутор, го почнала теророт против истакнатите Македонци во кои гледала најголема опасност. Таквата репресија ги принудила послабите и понеотпорните, па и гладните за парче леб, да се свртат против својот комшија, својот роднина и пријател, така што многу народ излезот го побарал во планините и во новото партизанско движење.

Од 1946 па сè до 1949 година, најголеми страдалници биле децата, жените и старците. Често грчката војска грубо се обидуваа да ги собира младите и насилно да ги регрутира во армијата, иако тие биле момчиња, биле слабо или воопшто

saving us. But, actually, instead of freedom, we have to face the opposite. They always gave us Dove eggs to lay and hatch them, but what is actually happening is that they steal from us every day and substitute our Dove eggs with Stork eggs. Thus, when they start to hatch, instead of doves, we get storks..."

Filip usually nodded at the strength of the arguments laid down by his father Sime. The old man predicted, judged and warned by applying logic. The good thing was that the Macedonian liberation fighters also saw the situation quite precisely and crossed the border on time.

In the course of the Civil War in Greece, following the Second World War, the Macedonian population continued to live a difficult life full of hardship and on-going disputes. The Greek Government, supported by England and USA, under the leadership of the Greek King, started to terrorize distinguished Macedonians because they were perceived as a threat. Such repression forced the weak, poor and hungry to go against their neighbours, relatives, friends... Many people sought salvation in the mountains and formed the new dissident movement.

In the period between 1946 and 1949, children, women and old people suffered the most. Frequently the Greek Army tried to draft young people and force them into the Army although they were too young and completely inapt. The reasoning of the regime was that if they

необучени. Режимот верувал дека кога ќе ги земе децата, тогаш ќе ги свитка и родителите или ќе ги има на нивна страна. Но, таквиот есап на Грците секогаш бил погрешен.

„Добро ја паметам таа нивна зла намера кога се косеа ливадите. Уште од рани мугри го гранатираа буфскиот синор, а кога наближи војската во Тајма, гранатите почнаа да паѓаат во селото. Преплашениот народ, избекумен, во стампедо бегаше од селото засолнувајќи се кој каде ќе стигне. Со мојот братучед Коста Настов (Бајовски), се сеќавам, точно тогаш ги пасевме воловите во нивната ливада (Дебела леска) и кога ги видовме војниците на само 500 метри над нас, заборавивме и на воловите, на пасењето, и на сè друго, и колку што нè крепат нозете трчавме кон селото“, се сеќава Андреа и додава:

„Кога излегувавме на главното џаде, пред селото, а тоа беше бришан простор, куршуми летаа на сите страни, ама за среќа ниеден не заврши во нас. Преплашени, ама и отрпнати од долгата војна, кришум лазевме по меѓите крај џадето, сè до првите куќи, каде се чувствуваме посигурни и позаштитени. Инаку, кога бевме затскриени и залепени до едно трло, гледајќи ја војската како слегува во полето, пред нашите очи се случи трагедија, која нè стаписа. Една жена која го собираше сеното во месноста Осој, падна покосена со вилата во рацете. Таа беше убиена од грчките проклетници. Кога се прибравме дома, војската навлезе и во селото и го повика населението да излезе на Сред село, пред училиштето. Командантот на војската одржа говор во кој го предупреди народот дека сите млади треба да се

succeed to draft the children, then the parents would have to give up the struggle. However, such an approach of the Greeks always proved futile.

"I remember clearly their evil intentions when we were mowing the meadows. They started bombing the vicinity of Buf from early dawn and when the Army came close to Tajma, the bombs began to fall in the village itself. The terrified people started running like a stampede, completely out of their mind, looking for shelter outside the village. My cousin, Kosta Nastov (Bajovski) and I were in the pastures (Debela Leska) with the cattle when we saw the soldiers about 500 metres away. We forgot about the cattle, the pastures and everything else and started running as fast as we could towards the village", recalls Andrea and adds:

"When we came out in the open road, before reaching the village, bullets were flying all over. Fortunately, none of them ended into our bodies. Terrified, but at the same time, indolent from the years-long struggle, we crawled up to the first row of houses where we felt safe and secure. When we were hiding near the stables and watching the army marching through the field, a tragedy happened that made us completely numb. A woman from the area of Osoj was picking up hay. She fell dead on the spot with her pitchfork in her hand. She was murdered by the damned Greek soldiers. When we got home, the Army entered the village and summoned the people in the middle of the village, in front of the school. The Commander of the Army held a speech warning the people that the young

пријават на воените власти или ќе бидат стрелани. Некои што не можеа да се сокријат веднаш, крвнички ги зграпчија и ги одведоа во Лерин. Но, за среќа, мнозинството веќе беа заминати горе во планините“.

Ваквите насилнички препади, ваквиот терор, грчката војска често ги повторувала, но младите вешто ги избегнувале нејзините замки, па така и навреме ја спасувале главата, бегајќи во околната шума. Во една таква прилика, кога војниците дошле во селото, Андреа ги пасел двата вола и магарето во Горни ливаѓе. Кога почнало гранатирањето, една девојка која ја вадела пченката, го предупредила да не чека, туку веднаш да се врати дома. Андреа колебливо реагираше, зашто воловите сè уште не биле напасени. Но, еден партизан од селото, кој подоцна во борбите загинал, а се викал Доне Јованов Трпчинов, остро го предупредил веднаш да се врати дома, зашто може да загина. Најпосле сфатил дека мора да бега, па ги собрал воловите и магаренцето, ги грабнал под мишка пантолоните и со бркање на стоката пред него, излегол на лединката кај гробиштата.

Во тие моменти, од другата страна на полето бил забележан од грчката војска и веднаш се нашол под дожд од гранати. Првата не го погодила, а следната веќе ја слушнал како му просвирела над главата, па почнал да бара спас во дупките што ги правеле експлодираните гранати. Кога дошол до авлијата на гробиштата, со лазење влегол во селото и трчајќи низ улиците преплашен дошол во својот дом. Вџашеното семејство почнало да го прегрнува не верувајќи дека го гледаат жив и здрав. Кога дошле на себе забележале дека е гол, без облека,

people should report to the military authority otherwise they will be shot. They took those who did not manage to hide immediately with them to Lerin. Fortunately, most of them were already hiding in the mountains".

Such violent episodes of terror were frequently practiced by the Greek Army, but youth resourcefully avoided the traps and saved themselves by escaping into the forest. There was an occasion when the Army came to the village, while Andrea was in the pasture area called Gorni Livage with the two oxen and the little donkey. When the bombing started, a girl working in the corn fields warned him to return to the village. Andrea hesitated because the oxen were not fed properly. But a partisan from the village called Done Jovanov Trpcinov, who was killed later on, told him to go home immediately because he could get killed. Eventually Andrea realized that he must flee, so he gathered the oxen and the donkey, grabbed his trousers and chased the cattle in front of him all the way up to the meadow near the cemetery.

At that moment, from the other side of the field, he was spotted by the Greek Army. He found himself in a storm of grenades. The first grenade missed him, and he heard the second grenade flying over his head. He started to hide in the holes created by the exploded grenades. When he came to the fence of the cemetery, he crawled his way up to the village and terrified reached his house. The family was frantic with fear. They started to hug and kiss him in disbelief - he was safe and sound! Having

без огламниците за стоката што ја извел на пасење. По повлекувањето на војниците, дедо му го зел со себе да ги бараат загубените панталони и опремата за стоката. Стариот се зачудил кога забележал дека Андреа се криел од бомбите во дупките што тие ги правеле, па затоа токму во нив ги пронашле загубените работи. „Како ти падна на ум да се криеш токму во дупките каде што паднале гранатите“ - го прашал дедо му. „Тие не можат да го погодат истото место двапати и затоа така постапив“, му одговорил Андреа, детски но остроумно. „Маката ги научи да бидат снаодливи и итри и ти се молам Господе, чувај ги и брани ги засекогаш“, прошепотел стариот.

ПЕСНА ЗА СУНА БЕЛЕВА

*Војводата Илија Божинов
со четата стигна од Америка.
На сретсело, село Буф големо,
се собрале голем број кумети.
Прва беше буфчанка Суна Белева,
напред тргна кумитката Суна Белева,
запејала песна јуначка
ем жаловна за Македонија:
"Македонијо, земја измачена,
Македонијо, земја поробена,
радувај се, ќе се осуни,
време дојде да се ослободиш!"*

gripped their senses, they realized that he was practically naked, without any clothes. When the soldiers retrieved, his grandfather took him back to look for the lost trousers and cattle straps. The old man was stunned when he realized that Andrea was actually hiding in the holes created by the bombs. That was where they found the lost things. "How did it ever occur to you to hide in the holes made by the fallen grenades?", asked his grandfather. "Well, they never fall in the same place twice", answered Andrea childishly and witty, "So, that is why I hid there"! The old man whispered: "Dear God, hardship has made them resourceful and witty. Protect them and save them from any harm!"

ПЕСНА ЗА ЃОРЃИЈА ЕМИНАГОВ

*Караманот лавна,
Овчето Бреза блевна,
Мурга завила,
Како да ми велат:
"Ѓорѓија бегај,
Арамии идат
Да ме фатат".
Уште зборот
не завршен
Кучиња арамии
Ме опколија.*

БЕГСТВО ОД РОДНОТО ОГНИШТЕ

*О, Македонијо
све поробена
никад слобода
ти не си вишла
За тебе гинеа
најбаш јунаци
ете кај Стасо
Стасо Караџа*

Песна за Ташко Караџа

Постојаното гранатирање на селото и околината, речиси, го оневозможиле нивниот опстанок во Буф, заради што дедо му Симо решил да ги префрли преку границата на безбедно место или точно таму каде што пред неколку месеци татко му бил евакуиран, со цел да се лекува. Така, во декември, на денот Пречиста, уште во зорите со дедо му и стрико му Коста од Цветковци, претпазливо и тивко ја минале државната граница, од каде безбедно југословенската војска ги префрлила во селото Кременица, Битолско. Добро примени од луѓето кои им

FLEEING FROM THE PLACE OF BIRTH

*Oh, Macedonia,
Always enslaved,
never free!
You don't know, but
people died for You,
real heroes died for You
close to Staso ,
Staso Karadza.*

A Poem for Staso Karadza

Continuous shelling of the village and its surroundings almost made their survival in Buf impossible, so his grandfather Simo decided to take them across the border to safety, i.e., to the place where his father was evacuated several months ago to be medically treated. Thus, in December, in the early dusk on Communion Day, together with his grandfather and his uncle Kosta from the Cvetkovski family, carefully and quietly they crossed the state border, from where the Yugoslav Army safely transported them to the village of Kremenica in the region of Bitola.

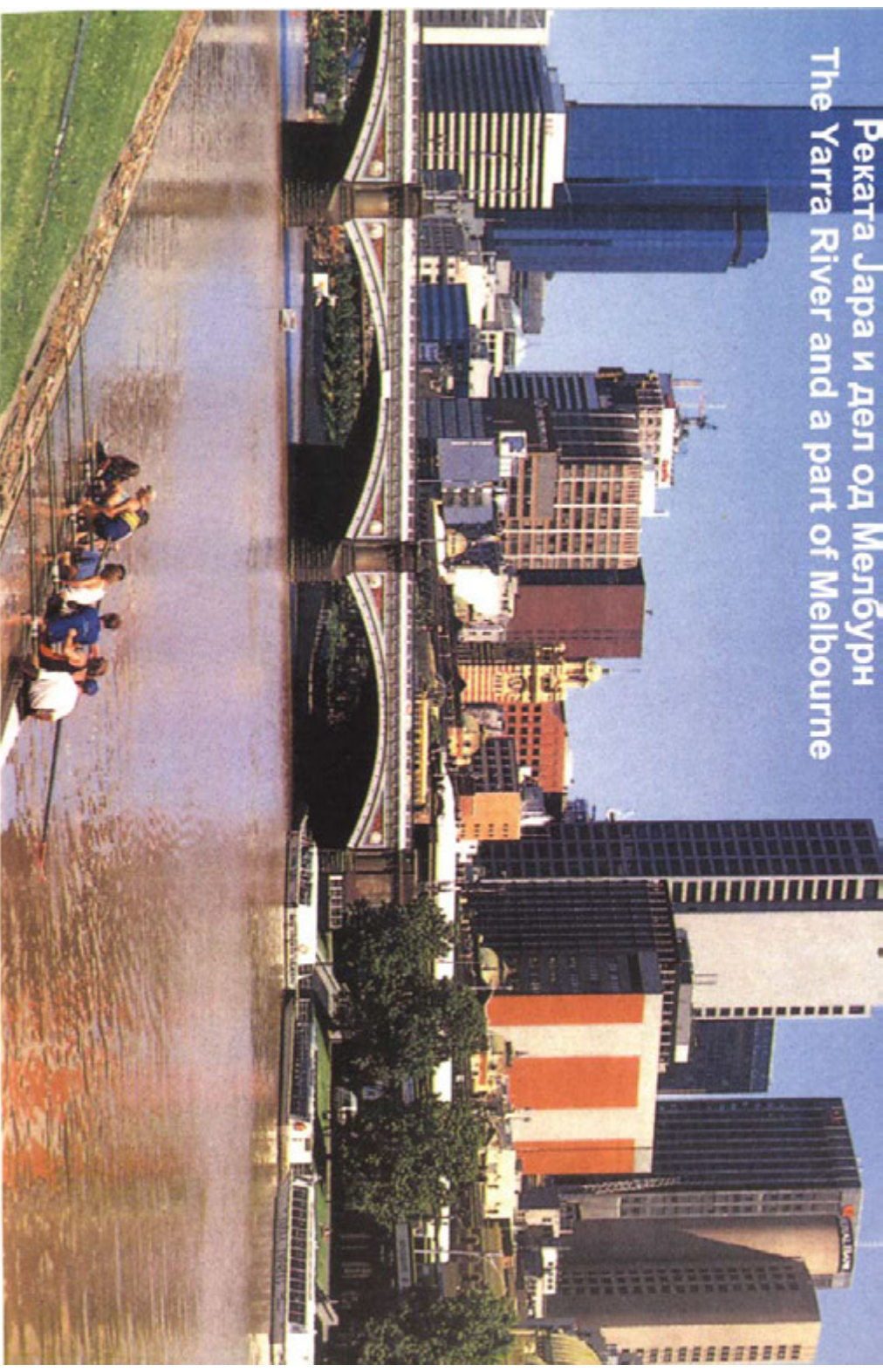
овозможиле да дојдат на себе, да закрепнат со понудената храна и лекарскиот преглед, по четири дена биле префрлени во прифатниот логор во селото Браилово, Прилепско, а по една недела со воз пристигнале во Штип, во источниот дел на Република Македонија.

„Се сеќавам дека кога пристигнавме во Штип, нашинецот Ѓорѓи Турунџиев веќе работеше во гаражата како механичар. Кога здогледа дека доаѓа автобусот, со крпата бришејќи ги рацете, влезе во него и запраша дали има Егејци. Штом го виде Ѓорѓија, мајка ми силно извика по него, на што тој возврати со прашањето дали со нас допатува и дедо Симе. Кога слушна дека тој не е со нас, Ѓорѓи само воздивна длабоко, велејќи оти нема никогаш да ги заборава неговите зборови што му ги рече на крајот од светската војна“, вели Андреа и додава: „Ѓорѓи Турунџиев е директен потомок, внук на војводата Александар Турунџиев. Тој и Симе Бранов извонредно добро се познаваа“.

По кусо задржување во Штип, со истиот автобус Андреа и неговите биле префрлени во Пробиштип, односно во селото Гајранци (во тогашната штипска околија) каде што веќе се наоѓале неговиот татко, најстарата сестра и братот, кои не биле информирани за нивното доаѓање. Тие не претпоставувале дека една ваква средба е можна, па затоа нивното видување довело до неочекувана ерупција на радост и солзи.

Во Гајранци животот бил многу тежок. Како и по секоја војна, сиромаштијата била најголемиот

Реката Јара и дел од Мелбурн
The Yarra River and a part of Melbourne

Дел од фамилијата на Андреа Бранов
A part of the family of Andrea Branov

Welcomed by the people who helped them to recover, to regain strength with food and medical care they were offered a medical check up. Four days later they were transferred to the camp in village Brailovo, the region of Prilep. A week later, by train, they arrived in Štip, a city in the eastern part of the Republic of Macedonia.

"I recall, when we arrived in Štip, our fellow villager already worked in a garage as a mechanic. Seeing the bus approaching and wiping his hands with a towel, he got on it and asked whether there were any Aegean Macedonians. My mother, as soon as she spotted Gorgia, called loudly after him, and he replied by asking whether grandpa Sime came with us. When he heard that he did not, he just deeply sighed, saying that he would never forget what he had said to him at the end of the World War", says Andrea, and continues: "Gorgi Turundziev is a direct descendant, grandson of Commander Aleksandar Turundziev. He and Sime Branov knew each other very well."

After a short stay in Štip, Andrea and his family were transferred to Probištip with the same bus, i.e. to village Gajranci (within the county of Štip at the time), to join his father and his eldest sister and brother, who were not informed about their arrival. They did not believe such reunion was possible, so it led to the sudden eruption of happiness and tears.

Life was very difficult in Gajranci. Just like after any war, the biggest problem was poverty. Exhausted

проблем. Исцрпени и ненахранети животот им бил тежок како и на другите во државата, кога по војната, доживувале тешки моменти. Единствено со купони можело да се добие нешто храна, која одвај го смирувала гладот. Лебот, шеќерот и маслото биле единствените производи за кои морало да се чека во ред.

„По новата година, во 1948, бев љубопитен да ја запознаам околината на селото. Без согласност на моите родители почнав да барам работа во соседните села. Како момче ми беше срам да се појавам во Гајранци и за парче леб да работам по купите, па затоа во февруари, една жена од соседното село која живееше сама со малите деца, а чиј сопруг го служел воениот рок, ми понуди два месеци да се грижам за јагнињата за дваесет килограми брашно и едно јагне за Велигден“, вели Андреа кој, веднаш со задоволство ја прифатил понудата и почнал да работи. Но, кога за тоа им пратил абер на неговите, ним не им било сеедно, се загрижиле за него, посебно мајка му, која цела ноќ плачела, загрижена и за здравјето на татко му, кој бил во болницата во Штип. Утредента, уште рано, неговиот поголем брат кинисал да го бара по ливадите и угарите. По неколку часови талкање успеал да го пронајде, облечен во долг кожув и гуна, во кои не можела да го препознае ни родената мајка.

Андреа му објаснил на брат му зошто ја прифатил работата, а потоа ја отворил торбата која била полна со леб и сирење што било доказ дека нема да гладува. Пред разделбата, му дал половина од лебот

and famished, their life was strenuous, similar to the others in the country that experienced hardship in the postwar period. Some food, just enough to satisfy the hunger, was obtainable only with food stamps. They had to queue for bread, sugar and oil.

"After the New Year, in 1948, I was curious to familiarize myself with the village's surroundings. Without the consent of my parents I started looking for a job in the neighbouring villages. As a boy I was embarrassed to appear in Gajranci and to earn a living in its households. So, in February a woman from a neighbouring village, whose husband was drafted by the Military and who lived alone with her small children, asked me to look after her sheep in return for twenty kilograms of flour and a lamb for Easter", says Andrea, who immediately and readily accepted and started working. But, when he sent the news to his family, they were uncomfortable with it. They were worried, especially his mother who cried all night. She was also concerned about the health of his father who was in the hospital in Štip. Early in the morning, his elder brother went looking for him in the meadows and lawns. After wandering for several hours, he managed to spot him. He was dressed in a long sheepskin coat and jacket, completely unrecognizable even to his own mother.

Andrea explained to his brother why he accepted the job, and then opened his bag full of bread and cheese - proof that he would not starve. Before leaving him, Andrea gave half of the bread and cheese to his brother to

и сирењето да го однесе дома кај мајка му и сестра му, порачувајќи им во иднина да не се грижат за него, зошто овде, во овој слободен дел од македонската држава, не паѓаат гранати и нема непријателски војници.

„Мојата работа беше таква, што преку денот ги пасев јагнињата, а навечер, откако ќе се измолзеа овците, ги пуштав во трлото, а со овчарот ќе ги стоплевме канчињата со млеко и ќе се навечеравме. Така пренокувавме во колибата стуткани и покриени со гуната. Иако имавме добри кучиња, завивањето на волците преку ноќта ни влеваше страв во коските, но со време навикнавме и на тоа“, се сеќава Андреа.

Еден пролетен ден, кога ги пасел јагнињата, во близина на автобуската постојка, забележал дека од автобусот се симнале мајка му и татко му, кого го отпуштиле од болница на домашно лекување и нега. Кога го виделе тргнале кон него, очигледно возбудени. Татко му не можел да ја сокрие тагата, но и гордоста што неговиот син созреал пред време, па ја презел грижата за семејството. Сепак, времето на неговиот работен ангажман брзо истекло, зашто јагнињата пораснале и стадото го презел стариот овчар. Од друга страна и трошоците на жената за двајца овчари не биле мали, па кога увидела дека не може да го издржи тоа, во средината на март го исплатила Андреа и го отпуштила од работа.

Пак морал да почне од почеток. За среќа, еден од највидните газди на Гајранци, дедото Милан Гаџов, дошол кај татко му и го побарал Андреа да му ја чува стоката, двата севгара и двете магаринџа.

take home to his mother and sister, sending a word not to worry about him in the future, since there, in that liberated part of the Macedonian state there were no grenades or enemy soldiers.

"My job was such that during the day I grazed the sheep, and in the evening, after they were milked, I would drive them to the sheep-shed. Then, together with the shepherd, we would heat the milk and have our supper. Thus, we were spending our nights in the hut squeezed and covered with our jackets. Though we had good dogs, the howling of wolves made us tremble, but over time we got used to it as well", remembers Andrea.

One spring day, grazing the sheep near the bus station, he spotted his mother and father, who was dismissed from hospital getting off the bus. When they noticed him, they started off towards him, evidently excited. His father could not conceal his sorrow, but also his pride of seeing his son maturing before time and supporting the family. Still, his job finished soon after that since the lamb grew and the flock was taken on by the old shepherd. The costs for two shepherds were too high for the woman, so when she realized she could not afford it, in the mid March she paid Andrea and dismissed him.

He had to start from the beginning again. Fortunately, one of the most renowned landlords in Gajranci, old Milan Gadzov, came to his father and offered Andrea to look after his livestock, two pairs of oxen and two donkeys. When his father asked his opinion, he did

Кога татко му го прашал што мисли за тоа, тој веднаш без размислување ја прифатил понудата, која не била лоша за едно момче како него, сега веќе со искуство.

Кај дедото Милан работел од почетокот на учебната година. Во 1948-та, почнала изградбата на дом во Гајранци и сите од селото помагале носејќи градежен материјал. Со дедото Милан ги впрегнале двата севгара и двете четворни коли и отишле дури до селото Кучичино, Кочанско, преку реката Брегалница, која ја прегазиле бидејќи немало мост. Од туланата ги натовариле колите со ќерамиди и така, со неколку тури, успеале да помогнат домот што побргу да се покрие и оспособи за функција.

„Дедо Милан беше златен човек. Ме гледаше и почитуваше како негово дете, а и неговата фамилија ме замилуваа како да сме ближна рода. Се разбира, и моите за време на летните месеци одеа на работа по полето и таа првобитната, многу тешка криза помина, но не се заборава никогаш,“ вели Андреа.

Во зимата на денот „Свети Никола“, или точно на годината од неговото доаѓање во слободниот дел на Македонија, дедо му и баба му, на мајка му мајка, биле принудени да го напуштат селото, по масовните бомбардирања. Бегајќи да спасат глава, и тие пристигнале во Гајранци. Така, семејната лоза Бранови дефинитивно го напуштиле селото Буф, за среќа без ниту една жртва. „Свети Никола“ зимен, сполај му на Бога, ја соединил нивната разделена и раселена фамилија која никогаш не се врати на својот имот во Буф.

not hesitate to accepted the offer which was not bad for a boy like him, with some experience.

He worked for old Milan from the beginning of the academic year. In 1948 in Gajranci the construction of a public Village House commenced, and everyone was helping out by carrying construction material. Andrea and old Milan took the two pairs of oxen and the two four-wheeled carts and went all the way to village Kučičino in the region of Kočani, fording the bridge-less river Bregalnica. They loaded the carts with bricks and in several tours, managed to assist in roofing and building the House as soon as possible.

"Old Milan was an excellent person. He took care of me and respected me as his own child. His family also embraced me as if I were their closest kin. Of course, my family also worked in the fields during the summer months. So, that initial, very harsh crisis passed, but I have never been able to forget it really", Andrea says.

In the winter, on St. Nikola's Day, or exactly one year after his arrival to the liberated part of Macedonia, his grandfather and his grandmother from his mother's side were forced to leave the village after heavy bombings. Fleeing to save their own skin, they also arrived to Gajranci. Thus, the Branov family definitely left village Buf, fortunately with no casualties. St. Nicola, thank God, reunited their severed and resettled family that has never returned to their property in Buf ever since.

ПРИКАЗНА ЗА ГОЦЕ ДЕЛЧЕВ

*Се собрале кумитите
На Гоце Кукушанецот,
Пушка во раце грабале,
Заклетва си земале.*

*Да се борат за слобода,
И за човечки правдини
Да истераат султаните,
Од дедовската земја.*

Цветко Сарагилов

Во доцните вечери дедо му Симе почнал да им раскажува за многу места, набројувајќи ги селата од целата убава злетовска околина. Љубопитно младите го слушале и постојано прашувале од каде тој ги знае сите тие места. Дедото, шерет човек, со гордост им велел дека враќање во Грција нема повеќе никогаш да има, па затоа и не му е страв да ја раскаже целата голгота низ која поминал во неговиот живот.

Овие места дедото Симе ги шетал во времето пред востанието, па затоа не можел да ги заборави. Пролетта, кога се подзатоплило, еден ден заедно со

THE STORY OF GOCE DELČEV

*The fighters gathered,
the fighters of Goce from Kukush,
grabbing at their guns
they solemnly sworn*

*To fight for freedom,
and human justice,
to get rid of the Sultans
from their Fatherland.*

Cvetko Saragilov

Late at night, his grandfather Sime used to tell stories about many places, listing the villages throughout the lovely Zletovo region. The youngsters listened attentively, and kept asking how did he knew about all of those places. The grandfather, a jokester, proudly told them that there was no return to Greece ever again, so he was not afraid of retelling them the entire Golgotha he experienced in life.

Grandpa Sime had strolled around those places before the Uprising, so he could not forget them. One day in spring, when it became warmer, together with Andrea

Андреа, со секирата во раце тргнале нагоре по ридот. Одеде сè додека не стигнале во едно поле отаде ридот, каде што се нивите на гајранчани, троолчани и судичани. Андреа тоа место добро го познавал, бидејќи со дедото Милан Гаџов, чии ниви биле на таа страна, често доаѓал таму. „Каква глетка, каква прекрасна панорама беше тоа, не може да се опише. Цела една планина само со брези, круши и малини. Да ти е мерак да шеташ и да гледаш. На тромеѓето од трите синори жубори една рекичка, а крај неа некој некогаш направил чешма сосидана со камен, па така секој намерник може да здивне, кога ќе го донесе патот да мине оттука“, раскажува Андреа.

Кога приближиле, дедо му Симе почнал да си споменува дека во близина имало чешма. Небаре тука израснал, толку убаво го познавал местото. „Од каде знаеш, бре дедо Симе? Да не беше волочувар во твоето време овде?“ - го прашал Андреа, не чекајќи го долго одговорот на дедо му: „Внучко мој, тука често минувавме со Гоце (Гоче). Кога ќе дојдевме до чешмата, седнуваше да одмори и долго гледаше во далечините, без да изусти збор“ - се сеќава Андреа на зборовите на неговиот дедо за дружењето со Гоце Делчев и продолжува:

„Кога се одмори, отиде кај чешмата и гледаше нагоре, ориентирајќи се по сонцето, сè додека со стапалата не почна да брои. Кога се оддалечи од чешмата, застануваше и одбележа еден круг со пречник од два чекори. Тогаш тука почна да копа со едно мало дрвено наострено колче. Јас збунето го

and with axes in their hands, they set off uphill. They walked and walked, and arrived at a plain on the other side of the hill, on the fields belonging to villagers from Gajranci, Troolčani and Sudicani. Andrea knew that site very well, since he often went there with old Milan Gadzov, whose fields were on that side. "What a sight, what a beautiful landscape... it is beyond description. An entire mountain all in birch, pears and raspberries. It makes your day just walking and watching. On the site where the three boundaries met, there was a small rippling river, and next to it a stone fountain for a passerby to rest", Andrea was retelling.

When they came near the fountain, his grandfather Sime remembered the fountain in the vicinity as though he was raised there - that was how well he knew the place. "How can you know, grandpa Sime? Maybe you used to be take the cattle to the pastures here?" - asked Andrea, not needing to wait for long for his grandpa's answer. "My little grandson, we used to pass by here with Goce. When we reached the fountain, he used to sit down to rest and gaze for a long time in the distant horizon without saying a single word", remembers Andrea his grandfather's description of the friendship with Goce Delčev. He continued:

"Having rested, he used to go to the fountain and stared upwards, orientating himself by the Sun and counting with his feet. He moved away from the fountain, stopped and marked a circle with a two-step diameter.

гледав, а потоа скокнав да му помогнам, верувајќи дека дедо Симе тука бара закопано злато. Копајќи така, пронајдов некој предмет што наликуваше на гламна, што му го дадов на дедо ми, кој пак продолжи да копа, со уште поголема концентрација“.

Кога ја исчистил гламната од дрвото, се исправил и со изгорениот дел покажал во правец на Штип. Не сфаќајќи за што се работи, Андреа прашал: „Зарем цело време го загубивме за оваа гламна? Е, дете мое, ушти си мал за да сфатиш зошто така упорно ја барав оваа гламна. Тоа ми покажува дали тие по нас поминале по истиот пат, по кој што требаше и јас да поминам“, рекол дедото Симо, кој на прашањето на внукот, кој ја закопал гламната тука, одговорил:

„Оваа гламна ја закопавме со Гоце Делчев, кога одевме на Смилевскиот конгрес“, рекол дедо му Симе. „Одовде отидовме во Штип, каде преноќивме, но во утринските часови целиот град бил под опсада на турскиот аскер. Ни рекоа дека сите патишта се затворени со стражи и дека не ќе може да се излезе надвор од градот. Тогаш јас ја облеков попската мантија, излегов во градот, влегов во една кафеана и порачав кафе. До мене отспротива имаше војничичња, па со дикат, отсечно им реков да не ме гледаат, зашто Гоце заминал за Свети Николе и дека во моментот се наоѓа кај Три Чешми. Војничичњата веднаш ја пренесоа веста кај главниот, кој даде наредба да се напушти Штип и да се активира голема потера на патот кон Свети Николе. Кога се вратив кај Гоце, му реков дека патот низ

After that he started digging with a small wooden pointed stick. At first I watched him confused, but then I jumped to help him, believing that grandpa Sime was probably looking for some kind of buried gold. Digging on, I found an object that looked like a scorch. I handed it over to my grandpa who continued digging even more focused.

Cleaning up the scorch, he stood up and pointed with the burnt piece in the direction of Štip. Andrea, not realizing what it was all about, asked: "Did we really waste all this time on that burnt piece of wood?" "Well, my boy, you are still too young to understand why I was so persistent in finding it. This shows me whether they passed along the same way I was supposed to pass", said grandpa Sime. When his grandson asked him who buried the scorch there, he replied:

"Goce Delčev and I buried this scorch when we were going to the Congress in Smilevo. From here we went to Štip, and stayed there overnight. The whole city was under siege by Turkish soldiers. We were told that all roads were under guard and that it was impossible to exit the city. I wore a priest mantle, went to town and, having entered a café, ordered coffee. Some young soldiers were sitting opposite to me, so I vigilantly, but brusquely told them not to look at me, since Goce left for Sveti Nikole and was currently near Tri Cešmi. The young soldiers immediately conveyed the news to their head officer, who ordered a posse to on the road to Sveti Nikole. When I

Ново Село е слободен, па така безбедно го напуштивме Штип и ја избегнавме опасноста“.

Кога дошле во кавадаречкиот атар, накај Плетвар, отседнале во една колиба да преноќат. Меѓутоа и тука го почувствувале предавството. Овојпат, кодошите биле двајца од Кавадаречко. Колибата била брзо сардисана од турскиот аскер. Излезот од ваквата ситуација можел да биде самоубиството. Но, тогаш Гоце рекол дека воденичарот ќе го има последниот збор. Замолчал за миг и по кусото размислување рекол: „Ставете ги сите лозинки во кумбето и кога ќе се вцрви од жарта, секој од нив, со камите да го исече сидот од плетеници, да го испосече колку повеќе толку подобро, за да може бргу да се урне“.

Планот на Гоце бил вжарената печка преку сидот на колибата да се фрли кон аскерот, со силни извици – Ура, да се искористи збунетоста на војниците и брзо да се напушти двоспратната колиба, раскажуваше Андреа и додаде: „И додека војската мислела дека се работи за бомба, Гоце и дедо Симе брзо се оддалечиле од колибата и влегувајќи во шумата им избегале на турските аскерџии. Потерата тргнала по нив. Кога коњаницата се приближила, дедо Симе наредил сите да се скријат во едно мало џбунче, нешто како смрека. Кога гонителите пристигнале до нивните нозе, командирот наредил да се стрела во еден џбун од капини. На пукотницата, од капините избегал зајак, што покажувало дека таму нема никој. Војниците го продолжиле

returned to Goce, I told him that the road through Novo Selo was free. So we safely left Štip escaping danger."

Having arrived to the region of Kavadarci, near Pletvar, they stayed overnight in a little hut. However, they could feel betrayal hanging in the air. This time, the snitchers were two men from the region of Kavadarci. Soon the hut was surrounded by Turkish soldiers. The only way out seemed to be suicide. But then Goce said that the miller would have to act fast. He was silent for a moment, and then, after thinking for a while, he said: "Throw all grape branches into the furnace. When it becomes red-hot, each of you should cut the straw-thatched wall with your daggers. The more, the better because it will collapse sooner".

"Goce's plan was to throw the glowing furnace through the hut's wall at the soldiers, yelling "Hurrah!" as much as they can. The plan was to confuse the soldiers and to runaway quickly from the two-storey hut", Andrea was retelling. Then he added: "And, while the soldiers thought it was a bomb, Goce and grandpa Sime swiftly ran away from the cottage into the forest escaping the Turkish troops. They started chasing them. When the cavalry approached, grandpa Sime ordered everyone to hide in a small bush, a sort of a juniper bush. When the pursuers arrived right next to their feet, their commander ordered to shoot at a blackberry bush. The fire drove a rabbit out of the blackberry bush, showing there was nobody there. The soldiers continued their chase in another

прогонот во друга насока, а Гоце и Симе ја фатиле шумата и така повторно се спасиле од сигурна смрт“.

Исто така, продолжи Андреа: “Чувствувајќи ја потерата на предавниците, организираната тактика, но и дејството на мудрите востаници, кога пристигнале во Крушево, пак биле предадени, а градот опколен. Куќа по куќа се претресувало Крушево, но организацијата и во овој град била ефикасна. Целта била да се убие трубачот на војската и да настане мешаница. Еден Влав, кој добро знаел што се свира за повлекување, дувнал во трубата токму во моментот кога војската требало да влезе во куќата каде што биле Гоце и Симе. Аскерот ја чул трубата и веднаш отстапил. Во тој момент тие рипнале преку оградата, со викање на јуриш се оддалечиле од аскерот. Но, за несреќа на дедо Симе, еден војник бегајќи, налетал на него. Кога се свртел бил набоден во лактот, а Гоце веќе го погодил турскиот војник во половината. Свртувањето на дедо Симе за 180 степени, било пресудно на неговата кама да налета Турчинот...”

По сè ова што му го раскажал дедо му, кого го слушал, речиси, без здив, го засукал ракавот и му ја покажал лузната од раната, велејќи оти таа тогаш бргу заздравила, и не се познавала, но на овие стари години кожата излителя и почнала да се познава многу повеќе...

direction, and Goce and Sime reached the forest and once again escaped death."

Also, Andrea continues, "they knew the traitors will not give up. They could see the organized tactics, but that only made the rebels wiser. When they arrived to Kruševo they were betrayed again, and the city was surrounded. House by house Kruševo was searched, but the organization was efficient in this city as well. The aim was to kill the bugler and cause disorder. A Vlach, who was well acquainted with the retreat tunes, blow the bugle right at the moment when the soldiers were about to enter the house where Goce and Sime were hiding. The soldiers heard the bugle and withdrew immediately. At the same time, they jumped over the fence, yelling attack, and moved away from the soldiers. However, to grandpa Sime's misfortune, a soldier ran into him. When he turned, the Turkish soldier stabbed him into the elbow, but Goce had already stabbed him in the waist. Grandpa Sime turned 180 degrees and that was crucial for Goce's dagger to end in the Turk..."

Andrea listened, breathlessly, to the story of his grandfather. His grandpa rolled up his sleeve and showed him the scar. The wound healed quickly and was difficult to spot at the time, but now, apparently, at his old age, the skin went thinner and the scare was becoming much more visible...

ПРЕСТОЈ ВО ПИШИЦА И БИТОЛА

*Орелски крилја как да си метнех,
на наши места ја да си идам,
и в други стр'ни да си прелетнех
да видам Стамбол, Кукуш да видам,
да видам сенцето и тамо,
мрачно изгревјат, како и ваму*

Константин Миладинов

По една година, есента 1949-та, Бранови се преселиле во селото Пишица. Таму живееле Власи, меѓу кои и Коста Паризов, голем пријател на дедо Симе. Нивната средба била срдечна. Коста Паризов е од семејството кое во стара Југославија и пред тоа во кралска Србија, било едно од најбогатите семејства во Македонија.

Во тоа време кога беа колективите, Коста Паризов паднал во затвор, во Идризово. По тој повод, дедо му на Андреа, Симе рекол: „Иако сме имале слобода мирно да живееме, иако Коста прв влезе во колективот со најголема стока, не беше ценето неговото учество во организацијата на Илинденското

Панорама на Битола
Panorama of Bitola

Пејзаж од Македонија
Landscape of Macedonia

VISITING PIŠICA AND BITOLA

*How can I get an eagle-wing,
in our well-known places to be,
in our part of the World to swing,
Stambol to see, Kukuš to see,
to see whether the Sun there
rises so sluggishly like it does here!*

Konstantin Miladinov

A year later, in 1949, the Branovs moved to the village Pišica. Kosta Parizov, grandpa Sime's great friend lived in this Vlah village. Their meeting was affectionate. Kosta Parizov's family in former Yugoslavia, and prior to that in the Kingdom of Serbia, was one of the most affluent families in Macedonia.

The so-called agricultural cooperatives existed at the time. When Kosta Parizov ended up in prison, in Idrizovo, Andrea's grandfather Sime said: "Maybe we had freedom to live peacefully, and Kosta was the first to join the cooperative with the biggest flock, but unfortunately his involvement in the Ilinden Uprising organization was

востание, па дури и помислата за целокупна обединета Македонија, за жал, некому му пречеше“.

Синот на Коста, Наке Паризов, бил единствениот учител за сите четири одделенија во основното училиште во Пишица. Тие со татко му на Андреа биле добри пријатели и кога ќе правеле муабет, истакнувале дека најдобро е човек да си молчи ако не сака како татко му на правда Божја да лежи во затвор, за некој да добие унапредување во партијата. Каков апсурд, каква глупост! Неговиот совет и неговиот став бил да бидеш послушен и да ги изучиш децата, да ги изведеш на вистинскиот пат за да можат тие утре повторно да се вратат на една добра позиција и да ја земат правдата во своите раце. И успеал во тоа.

Синовите Калчо и Ташко кои го презеле презимето (на дедото Коста) Костов, завршиле факултети и денес се меѓу видните луѓе во Скопје. Синот на Калчо, Хари Костов, стана директор на Комерцијална банка во Скопје, што е значајно признание за ова семејство.

Во Пишица живееле во времето на колективите. Во зимата оделе на училиште, а во летото со младата генерација, со неговите врсници жнееле, береле положоци од ориз, плевеле, собирале круши и сливи. Веселбите што ги правеле кога славеле за успешно завршената работа, никогаш не можеле да минат без нив.

Се сеќава Андреа дека старите што не биле задоволни со насилното влегување во колективот, на младите им префрлувале дека никој не можел да ги врати да работат приватно, на свое, и да ги

not appreciated, as was the notion of united Macedonia. The concept was exasperating to some".

Kosta's son, Nake Parizov, was the only elementary school teacher in Pišica. He and Andrea's father were good friends. They believed that it was best to keep quiet. Otherwise, with no reason whatsoever, you could have ended up in prison, just like his father. And all that just because someone wanted to be promoted in the party. What an absurd, what nonsense! His advice and attitude was to teach and educate the children, to direct them the right way so that when they advance to a good position tomorrow, they will be able to take justice into their hands. And he succeeded in it.

His sons Kalco and Taško, who take over the second name (of the grandfather Kosta) Kostov, completed higher education and are now prominent citizens of Skopje. Kalco's son, Hari Kostov, became Director General of Commercial Bank in Skopje, significant acknowledgement to the family.

The cooperatives were booming in Pišica at the time. In winter they went to school. In summer however, with the young generations and their peers, they went harvesting, cutting rice stalks, weeding, picking pears and plums. They attended all festivities to celebrate the successful completion of works.

Andrea recalls the attitude of the elderly who were discontent with the compulsory membership within the cooperative. They used to scold the youth for not working on their own and urged them to avoid such festivities.

остават понастрана овие веселби. И во најтешката работа, и во напорните денови, младината денот го завршувала со песни и ора. Меѓутоа, и на ова му поминал меракот и редот. Младината веќе сакала и барала да живее подобро, полуксузно, а тоа можела да го добие и да го оствари во градот, а не во далечните села, кои не нуделе никаква подобра перспектива.

„... Кога требаше да одам во гимназија, моите родители решија да се преселат во Битола. По сите муабети, размислувања и консултации, најпосле, речено-сторено. Во 1951 година, во втората половина на месец август, сè што имавме во нашата куќа го картиравме на возот и сите купче заминавме за Битола. Таму се сретнавме со многу роднини и со свои блиски и соселани од нашето Буф“, раскажува Андреа.

Во тоа време било тешко да се најде работа, но желбата на Андреа била да го продолжи школувањето. Бил упорен во тоа, бидејќи знаел дека ќе може да го заокружи образованието. За четири години престој во штипскиот крај, попримил од штипскиот дијалект, што е и реално во перманентната комуникација со луѓето од тој крај на Источна Македонија.

Сега требаше да започне нов живот. Да стекнува нови другари и да го научи битолскиот (централен) говор, кој се употребуваше во образованието како литературен јазик. Но, тоа не одело така едноставно. Доказ: на првата писмена работа по македонски јазик добил единица. Но, таа единица

Yet, even after the most strenuous work in the arduous days, the youth would call it a day by singing and dancing. However, the desire for that also passed. Young people started to yearn towards better life and that was only possible in the city. Remote villages did not offer better opportunities.

"... When I had to enroll gymnasium, my parents decided to move to Bitola. After all discussions, deliberations and consultations, we finally moved. In 1951, in the second half of August, we put all we had in our house on the train and left for Bitola. There we met many relatives and friends and fellow countrymen from Buf", Andrea remembers.

At the time, it was difficult to find a job, but it was Andrea's desire to continue his education. He was persistent since he knew he could complete it. During the four years spent in the region of Štip he picked up the Štip dialect, which was to be expected given his permanent communication with people from that part of Eastern Macedonia.

And then he was to start a new life: to acquire new friends, to learn the dialect from Bitola (central speech), which was the basis for standard Macedonian language. But, it was not that simple to achieve. Proof: he got a F on his first written test in Macedonian language. The teacher gave him the smallest grade because he thought Andrea was ridiculing the subject. That hurt Andrea, since that

учителот му ја напишал во тетратката, мислејќи дека го потценува предметот. Тоа го заболело Андреа, бидејќи суштината не била во тоа. Директорот во осмолетката бил штипјанец, а уште и класен раководител. Арно ама, кога ја видел единицата и во дневникот, се зачудил и го прашал зошто ја добил. Одговорот на Андреа бил збунувачки и зачудувачки за директорот. А зошто? Затоа што толку успеал да го издигне квалитетот на својата работа!

Директорот го прашал наставникот дали навистина Андреа е толку слаб ученик и како можел, кога неговото свидетелство од Штипско било преполно со петки по сите предмети, овде да стартува лошо. Учителот му одговорил на директорот дека никој не смеел да го понижува неговиот предмет, а специјално не - буфчанец, кој немал врска со зборовите - ск, кт, тк (качи се, дојдоа, се накца, набоди се итн.).

Директорот сфатил дека станува збор за недоразбирање, па му објаснил на учителот дека по четири години престој во Штипско, логично е Андреа да го говори штипскиот дијалект. Кога овој ја дознал вистината, и особено кога сфатил оти направил грешка, тогаш на часот по македонски јавно му се извинил на Андреа, бидејќи мислел оти го понижува македонскиот јазик. По оваа перипетија, место единица, му ставил четворка, со укор дека треба да внимава на литературниот јазик.

Бранови биле сместени во станот на сестрата и зетот, но есента, околу Митровден, во напуштената зграда на Битолската област (луѓето кои се враќале

was not the case. The Principal of the school was also his homeroom teacher and he too came from Štip. When he saw the F in the grade book, he was astonished and asked Andrea what happened. Andrea's answer was confusing and surprising for the Principal. And why? Because he managed to raise the standard of his performance that high!

The Principle asked the teacher whether Andrea was really such a poor student. He wondered how was that possible, since the report card from the school from Štip was full with "A"s. How was it possible for him to start so badly here. The teacher answered that no one was allowed to undermine his subject, particularly not a boy from Buf, who did not have a clue about certain words.

The Principle realized that it was a misunderstanding, so he explained Andrea's situation to the teacher. Having lived for four years in the region of Štip, it was normal for Andrea to pick up the Štip dialect. When the teacher realised, and particularly when he understood that he made a mistake, he publicly apologised to Andrea, since he thought he was mocking his subject. After that event, instead of F, he got a B, with a note that he should pay more attention to the standard language.

The Branovs moved in the apartment of his aunt and uncle. But in autumn, around Mitrovdan (St. Dimitry's Day), people were returning from Vojvodina, and also from the region of Kocani. They were breaking and moving

од Војводина, а многумина и од Кочанско), насила ги отворале канцелариите и се сместувале во нив. Братот на Андреа успеал да земе две канцеларии, во кои потоа се преселиле. Зградата имала четири влеза, четири салони и една сала. Во неа се населиле фамилии кои на железничката станица живееле под ведро небо. Ги окупирале салоните и во нив поми-нале, речиси, цела зима.

Овие простории воопшто не биле погодни за живот (според народната поговорка: „Од лошо има и полошо“), но успеале некако да се снајдат, останувајќи во нив речиси десет години. За тоа време многу млади луѓе од овие семејства завршиле основно или средно образование, а некои дури и факултети. Меѓу нив биле и Александар Андоновски, поранешен министер за внатрешни работи, Васил Насев, судија во Апелациониот суд во Битола, Доне Петличков, јавен обвинител во Битола и многу други.

И покрај сите тешкотии со кои се судрувале бегалците од Егејска Македонија, во 1952 година, била формирана чета која заминала на ударна акција за изградба на патот од Магарево до Санаториумот, на Пелистер. Меѓу нив бил и Андреа. Неговата чета била пријавена преку домот „Стево Патако“, а се вратила со ударничко знаме, пофалници и дипломи за секој ударник. Таму ги слушале преносите преку радио од Олимписките игри во Хелсинки. Предложиле нивната чета да учествува и на акцијата за чистење на Црна Река, но во тоа не успеале, бидејќи имало многу пријавени, па бројот бил веќе исполнет.

into vacant offices in Bitola County. Andrea's brother managed to occupy two offices, where they later moved into. The building had four entrances, four parlours, and hall. The families living on the railway station occupied the building and spent almost entire winter there.

These rooms were not appropriate for living (but there's a proverb saying: "There is worse than bad"). Still, they managed to cope somehow and stayed there for almost ten years. In the meantime many young people from these families completed primary and secondary education, some even higher education such as Aleksandar Andonovski, former Minister of Internal Affairs, Vasil Nasev, judge of the Appellate Court in Bitola, Done Petlickov, Public Prosecutor in Bitola and many others.

In spite of all the difficulties faced by the refugees from Aegean Macedonia, in 1952 a volunteer labour group was formed to participate in the construction of the road from Magarevo to the Sanatorium on Mount Pelister. Andrea was a member also. His group returned with many awards, certificates of merit and diplomas for each member. There they listened to the radio broadcasts from the Helsinki Olympic Games. They also volunteered to clean up Crna Reka, but so many others applied as well.

ПОДГОТОВКИ ЗА АВСТРАЛИЈА

*Туѓино црна небесна
Оставиме мирен и
Спокоен да легнам еднаш
Да одморам коски млади.*

*Да развеселам моето срце
Да прошетам со другарите мои
И да запеам песна македонска
Да ја осетам еднаш радоста моја.*

Стево Ташковски

Во 1955 година братот на Андреа кој веќе бил во Австралија, подготвил документи и за неговото заминување на најдалечниот континент, но бил одбиен од одделението за внатрешни работи во Битола, оти наводно не ги исполнувал условите. А проблемот бил во тоа што родителите ги оставил на грбот на државата, а тој одел на печалба. Фактички тоа не било некаква причина, зашто неговите родители се грижеле за него, а не тој за нив. Мајка му за него примала детски додаток. Причината за ваквиот однос на некој од внатрешни била, според Андреа, во

PREPARATIONS FOR AUSTRALIA

*Faraway country, so black, so heavenly,
Please let me calm down,
let me lay down peacefully
and rest my aching bones.*

*Let me rejoice my burning heart,
and stroll around with my friends,
and sing a Macedonian song,
to feel the happiness within me.*

Stevo Taškovski

In 1955 Andrea's brother, who was already in Australia prepared the documents for Andrea to go to the most distant continent. The Internal Affairs Office in Bitola however, rejected his request because, allegedly, he did not meet the requirements. The problem was that he would have left his parents as a burden to the State while making money abroad. In actual fact, there was no point in it at all, since his parents provided for him. His mother was getting child support. The reason for such rejection, according to Andrea, was that someone from the Office did

интервенциите на некој одговор што му се замерил на татко му, кој не трпел неправда. Сепак, независно од тоа, тој бил сигурен дека ќе замине во Австралија, заради што го напуштил и училиштето, во осмо одделение, и останал без мала матура. Но, до тој ден, бил принуден да оди на занает. Успеал да се вработи во фабриката за фрижидери „Ѓорѓи Наумов“ во Битола, со договор на три години како металостругар. Занаетот го завршил, а и Стопанското училиште, ја зел матурата и положил за мајсторска диплома.

Во истата 1958 година се градел автопатот „Брежице - Љубљана“ во Словенија и од фабриката барале доброволци за ударна работа во третата смена. Се пријавил само Андреа и фабриката го пуштила да оди, со тоа што и платата ја добивал во целост. Акцијата траела до комплетното завршување на делницата, а тоа изнесувало три месеци.

Од Битола, Прилеп и Крушево на оваа акција биле околу 40 души кои заедно со бригадирите од Кавадарци и Неготино ја основале Третата титовелешка бригада, која се стационирала во населбата Требња на Дол, а подоцна во Корнитка. Имало доста млади од Македонија. Еден месец порано заминала и Охридската бригада која одработила четири месеци, сè до крајот, кога Маршалот Тито во Ново Место одржал говор, со голема благодарност кон бригадирите за нивната голема и пожртвувана работа. Охридската бригада била во друга населба - Стара Печ, а нејзините одбрани младинци успеале да добијат најмногу пофалби и да станат најзаслужната бригада во целата населба.

not like the replies of his father, who was a person that could not withstand injustice. Still, in spite of that, he was sure he would leave for Australia, thus he left school in the eighth grade without completing primary education. From that day on, he became an apprentice. He managed to get a job in the refrigerator factory "Gorgi Naumov" in Bitola, with a three-year contract as a metalsmith. He completed his vocational training, as well as the Economy School, graduated and was awarded a diploma.

That year, 1958, the motorway Brezice - Ljubljana in Slovenia was under construction, and the factory was looking for volunteers for nightshift workers. Only Andrea applied and the factory allowed him to go, and he in addition received full salary. The activity was to last until the completion of the section, i.e. for 3 months.

About 40 people from Bitola, Prilep, and Kruševo look part in this activity. They were all members of the volunteering group from Kavadarci and Negotino from which the Third Titov Veles Brigade was established. They were stationed in Trebinja na Dol, and later in Kornitka. There were many young people from Macedonia. A month ago, the Ohrid Brigade left, that worked for four months, until the completion of the works when Marshal Tito had a speech in Novo Mesto expressing his gratitude to the volunteers for their devoted labour. The Ohrid Brigade was in another settlement - Stara Pec. They succeeded in winning most of the certificates of merit and to become the model working group in the entire settlement.

Прославата се одржала на 29 ноември со многу свечености. За одбележување било тоа што учесниците од сите останати бригади: Војводинската, Огулинската, Сисачката, Тузланската, Далматинската, Црногорската, Врањската, Нишката и Третата титовелешка бригада, во изминатите три месеци минати заедно, се дружеле како да се од едно село. Покрај тешката физичка работа, секоја вечер се одржувале игранки и преку играта и песната се ширеле познанствата. Кога по еден месец културно-просветниот референт заминал дома (од оправдани причини), него за останатите два месеци го заменил Андреа Бранов. „Направивме две успешни и многу интересни забавни вечери во кои учествуваше целата населба, потоа еден концерт за граѓаните од Требиња на Дол, а на заминување од акцијата, разделбата беше тешка за сите учесници. Имаше и случаи некои да заминат дома како брачни другари, што било силен израз на симпатиите и љубовта, а не само на работата“, ни раскажа Андреа Бранов.

The celebration took place 29th November with many ceremonies. It is worth noting that the members of the other working groups from Vojvodina, Ogulin, Sisak, Tuzla, Dalmatia, Montenegro, Vranje, Niš, and the Third Titov Veles Brigade associated with each other as if they were from the same village in the course of those three months. In spite of the strenuous labour, dances were organized every evening and, through songs and dances, friendship grew. A month later, the administrator for culture and education left (on justified grounds), and Andrea Branov took over for the next two months. "We organized two successful and very interesting entertainment for all participants, as well as a concert for the citizens of Trebnja na Dol. When the work was done, parting proved to be difficult for all. Some left as spouses, which was an expression of love and fancy, not only of labour", Andrea tells us.

ФОРМИРАЊЕ СЕМЕЈСТВО

*Ја сеќавам како в сон
мојот лик е создаден од неа.
За жал бев дете
и моите години не ми дозволуваа
да го разберам нејзиниот тажен поглед*

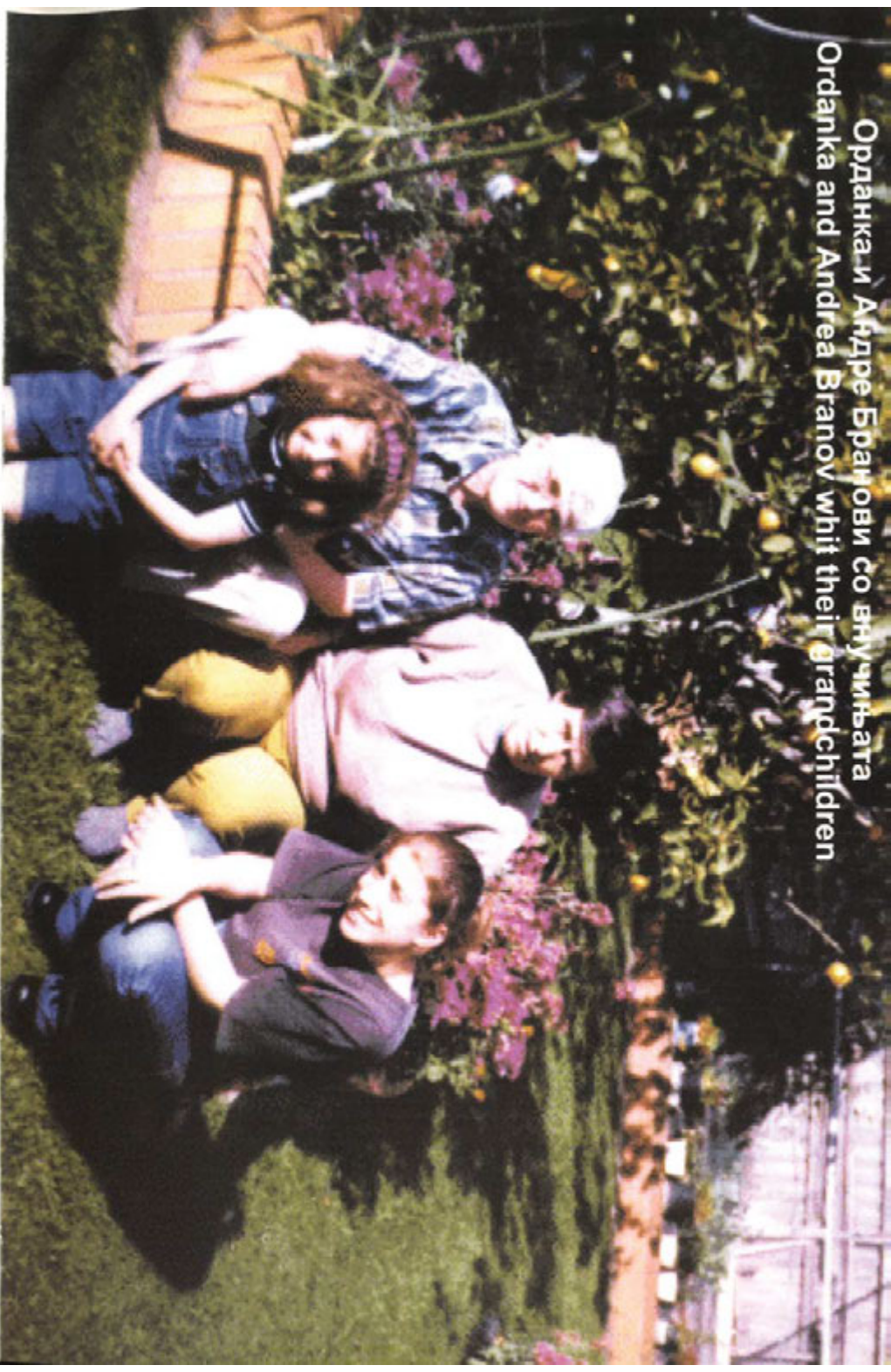
Пандора Петровска

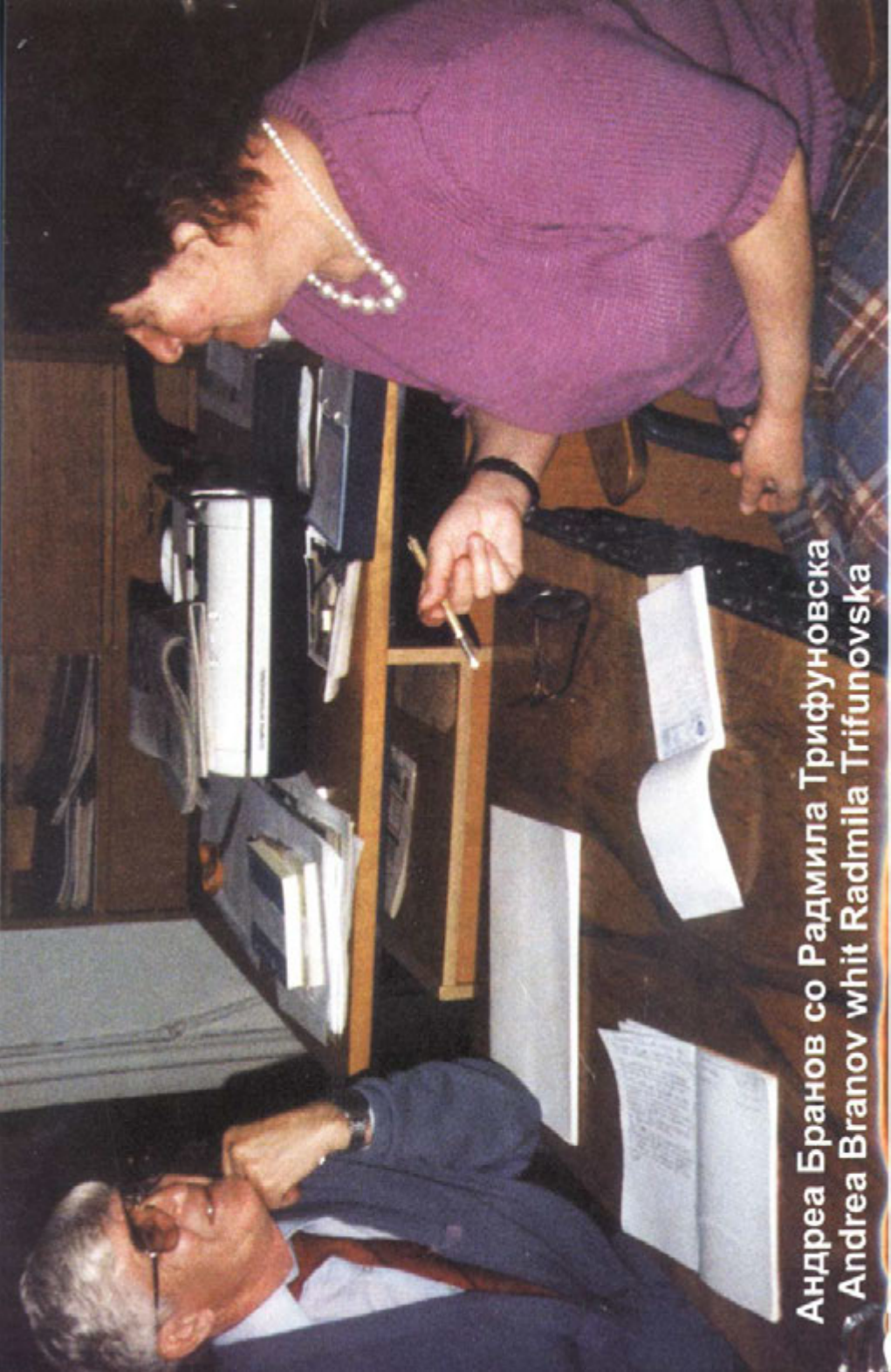
По враќањето во Битола и Андреа влегува во брачните води. Набрзо се запознал со девојката во која не само што се вљубил, туку само по шест месеци познанство, со неа стапил во брак.

По враќањето од Словенија во Битола, неговите родители го потсетиле дека е време да го остави ергенувањето и веќе да се одомаќини. Токму тие месеци по враќањето од Словенија се оженил со својата Орданка Најкова, млада и убава, стројна, шерет мома Македонка, тукушто преселена од Велес во Битола. Нивната средба била судбинска, ги привлекла и соединила магнетната сила на љубовта.

За семејните корени на Орданка, Андреа вели:
„Таткото на Орданка, Трајко Најков, е роден 1894

Орданка и Андре Бранови со внуцињата
Ordanka and Andrea Branov whit their grandchildren

Андреа Бранов со Радмила Трифуновска
Andrea Branov whit Radmila Trifunovska

RAISING A FAMILY

*I remember her in my dream,
the image was created by her.
Unfortunately, I was just a child,
my youth did not allow me
to understand her sad glance.*

Pandora Petrovska

Having returned to Bitola, Andrea got married. He soon met a girl with whom he fell in love with, and after only six months, they got married.

When he returned from Slovenia, his parents reminded him that it was high time to end his bachelor days and raise a family. Soon after his return from Slovenia, Andrea married Ordanka Najkova, a young and pretty Macedonian woman with a sense of humor who just moved from Veles to Bitola. Destiny made them meet. The magnetic power of love attracted and united them.

This is what Andrea says about the family background of Ordanka: "Ordanka's father, Trajko Najkov, was

година во с. Неокази, Леринско. Тој имаше постар брат Коста Најков и две сестри Рада и Стојна. Трајко и Коста Најков живеела во заедница сè до полнолетството на синовите. Потоа се поделија и од една куќа станаа две. Бидејќи имаа добар имот, кога се поделија, од богато семејство, станаа две средноимотни семејства“.

Трајко Најков со сопругата Санта биле прочуени како големи работници и вредни домаќини. Трајко со многу работа успеал да купи многу земја од турските чифлизи и станал еден од најдомаќините во Неокази. Но, војните го прават своето. Трајко Најков бил во Грчко-турската војна и кажувал дека со јунаштва успеал да спаси глава. Кога Грците стигнале до Измир, Трајко, со сила одземен коњ од селаните успеал да се врати до брегот на Егејското Море, од каде со брод пристигнал во Солун, а со тоа и дома.

Но, Граѓанската војна во Грција го донела во Република Македонија, каде го завршил својот живот во с. Горно Оризари, Битолско. Сепак, тој и во Македонија успеал со труд да купи место и да направи куќа. Неговата фамилија била за почит во селото. Трајко Најков успеал да им обезбеди живот на двата сина, на Панде Најков во Оризари и на Цане Најков во Велес. Од девојчињата, пак, Олга ја омажил за Симо Кулев од Неокази, а Ордана за Андреа Бранов од Буф, Леринско. Најмалата, Софија, завршила Педагошка школа во Скопје и се омажила за Љубе Дранговски, земјоделски инженер од селото Белче, Демирхисарско. Но, Трајко, синот

born in 1894 in the village Neokazi, Lerin region. He had an elder brother, Kosta Najkov, and two sisters, Rada and Stojna. Trajko and Kosta Najkov lived together until the sons grew up. Then they divided the property and formed two houses. They had a sizeable estate. After the division, two well-off families came out of the wealthy one."

Trajko Najkov, and his wife Santa, were known as diligent workers and landlords. Trajko worked hard and managed to buy a lot of land from the Turkish landlords, thus he became one of the greatest landowners in Neokazi. But the wars did what they did. Trajko Najkov fought in the Greek - Turkish War and managed to save his skin with heroic acts. When the Greeks reached Izmir, Trajko took a horse by force one of the peasants and managed to return to the Aegean coast, from where he took a boat to Thessaloniki and eventually arrived home.

But the Civil War in Greece brought him to the Republic of Macedonia, where he ended his life in the village Gorno Orizari in the region of Bitola. Nevertheless, he managed with his hard work to buy a land parcel and to build a house in Macedonia. His family was respected in the village. Trajko Najkov managed to provide for his two sons, Pande Najkov in Orizari and Cane Najkov in Veles. He married his daughter Olga to Simo Kulev from Neokazi and Ordana to Andrea Branov from Buf. His youngest daughter, Sofia, graduated at the School of Pedagogy in Skopje and married Ljube Drangovski, an agricultural engineer from the village Belce, Demir Hisar

Нацо, го оставил во Макронис, најтешкиот затвор за Македонците во Грција и ќерката Цена која, исто така, била омажена во селото Неокази. Синот кој бил во затвор добил амнестија под услов да потпише дека нема да ги признае родителите и било кого од фамилијата што биле протерани од Грција.

Карактеристично за Орданка е што уште како дете била приврзана за татко ѝ, сакала да биде со него, на работа во полето или на пазар и да му помага во работата. Нејзиниот татко постојано префрлувал дека по грешка се родила женско, а требало да биде машко. И навистина, на дванаесетгодишна возраст, таа со татко ѝ работела на утовар и растовар на тули од туланата, до станицата во Чашка, Велешко. Татко ѝ сакал да ѝ даде каков било женски занает, но за тие времиња, на крајот од четириесеттите и почетокот на педесеттите, не постоела таква школа во Велес. Бидејќи нејзиниот брат Цане живеел во Велес и работел во „Порцеланка“, Орданка отишла да живее со него и почнала да работи сезонски, лете во стопанството „Бабуна“, а зиме во Монополот. Таа била малолетна за таа работа, но изгледала физички поразвиена и повозрасна. За тоа некој ја подучил со сведоци да извади крштеница дека две години е постара. И така, се води до денес. Меѓу жените каде што работела имало и жена од Буф која кажувала дека многу жени што биле одредувани на потешки работи, се заменуваат со Орданка, која им велела: „Јас не се плашам од работата, работата се плаши од мене“. Кога требало да се товарат приколки со сандачи полни со домати и компири, Орданка била меѓу првите. Во 1956 година со татко ѝ се преселиле

region. However, Trajko left his son Naco in Makronis, the toughest prison for Macedonians in Greece, as well as his daughter Cena, who was also married in the village Neokazi. The imprisoned son was granted amnesty, provided he signs a document repudiating his parents or anyone else from the family expelled from Greece.

Ever since Ordanka was a little girl she was attached to her father. She liked being with him, working in the field with, going to the market and helping him in his work. Her father always used to say that it was by mistake that she was born as a female. And indeed, at the age of twelve, she worked with her father on loading and unloading bricks from the brick plant to the station in Caška in the region of Veles. Since her brother Cane lived in Veles and worked in the factory "Porcelanka", she went to live with him and started working as a seasonal worker in "Babuna", company for agriculture and forestry in summer, and in "Monopol", the tobacco plant in the winter. Although she was underage for these jobs, she looked grown up. Someone advised her to obtain a birth certificate that would state that she was two years older and she did. She worked with a woman from Buf who claimed that Ordanka took upon her the most difficult jobs and that she always used to say: "I am not afraid of work - work is afraid of me". When trailers with crates full of tomatoes or potatoes were loaded, Ordanka was on the frontline. In 1956 Ordanka with her father moved to Gorno Orizari in the Bitola region where she continued to work

во Горно Оризари, Битолско, а Орданка и во Битола ја чекала сезонската работа. Секогаш кога од бирото за работа барале работнички за потешки работи, Орданка била меѓу првите.

А во зимата продолжувала во Монополот, така сè до 1959 година кога се мажи. „На 17 февруари се регистриравме кај матичарот, а по три месеци, на 17 мај ја направивме свадбата. Сега веќе многу поретко работеше во „Градско поле“, Монополот и во Конзервната, бидејќи беа далеку, а во 1960 година кога го роди нашиот син, седеше дома и се грижеше за Ѓорѓи“, вели Андреа.

По пристигнувањето во Австралија, односно во Мелбурн, почнала да работи по фабриките во Мелбурн. Тоа траело една година до вселувањето во нивната нова куќа, Орданка ја напуштила работата, бидејќи очекувала второ дете, кое се родило на 31 мај 1964 година. Две години се грижела за децата, куќата и градината. За тоа време Андреа работел и преку-времено. „Сепак Орданка многу размислуваше и направи план да се вработиме еден ноќе, друг дење и со тоа двајцата да се грижиме и за куќата и за децата. За една година успеавме да ја доисплатиме куќата и да купиме автомобил, а и децата израснаа“, вели Андреа.

Во 1967 година Орданка се вработила во една фабрика за електроди за заварување која била близу до куќата, така што и пешки можела да си дојде. Таа фабрика се викала Welding Industry of Australia. По 23 години, кога фабриката во 1990 година се преселила за Аделаид, Јужна Австралија, Орданка престанала да работи и двајцата живееле

seasonal jobs. Whenever the Employment Bureau in Bitola was seeking for labourers for hard jobs, Ordanka was among the first to apply.

And in winter, she would continue to work in "Monopol", up to 1959 when she got married. "On 17 February we got married. Our wedding party was three months later, on 17th May. She reduced her engagements in "Gradsko Pole, "Monopol" and "Konzervna", since they were too far away, and in 1960, when our son was born, she stayed at home to take care of Gorgi", said Andrea.

When she arrived in Melbourne, Australia, she started working in the local factories for about a year, until they moved into their new house. After that Ordanka left her job, because she was pregnant with her second child, which was born on 31 May 1964. She looked after the children, the house and the garden for two years. During that period Andrea also worked overtime. "Still, Ordanka was thinking and she made a plan for both of us to work. One worked during the day, and the other during the night. So in one year we managed to pay off the house and to buy a car. At the same time, the children grew up", says Andrea.

In 1967 Ordanka got a job in a factory for welding electrodes located quite close to their home, so she could walk from work. The company was called "The Welding Industry of Australia". She worked there for 23 years, until the factory was relocated in Adelaide, South Australia in 1990. Then Ordanka quit her job and ever since they have

од неговата инвалидска пензија. Покрај домашните обврски, Орданка се ангажирала и во активностите на македонската заедница, како во црковниот живот, така и во „Македонскиот парк“ во Кинг Лејк, каде околу манастирот „Св. Климент Охридски“, отвориле плацеви за излети (пикници), со хортикултурно уредување. Орданка работела и во женската секција, а кога имало потреба и во спортското друштво ФК „Македонија Престон“.

„Орданка не ја жалеше работата, бидејќи знаеше дека сè што правевме правиме за нашите поколенија. Дававме доброволни прилози за новата црква и затоа бевме против нејзината продажба, зашто откако дојдовме во Австралија, во неа ни беше крстен вториот син, таму ни беа венчани двата сина и затоа Орданка велеше дека нема поголема измама црквата, на која се гордеевме, да ја правиме работилница - фабрика или супер маркет“, вели Андреа. Помалиот син на Орданка, Филип, кога разбрал за продажбата на црквата почнал да зборува дека еден ден ќе им кажува на луѓето дека е крстен и венчан во таа црква што сега е фабрика. Поради нивното противење, биле исклучени од членството.

Во последните години иако „Св. Ѓорѓи“ им била најблиску, тие повеќе не стапнале во таа црква. Во овие немили црковни недоразбирања, Орданка вели: „Ние знаевме дека црквите во егејскиот дел на Македонија ги граделе македонските верници, но ни се одземени. Но, зошто такви нешта да ни се случуваат во Австралија. Меѓутоа, Господ е посилен и ќе ни даде енергија да си изградиме нови,

been living from his disability pension. In addition to her household responsibilities, Ordanka was also engaged in the activities of the Macedonian community, both in the church and in the work of Macedonian Park in King Lake, where they established landscaping picnic lots around the St. Kliment Ohridski Monastery. Ordanka was also active in the women's section, and, when necessary, also in the sport association FC Macedonia-Preston.

"Ordanka never minded involvement. She knew everything we did was for our next generations. We gave donations for the new church, and that is why we were against it being sold. Our second son was baptized in that church, both of our both sons were married there - that was why Ordanka was saying that no other betrayal would be greater than turning the church into a workshop, a factory or a supermarket", said Andrea. When Ordanka's younger son, Filip, heard about the sale, he started saying that one day he would be telling people that he had been baptized and married in the church which is now a factory. Because they opposed this idea, they were excluded from the membership.

In recent years, although church St. Gorgi is the closest church, they have never stepped foot into it. Regarding these unfortunate events with the church, Ordanka says: "We knew that the churches in the Aegean part of Macedonia were built by Macedonian believers, but they were taken away from us. But, why should things like that happen to us here, here in Australia? Nevertheless, God is mightier and He will give us the energy to

што ќе бидат на Македонската православна црква. Грција нè истера од куќите, но со Бога направивме подобри, Бог ќе ни даде сили, чесно да правиме нови“, вели Орданка.

Исто така, и Андреа се активирал во асоцијацијата на Македонците. Околу пет години работел во управата на Македонската општина „Св. Ѓорѓи“. Кога му била потребна помош на ФК „Македонија“, и таму се вклучил, па три години бил домаќин на клубот.

Македонците во Мелбурн имаа еден голем проблем, а тоа било да се обезбеди место за одржување пикници со неопходната инфра-структура: паркинзи, вода, зеленило и сл. Решението на овој проблем црковната општина го видела во откуп на терен во нејзина сопственост. Само така можела да продолжи традицијата за собирање на Македонците. Речено - сторено: било откупено место во Кинг Лејк, кое го добило името „Македонски парк“. Ангажманите во првата фаза биле да се исчисти и да се дотера теренот. Одсивот за оваа акција бил голем. Се работело доброволно и во саботи и недели. Била подигната брана за акумулација, замислена како едно мало Охридско Езеро, а над неа плац, на кој е изграден манастирот „Св. Климент Охридски“, дел од првиот духовен храм на Македонците на австралискиот континент.

Манастирот народот го прифатил како нешто многу значајно и корисно за заедницата. Кога бил ставен камен-темелникот, тогашниот претседател Ристо Алтин со одбрани зборови им се обратил на

build a new church that will belong to the Macedonian Orthodox Church. Greece expelled us from our houses, but with God's help we made better homes. So, God will give us the strength to build new churches as well", says Ordanka.

Andrea was also active in the Association of Macedonians. For around five years he was involved in the administration of the Macedonian parish of St. Gorgi. When "FC Makedonija" needed support, he put his energy there as well and hosted the Club for three years.

The Macedonians in Melbourne had another major problem - to obtain a place appropriate for organizing picnics with the necessary facilities: parking lot, water-supply, green areas etc. To resolve the problem the Parish purchased land. That was the only way to continue the tradition of Macedonians gathering together. Thus, a lot in King Lake was purchased and named "Macedonian Park". Initially, the land had to be cleaned up and landscaped. People responded in large numbers. They even worked voluntarily on Saturdays and Sundays. A dam, envisaged as a small Ohrid Lake, was built, and above it a plot where the monastery St. Kliment Ohridski was built. This was the first spiritual temple of the Macedonians from the Australian continent.

The people perceived the Monastery as a very important and useful thing for the community. When the foundations were laid down, the current president, Risto Altin,

присутните дека „секој долар е тула за манастирот“. Ако се има предвид бројката од 18.000 присутни, тогаш е сосема јасно колку пари биле собрани по тој повод, во таа прилика.

Освен тоа, многу занаетчии доброволно реализирале многу занаетчиски работи врз објектот, така што изградбата напредувала со поголема динамика. Брзата и успешна реализација на овој проект придонела денес тоа да биде едно од најубавото место за пикници во Викторија.

Но, да се вратиме во Битола. Имено, по враќањето од акција, во Фабриката за фрижидери дошле мајстори, металостругари, затоа управниот одбор решил да ги преквалификува на вработените. На Андреа многу му помогнало тоа што во стопанското училиште бил еден од најдобрите по стопанска математика, па добил работно место во материјалното книговодство. Тоа било веќе добро унапредување. Со текот на времето станал канцелариски службеник, се здобил со практика и се вброил меѓу најдобрите книговодители, што и не било лесно да се постигне без квалитет.

Арно ама, таму не останал долго. Почнал да бара нови перспективи и да се бори за нова иднина. Треската што ја зафатила цела Битола и цела Пелагонија со жалните сцени и тажните разделби, кога секој викенд биле испраќани на железничката станица цели фамилии во странство, го зафатиле и него. Па решиле со сопругата да побараат од брат му, кој веќе бил во Австралија, да им испрати покана и тие да заминат.

with words well-chosen addressed the people saying: "each dollar is a brick for the Monastery". Considering the fact that 18,000 people attended this event, it becomes obvious how much money were raised that day.

Moreover, many craftsmen voluntary completed a great deal of the skilled works on the building, so the construction was advancing faster. Thanks to the prompt and successful completion of the project, this is one of the most beautiful picnic sites in Victoria today.

But, let us go back to Bitola. Namely, after returning from the voluntary work, skilled metalsmiths arrived to the Refrigeration factory. As a result, the Management Board decided to retrain workers. Due to the fact that Andrea was one of the best students in economic mathematics at the Economic School, he was given a post in the Accountancy Department. And that in itself was a good promotion. Over time he became an office assistant, gained experience and was one of the best accountants, which was not easy to achieve.

Regretfully, he did not stay there for long. He started seeking new perspectives in his struggle for a better future. The whole of Bitola and the entire Pelagonia Valley was caught in the fever of moving into foreign countries at the time. Sad scenes and gloomy separations of entire families going abroad could be seen at the railway station. This moment entrapped Andrea as well. So, he and his wife decided to ask his brother, already in Australia, to send them invitation for them to leave as well.

„Во ноември 1960 година дојде и првата голема семејна радост, ни се роди првиот син. Јас бев во магацинот за алати кога мојот добар другар од централата ми ја соопшти прекрасната вест дека имам син. Веднаш заминав на Железничката станица да ги почестам пријателите. За чудо, кога пристигнав таму, тие ангажирале дури и гајдаџии за веселбата да биде што посвечена, поубава и да се чуе подалеку. Откако ги почестив сите, им се заблагодарив и им реков оти ќе одам во болницата да ги видам сопругата и синот. Но, пак изненадување. Тие се договориле до болницата да ме придружуваат со гајдаџија, па така свирката ечеше низ центарот на Битола до болницата“, раскажува Андреа, кој живо се сеќава за тие среќни моменти од неговиот живот во Битола.

Ваквиот однос кон него, пријателите го оправдале со тоа што за првото дете, кое е син, традицијата во Битола била тоа убаво да се прослави. Од паркот со оро и песна, влегле во корзото кај Ширококак, каде им се придружил еден куп народ, што таму се затекнал. Кај Камен Мост на Курделец, кој денес и не постои, налетале на двајца милиџијци кои им ја забраниле веселбата (да не го срамеле градот пред странците). Потоа, Андреа на сите им се заблагодарил што му приредиле незаборавен ден и за неколку минути бил на портирницата во болницата. Портирот со кого добро се познавал, го одвел кај неговата сакана сопруга. Една од вработените, со која Андреа се познавал, му рекла дека до тој ден неговиот првороден син го носел рекордот по тежина. И не само дотогаш, туку и по новата година тој рекорд не бил соборен.

"In November 1960 we celebrated our first major family event - our first son was born. I was in the tool warehouse when my good friend from the headquarters told me that I had a son. I took my friends to the closest restaurant, in the Railway Station immediately to treat them for my firstborn.. Believe it or not, when I arrived there they had called bagpipers to make the happy event even happier and better. Having treated them all, I thanked them and told them I would go to the hospital to see my wife and son. And then again a surprise - they arranged with the bagpipers to accompany me to the hospital, so the music was echoing all the way from the centre of Bitola to the hospital", Andrea tells us, with a vivid remembrance of those happy moments of his life in Bitola.

It was the tradition in Bitola to celebrate the birth of the firstborn son in such a manner. They started singing and dancing from the Park, through Corso near Širok-Sokak, where a bunch of people that happened to be there joined them. Near Kamen Most (Stone Bridge) on Kurdelec River (non-existing today), they were encountered by two policemen, who demanded the celebration to stop (so as not to embarrass the city in front of foreigners). Then Andrea had thanked them all for organizing that unforgettable day, and in a few minutes he was at the Reception Desk in the hospital. The porter, whom he knew very well, took him to his beloved wife. One of the employees, whom Andrea also knew, told him that his firstborn son broke the record in weight. And not only then, but also after New Year, Andrea's son was the biggest baby born in the hospital.

Во 1962 година, Андреа добил стан во новите згради изградени за бегалците од Егејска Македонија, на улицата „Прилепска“. Но, само што се сместиле во новото живеалиште, во 1963 година, од Австралија пристигнале документите за нивното заминување. Одлуката не била лесна. По долго размислување за овој потег се консултирале со нивните роднини, особено со другарите. Бидејќи еуфоријата за напуштање на Македонија, за жал, била во ек, голем број битолчани размислувале за заминување во странство, слична “болест” на ова време и на овие услови за живот. Така, семејството на Андреа Бранов стана дел од македонската преселничка река.

ПЕСНА ЗА БУФСКИТЕ ВОЈВОДИ

*Ми се собрале
два буфски војводи
Наум и Танас
и кумитката,
и кумитката
Суна Белева*

*Собир ми собрале,
говор му држале,
на куметите
и на буфчаните,
на четниците
и на селаните.*

*Во Лалешница
Буфска корија*

*во Лалешница
гаста корија
„Стегнете пинци, ремење,
со Умруци да се биеме,
со Турци да се биеме,
да се ослободиме,
слободно да живееме.
Стига ропство трпиме
петсто црни годиње.
До еден ќе се биеме
да се ослободиме.
По петсто црни годиње
бел ден да видиме.“*

In 1962, Andrea was given an apartment in the new residential compound in Prilepska street made for the refugees from Aegean Macedonia. However, just when they settled into their new home in 1963, the documents for Andrea's departure arrived from Australia. The decision was not easy to make. After thinking it over for a long time, also consulting their relatives, particularly their friends they eventually decided to leave. Since the euphoria to leave Macedonia unfortunately was in its bloom, many citizens of Bitola were thinking about living abroad - somewhat like the "disease" of the present time. So, Andrea Branov's family became a part of the Macedonian expatriot community.

СЕЛО БУФ ОПКОЛЕНО

*Зима голема, снег до колена,
излегла баба да се рашета,
па се рашета покрај селото.
Вишла ја баба чудо големо,
село сардисано со Турци заплетено.
Село опколено, турски аскер поцрнело.
Викна баба два буфски војводи
село да куртулат, народ да го спасат.*

ЗАМИНУВАЊЕ ЗА МЕЛБУРН

*Пророците рекле и пресекле:
Да бидеш мачна и непокорна
Од исток до запад недоодна
Од север до југ недогледна
Од памтивек до денес едноимена.*

Иван Трповски

Од Битола тргнале на 14 март 1963, а еден месец потоа, на 14 април, на Велигден, пристигнале во далечниот Мелбурн, во австралиската држава Викторија. Патувањето со брод било напорно, но интересно и возбудливо. Во тоа време Австралија била мека за новодојденците, поради големата конјуктура за работна сила. Работа се добивала веднаш, но без здравствено осигурување. „Да не паднеш болен ако немаш пари да го платиш докторот“, вели Андреа. Не било лесно во новата туѓа и непозната средина. Од почетокот и воздухот некако им мирисал одбојно. Промените во климата и времето биле неиздржливи. „Дојден од потпелистерот, морав да мислам на најлошото. Прво почнавме да внимаваме на облекувањето и на исхраната, за да го зачуваме здравјето“, вели тој.

ARRIVING IN MELBOURNE

*The prophets said and made
You suffer, but never give up.
From East to West You are endless,
From North to South You are boundless,
You have had only one name for ever and ever.*

Ivan Trpovski

They left Bitola on 14 March 1963, and arrived in faraway Melbourne in the State of Victoria, Australia, a month later, on 14 April, Easter Day. The ship journey was exhausting, yet interesting and exciting. At that time, due to the great demand for workforce, Australia was the Mecca for newcomers. Jobs were readily available, but health insurance was not included. "You should have taken care not to fall sick if you did not have the money to pay the doctor", says Andrea. It was not easy in the new, alien, and unknown environment. In the beginning even the air to them smelled a bit hostile. The changes in the climate and time seemed to be unbearable at first. "Having arrived from Mount Pelister, I had to think of the worse. First we started paying attention to the way we dress and eat in order to preserve our health", he says.

Но, веќе и во Австралија почнале да се менуваат работите. Докторите не ги барале парите однапред во болниците, туку по лекувањето. Големите сметки можеле да се плаќаат и на рати, или, со еден збор, социјалната политика кон доселениците почнала да ги дава првите резултати. Таквата состојба на Андреа му ја вратила вербата во животот, па почнал да комуницира и да се ангажира во македонските друштва и организации.

Истата година, поточно кон крајот на 1963 година, еден негов пријател од селото Нерет, Леринско, го зачленил во црковната општина за Мелбурн и Викторија „Св. Ѓорѓи“, а по една година и во ФК „Македонија“, за нешто потоа да се најде и во здружението на неговите буфчани.

Само за нецела година работа во Австралија, заедно со неговата почитувана госпоѓа, веќе биле во состојба да купат куќа. Барале и нашле убав семеен дом, во кој сè уште живеат. Работите тргнале на добро. По неколку недели, откако се вселиле во нивниот дом, им се родил и вториот син, кого го крстиле Филип. Бидејќи кумот што ги венчал и го крстил првиот син Ѓорѓи, на кого му го дал своето име (д-р Ѓорѓи Поп-Андонов, специјалист во Болницата за ТБЦ во Битола) Бранови, како што носи редот, од него побарале да им го даде името и на новородениот син. Доктор Ѓорѓи - кумот се определил за името на таткото на Андреа - Филип, кое потсетува

However, changes were happening within Australia as well. Doctors in the hospitals did not require money in advance, but after the treatment. It was possible to pay large bills in installments or, in one word, the social policy applied to immigrants started giving the first results. Under such circumstances Andrea regained his faith in life, so he started communicating and engaging in Macedonian communities and associations.

That same year, i.e., at the turn of 1963, a friend of his from the village Neret in the region of Lerin, made him a member of the Parish St. Gorgi for Melbourne and Victoria. A year later he also became a member of Macedonia FC, and a bit later in the Association of his fellow villagers of Buf.

He was less than a year working in Australia together with his respected wife and they could already afford to buy a house. They found a lovely family house, where they still live. Things started to go well. A few weeks after they settled in their new home, their second son, called Filip, was born. Since they had a godfather who witnessed their wedding and baptized their first son Gorgi by his own name (d-r Gorgi Pop-Andonov, specialist in the TBC Hospital in Bitola), the Branovs asked him to baptize the newly born son as well. Doctor Gorgi, the godfather, decided to name him after Andrea's father - Filip, the name of one of the greatest Macedonian czars, Phillip

на името на големиот македонски цар - Филип Македонски. „Нека се множат овие нови генерации Македончиња по светот“, ќе воскликне по овој повод Андреа Бранов.

По раѓањето на Филип (31 мај 1964 година) обврските на семејството значително се зголемиле. Орданка не можела да плаќа неџа за две деца од друга жена, бидејќи дури 80% од нејзината плата веќе одела за Ѓорѓи, па била принудена три години да остане дома и да се грижи за синовите. За тоа време Андреа продолжил да работи, но сега и дополнително за да го надомести недостигот на средства за живот. „За среќа, сопругата успеа да направи добра економија во куќниот буџет и за три години го исплативме сиот кредит за нашата куќа“, вели Андреа.

Кога децата тргнале на училиште, Андреа и Орданка работеле, печалеле и тие да живеат убав и спокоен живот. „На синовите им купивме по една куќа, а подоцна, кога веќе беа одраснати мажи, им направивме и убави големи свадби“, на што денес и двајцата родители се горди.

of Macedon. "Let these new generations of young Macedonians multiply throughout the world", exclaimed Andrea Branov on the occasion.

When Filip came into the world (31 May 1964) the responsibilities of the family significantly increased. Ordanka could not pay a woman to take care of both children since 80% of her salary already was already spent on Gorgi's nanny, so she was forced to stay home for three years to take care of the sons. During that time Andrea worked overtime to compensate for the lacking funds. "Fortunately, my wife managed to cope with the family budget cost-efficiently, and within three years we managed to pay off the entire mortgage on our house", says Andrea.

When the children started going to school, both Andrea and Ordanka went to work and earned enough to live a good and decent life. "We bought both of our sons houses and when they got married we paid for their lovely, big weddings", said the two parents proudly.

ДОАЃАЊА ВО МАКЕДОНИЈА

*Еве го потокот каде жубори,
истиот жубор.
Еве ја птицата каде пее,
истата песна.
Еве го цветот каде цути,
истиот мирис.
Еве го животот каде тече,
истата радост*

Мена Ристевска

Да се вратиме малку назад, кога Бранови ги фатил вирусот на носталгијата да ја видат Македонија, во периодот кога економски биле консолидирани. Имено, во 1972/73 година, за време на школскиот распуст (декември - јануари), Орданка со двата сина заминала во родниот крај Неокази, Леринско, со австралиски пасош. По нејзиното враќање дошол редот и за Андреа. Отпатувал сам во август и успеал да ја мине границата кај Меџитлија, но со малку проблеми околу податоците во пасошот. Наместо Бранов требало да биде Брајанис, а наместо Буф некоја Акрита, според реакциите на грчките погранични органи.

Андреа бил непопустлив. Не сакал да прави компромис, ама буквално за ништо. Кога им рекол

COMING BACK TO MACEDONIA

*Here is the spring that rumors
the same old rumor,
Here is the bird that sings
the same old song,
Here is the flower that spreads
the same old smell.
Here is the life that feels
the same old joy.*

Mena Ristevska

Let's return a bit back into history, when the Branovs caught the virus called nostalgia to see Macedonia in the period when they were financially sound. Namely, in 1972/73, during school recess (December-January), Ordanka with her two sons left for her native Neokazi in the region of Lerin holding an Australian passport. When she returned, Andrea had to leave. He set off alone, in August, and managed to cross the border near Medzitlija, but with certain problems because of his passport. Apparently, instead of Branov he should have been Braianis, and instead of Buf it should have stated Akrita, was the response of the Greek Custom Officers.

Andrea wouldn't give up. He was not ready to make compromises, literally none. When he told them he was

дека е роден во Буф и дека името му е Бранов, дека има свој кум и не бара тие да му бидат кумови, тогаш еден арогантен полицаец му го фрлил пасошот и му рекол: „Ај сто дјало“. Андреа ја земал камерата во која немало филм и почнал да штрака со цел да ги има за спомен. Изненаден полицаецот му предложил да го искине филмот ако сака да го пуштат да влезе во Грција. Кога тоа го чул Андреа им одговорил дека камерата е празна, дека во неа нема филм. И ја отворил да видат и да се уверат. По оваа сцена, тие дури и му се извиниле. Притоа, го замолиле да одведе до Лерин еден нивни човек кој бил од Солун, а живеел во Австралија. Кога тргнале, тој на англиски му спомнал на Андреа во Лерин да извади погранична дозвола, а потоа и сите документи што му се потребни.

Така Андреа стигнал во неговото родно село Буф. Патот го знаел па затоа не морал никого да прашува како ќе дојде до Акрита, односно до неговото село, кое Грците го прекрстиле. Некои Македонци што ги среќавал патем се чуделе кога не им вели дека патува за Акрита, зашто тие знаеле дека името на селото Буф е прекрстено. Нивната кисела насмевка го потврдувала тоа. Тие луѓе му потврдиле дека тоа е патот до Горно Клештина каде што имало рампа, но бидејќи Андреа не ја видел рампата, продолжил по патот и набрзо влегол во буфскиот синор. Каква среќа! Кога веќе дошол до првата црква "Св.

born in Buf and his name was Branov, and that he already had a godfather and did not ask for them to be his godfathers, an arrogant policeman, throwing his passport at him, said: "Go to Hell!". Andrea took his film-free camera and started clicking as if he was making a photo of the occasion. The policeman, surprised, demanded the film if he wanted to go to Greece. Andrea responded that the camera was empty, that there was no film in it. And then he opened it for them to see. After that incident, they even apologized. They even kindly asked him to take a man to Lerin, a man who apparently was from Thessaloniki but living in Australia. He even advised Andrea in English to obtain a border license in Lerin as well as all of the other necessary documents.

So, Andrea arrived in his native village Buf. He knew the route, so he did not have to ask anyone how to reach Buf, i.e. Akrita - the new name of the village. The Macedonians he encountered along the road were surprised to hear him say Buf instead of Akrita, since they knew the village was renamed. Their sour smile was a proof for that. Those people confirmed that it was the road to Gorno Kleština where there was a ramp, but since Andrea did not see it, he continued along the road and soon entered the Buf district. What luck! When he already arrived to the first church, St. Gorgi in Dragna site, everything was familiar, although significantly changed.

Горги“ во месноста Драгна, веќе сè му било познато, иако многу изменето. Возбудата не била мала. По толку години атарот бил пошумен и тешко можело да се препознае, особено по толку години отсуство од родното огниште.

Ливадите и нивите биле запустени, а особено оние што биле подалеку од селото. Од лозјата во месноста Присо не останало ниту лоза, ниту меѓа за човек да се ориентира. „Сакав да пронајдам каде беше нашето лозје, во кое некогаш како дете со задоволство го кинев најубавиот грозд“, вели Андреа.

Кога влегол во селото, се сретнал со еден негов втор братучед. Се запознале како туѓинци, бидејќи долго не се виделе и тој го однел во полицијата да се пријави. Таму бил распрашуван од полицаецот кој непријателски се однесувал кон него. Меѓутоа, кога го завршиле разговорот, Андреа побарал од братучед му да го остави оти имал желба сосема сам да појде во куќата во која се родил.

Средбата на Андреа со неговата родна куќа била повеќе од тажна. Кога дошол до местото на кое се наоѓала, имало што да види: таа била целосно разурната. Зданието старо од повеќе стотини години, дело на неговиот прв дедо, веќе личело на сениште. Кога влегол во урнатините единствено што можело да се препознае бил оцакот на огништето и едно 'рфосано кандило со столче.

Младиот полицаец кој му се придружил, за да го утеши на чист македонски јазик му рекол дека

He was very excited. After so many years, the district was forested and difficult to recognize, in particular after being absent for such a long time from his native land.

The meadows and fields were neglected, particularly those farther from the village. There was no landmark for orientation from the Priso vineyards. "I wanted to find out where our vineyards were, to see the place where I used to pick the most beautiful bunches of grapes as a child", Andrea says.

When he entered the village, he met a cousin of his. They greeted each other as strangers, since they did not see each other for a long time, and he took him to the Police Station to register. The policeman had a hostile attitude and he interrogated him. However, when the discussion was over, Andrea asked his cousin to leave him since he had a wish to go to the house he was born in alone.

Andrea's encounter with his native home was more than a sad event. When he arrived to the location, the sight was terrible - it was completely desolated. Couple hundred-years old building erected by his grand grandfather looked like a apparition. When he entered the ruins, the only recognizable thing was the chimney of the fireplace and an old rusted icon lamp with a stand.

The young policeman accompanying him wanted to comfort him and he said in wonderful Macedonian language that every abandoned house goes through the

секоја куќа без домаќини ја доживува истата судбина. Оваа средба на Андреа со неговата куќа го возбудила и него и полицаецот кој се натажил.

„Навистина не се сите луѓе лоши, ниту пак виновни за тоа што нам ни се случува. Ми падна жал за луѓето и му реков дека судбината ни била таква. Отидовме од родното место без право на враќање. Иако ми е тешко, не жалам за куќата, бидејќи овде нема никогаш да се вратиме. Само е штета да се урне домот во кој се родивме неколку генерации Брановци“, му рекол Андреа на полицаецот укажувајќи му дека не треба да стравува за него и да го чува, зашто оние што останале во селото немаат ништо против неговото семејство, туку повеќето му се блиска или далечна роднина.

Слегол на сретсело каде што му бил паркиран автомобилот, свртел круг кај училиштето и се вратил назад во Лерин. Оттаму со баџанакот заминале во селото Пешошница, кај Ламе Насев (чичко на судијата Васил Насев во Битола). Таму преноќиле, а наредниот ден, рано во зорите заминале за Солун. Го разгледале Солунскиот саем, два дена шетале низ градот и повторно се вратиле во Пешошница, каде преноќиле и следниот ден заминале за Битола.

Голема била носталгијата и тагата што ја имал за родното село. Посебно бил изненаден кога видел колку е изменето, испустено, како од многуте куќи, останале многу малку здрави, а од поранешните

same fate. This encounter with fate excited both Andrea and the policeman who became very sad.

"Indeed not all people are bad or guilty for what happened to us. I felt sorry for the people and I told him that that was our destiny. We left our native village without the right to return. Although it is difficult for me, I am not sorry for the house, since we shall never be returning here. But it is a pity to demolish the home where several generations of Branovs were born", said Andrea to the policeman, stressing that he should not worry about him and protect him, since the people that stayed in the village did not have anything against his family, rather, the majority were his close or distant relatives.

Then, coming down to the centre of the village where his car was parked, he made a circle around the school and returned back to Lerin. From there together with his brother-in-law they left for the village Peškošnica to visit Lame Nasev (the uncle of the judge Vasil Nasev from Bitola). They stayed overnight, and the next day at dawn they left for Thessaloniki. Having visited the Thessaloniki Fair and walked along the city for two days, they returned to Peškošnica and stayed there overnight. The next day they left for Bitola.

The nostalgia and sorrow for his native village was great. He was particularly surprised when he saw how neglected everything was. Only few of the many houses remained in good shape, and less than 200 villagers were

3.000 жители, тогаш во Буф имало помалку од 200 луѓе. Потажна слика за едно богато и развиено село, Андреа дотогаш не видел.

По посетата на Буф и она што таму го доживеал, Андреа се вратил во Австралија, но му се јавила желба пак да дојде во Македонија со паѓањето на Берлинскиот ѕид и демократските промени во земјите на Југоисточна Европа. Тогаш дошле позитивни движења и меѓу Македонците во дијаспората. Особено на планот на нивното поврзување со родната земја. Така, поголем број од Македонците во Австралија, главно, се определиле за ВМРО-ДПМНЕ, поаѓајќи од националните, а не од партиските интереси. Андреа како докажан Македонец секогаш бил на страната на вистината.

Така, во 1991 година Андреа и сопругата решиле да направат поголем круг, и преку Америка и Канада да дојдат во татковината, со цел да гласаат на референдумот за самостојна и независна Македонија. За време на престојот, посебен впечаток им оставиле пораките на Владата, но и на партиите до народот за остварување на вековниот стремеж на Македонците да имаат своја самостојна и независна држава.

“Поради војната во Словенија, народот беше исплашен неволјата да не дојде и во Македонија, бидејќи преку глава му е од војни и конфликти. Неколкупати го слушав излагањето на Киро Глигоров, дека не сме биле подготвени за одвојување од

living in Buf from the former 3,000 inhabitants. Andrea had never seen a sadder sight of what was once a rich and developed village.

After experiencing the visit to Buf, Andrea returned to Australia. But, his desire to come to Macedonia again started to take over with the fall of the Berlin Wall and the democratic changes happening in South-Eastern Europe. Positive movements also came about in the Macedonian Diaspora, particularly in the field of creating stronger ties to the native country. Thus, the majority of the Macedonians in Australia were supporters of VMRO-DPMNE, but only from a national viewpoint and not party interests. Andrea, as a tried and true Macedonian, was always on the side of the truth.

Hence, in 1991 Andrea and his wife decided to go on a grand round tour through Canada and America to their motherland, in order to cast their vote for sovereign and independent Macedonia on the Referendum. In the course of their visit, they were particularly impressed by the messages voiced by the Government and the political parties aimed at the people for achieving the centuries-long goal of the Macedonians to have their own sovereign and independent state.

"There was a war in Slovenia and the people were afraid of a spillover in Macedonia, since they were fed up with wars and conflicts. Several times he heard Kiro Gligorov saying that we were not prepared to secede from Yugoslavia, and if that is to happen, the people should

Југославија. Но, дека преку референдум требало да се изјасни народот каква држава сака. Тоа беше време на судбински одлуки, но и време на страв од нови судири, како во другите делови на бившата држава, зашто ЈНА сè уште ги држеше и касарните и врските, а ситуацијата беше матна“, ни рече Андреа.

„Во хотелот „Силекс“ во Охрид бевме заедно со тогашниот министер за информации, Мартин Треневски, кој ја подготвуваше библиотеката за Австралија. Имавме и специјални средби за да помогнам да бидат приклучени сите друштва и организации во Мелбурн. Во хотелот се сретнав и со тогашната водителка на третиот канал Снежана Липковска - Хаџинаумовска, која ме покани во македонската телевизиска куќа на разговор. Бев примен многу срдечно и бев одлично подготвен. Го изразив моето огромно задоволство што сум сведок на еден чин со историско значење. Она што се чекаше со векови и милениуми, најпосле стана стварност. Самостојна Македонија ја посакувавме од дедо до прадедо, се боревме за тоа, а ете дојде време тоа да се оствари и јас да бидам сведок на тој историски настан“, вели Андреа Бранов и додава:

„Реков оти Македонците од дијаспората се подготвија да ѝ помогнат на својата родна Македонија, на свој начин, но никој не беше подготвен да ја подари куќата, а тој да живее на улица. Лично сум презадоволен што барем бевме со сопругата сведоци на историскиот референдум. Кога ги чув резултатите, беше полноќ. Беше незаборавно, на

express what kind of a State they wanted by means of a Referendum. That was the time of crucial decisions, but also time of fear from new conflicts like those in the other parts of the former State. The Yugoslav Army was still in charge of the barracks and communication, and the situation was pretty muddled", Andrea said.

"I was in Hotel "Sileks" in Ohrid together with the Minister of Information, Martin Trenevski, who was preparing a library for Australia. In addition, we had special meetings for designing a strategy for involving all Macedonian societies and organizations from Melbourne in the process that I had to assist. In the hotel I also met the presenter from the Third Channel of the Macedonian National Television, Ms. Snezana Lipkovska - Hadzi-naumovska, who invited me for an interview. They hosted me very cordially and I was very well prepared. I expressed my enormous pleasure for witnessing an historic act. What was only a dream for centuries and millennia finally became reality. Independent Macedonia was what my grandfather, my grand-grandfather, my father and myself were struggling for, and now the time came to make that happen and I was witnessing that historic event", says Andrea Branov, adding:

"I said that the Macedonian Diaspora was ready to help their native Macedonia, but in their own way. No one was prepared to donate their house and live on the streets though. I personally was very happy that my wife and I at least witnessed the historic Referendum. At midnight we

централниот плоштад во македонската престолнина. Во Скопје улиците вриеја од народ. Тогашниот премиер Никола Кљусев, од радост не можеше да го отвори, дури, ни шишето со шампањско“.

За време на својата посета Бранов беше удостоен и со друго внимание. Неговите пријатели му организираа средба со група новинари од повеќе скопски редакции во Здружението на новинарите на Македонија. Следеше едно пријатно изненадување: свечено беше примен во Здружението, при што, пред повеќето колеги, му беше врачена новинарската легитимација. По негова желба, му ја врачува уредникот на спортската рубрика на „Нова Македонија“ Миодраг Мицковиќ и претседателот на Здружението, Фиданка Танаскова, која во таа убава пригода изрече неколку прекрасни, топли зборови и пораки, и му посака многу новинарски години, и витален, среќен и долг живот.

„Рака на срце, треба да се каже вистината, а таа е дека целата средба и за сето тоа организатор беше мојот драг пријател Славе Николовски - Катин, со кого најмногу соработував кога работев како спортски уредник во „Австралиско-македонскиот неделник“, на кој Катин беше дописник. И потоа со госпоѓата Танаскова и со Славе Катин, пријателствата ги продолживме, контактите ги одржуваме и останавме долговечни и добри пријатели“, вели Андреа.

Андреа Бранов повторно дојде во Македонија и учествуваше на Втората јубилејна средба, поточно на одбележувањето на педесетгодишнината од

heard the results. The atmosphere in the central square of the Macedonian capital was unforgettable! The streets in Skopje were full with people. The Prime Minister, Nikola Kljusev at the time, could not even open the bottle of Champaign because of his excitement".

During his visit, Branov was also bestowed with another act of appreciation. His friends organized a meeting with a group of journalists from several editorial units within the Association of Journalists of Macedonia. A pleasant surprise followed: he formally became a member of the Association. There, in front of his peers, he was awarded a press card. According to his wish, the editor of the sport column of "Nova Makedonija", Miodrag Mickovic and the President of the Association, Fidanka Tanaskova did the honours with sincerely warm words and messages wishing him many years of reporting and a vital, happy and long life.

"To be honest, and for the sake of the truth, I must say that the entire event was organized by my dear friend Slave Nikolovski - Katin, with whom I cooperated the most when I worked as a sport editor in the Australian-Macedonian Weekly. The friendship with Mrs. Tanaskova and Slave Katin continues. We are still in contact and have remained long-lasting and good friends", says Andrea.

голготата на децата - бегалци која се одржа во Скопје, во јуни 1998 година. Бидејќи на Првата средба во 1988 година не можеше да присуствува, овојпат, благодарение на весникот „Денес“ и семејството на Божин Павловски, кое му плати билет, како награда за неговата долгогодишна соработка, Андреа имаше среќа да допатува и да биде на таа средба и тоа како специјален известувач. Поради тоа тој е посебно благодарен на семејството Павловски и весникот „Денес“, зашто успеа да присуствува на еден историски настан, а во исто време, како член на Здружението на децата - бегалци од Мелбурн, беше во својство на ополномоштен делегат.

На Средбата на децата - бегалци беше договорено да се направи пикник во Егејска Македонија, поточно во Воден. Но, за жал, грчките погранични органи го оневозможиле нивното влегување во Грција, на граничниот премин Негочани, и овој пат со познатите причини, поврзани со името на родното место во пасошите. Во оваа прилика, на граничниот премин била и една група од Хелсиншки воч со свој снимател, која се заинтересирала за случајот. Но кога тоа го забележале грчките полицајци, веднаш ги предупредиле дека не смеат ни случајно да ја извадат камерата и да снимаат на овој простор.

Со цел да се избегне конфликтот, Андреа им предложил на активистите од Хелсиншкиот воч да минат на македонската страна од границата и таму да го регистрираат овој настан со акцент на забраните и мерките што ги употребуваат Грците во кршењето на човековите права и слободи. Тие

Andrea Branov came to Macedonia again and participated in the Second Jubilee, i.e., 50th Anniversary of the Golgotha of Children - Refugees that took place in Skopje in June 1998. Since he could not attend the First Meeting in 1988, this time, thanks to the newspaper "Denes" and Bozin Pavlovski who paid his ticket as an award for the long-standing cooperation, Andrea was lucky to come and attend that Meeting as a special reporter. For that he is particularly grateful to the Pavlovski family and to "Denes" for enabling him to partake in a historic event and as a member of the Association of Children - Refugees from Melbourne, to be an authorized delegate.

Part of the Agenda of the Children - Refugees Meeting was to arrange a picnic in Aegean Macedonia, in Voden. Unfortunately, the Greek border authorities did not allow them to enter Greece on Negocani border crossing, the excuse being the names of their birthplaces in their passports. However, the Helsinki Watch group by chance was also on the border crossing with their cameraman. They became interested in the case. But when the Greek policemen noticed that, they immediately warned them not to take out their cameras in that area.

To avoid conflict, Andrea suggested to the Helsinki Watch activists to cross over to the Macedonian side of the border and record the event from there by stressing the prohibitions and measures used by the Greeks in

се согласиле и заедно со Андреа минале на македонската територија, и не само што него го интервјуирале пред камерите, туку имало и многу други вратени луѓе кои си ги искажале маките пред светската јавност. Набргу потоа дошла и екипата на Македонската телевизија, со која Грците постапиле на ист начин.

На крајот од својата европска одисеја, Андреа не може да ја заборава средбата со добриот пријател на Македонците, академик Дени Денфорт од Америка, кој бил поканет на Грчкиот конгрес во Латроб универзитетот во Мелбурн, но од страна на Грците. Запознат со она што му се случило на Андреа на македонско-грчката граница, г. Денфорт им го откажал учеството уште пред да почне конгресот и напишал книга која е траен документ за вистината на македонскиот народ, за неговата вековна историја, култура и јазик.

По враќањето во Австралија, Андреа со интерес ја следел ситуацијата во македонската заедница и вели: "За жал, народот беше сè уште поделен, а мнозинството беше против Владата на Македонија. Се обидов на некои загреани глави, низ дијалог и со аргументи, да им објаснам дека Владата на Македонија беше во тешка состојба околу референдумот и прогласувањето на самостојноста и независноста на земјата, особено со формулацијата за евентуална конфедерација. Зашто, само на тој начин и во тие услови на распаѓањето на бившата федерација Македонија можеше да ја избегне војната, која во Босна однесе многу жртви.

violating human rights and freedoms. They agreed and crossed over to the Macedonian side together with Andrea. Not only did they interview him in front of the cameras, but they were many other rejected people and all of them expressed their troubles to the public throughout the World. Soon after that, the team of Macedonian Television arrived on the scene, and the Greeks treated them in the same manner.

At the end of his European odyssey, Andrea had an unforgettable meeting with the good friend of the Macedonians, Danny Danforth, academician from America, who was invited to the Greek Congress in the La Trobe University in Melbourne, by the Greeks. Having learned what happened to Andrea on the Macedonian - Greek border, Mr. Danforth cancelled his participation on the Congress and wrote a book which is a lasting document about the truth of the Macedonian people and their century-long history, culture, and language.

When Andrea returned to Australia, he attentively monitored the situation in the Macedonian community. He said: "Unfortunately, people were still divided, and the majority were against the Government of Macedonia. I tried to explain to some zealous heads, through arguments and dialogues, that the Government of Macedonia was in a difficult situation with Referendum and proclamation of sovereignty and independence of the country, in particular the establishment of a possible confederation.

Многу луѓе во Австралија го прифатија овој факт, а некои му префрлале на Андреа дека „бил дете на Глигоров“, а тој додава: „Со организирањето на Средбата на децата-бегалци на која имаше и новинари од Македонија и од светот се пренесуваа различни извештаи. Затоа, и во Австралија се појавија меѓусебни тензии и нетрпеливост. Меѓутоа, кога почна да излегува новиот весник на Божин Павловски „Денес“, информациите се збогатиле и луѓето почнаа реално да гледаат на состојбите во Македонија, притоа забележувајќи ѝ на Владата на Црвенковски заради коалицијата со Албанците“.

„Кога под притисок на Грците дојде промената на знамето и до прием на Македонија во Обединетите нации под референцата ФИРОМ, се јавија нови ерупции на незадоволство. Започна огромна лавина на обвинувања за сите владини потези. На Македонците во Викторија истовремено им зададе тежок удар премиерот Кенет со промената на името на Македонците во „Славомакедонци“. Тоа беше повод македонската заедница да направи најголеми демонстрации што долго ќе се паметат. Имено, над 70.000 незадоволни Македонци го преплавија центарот на Мелбурн и окупираа сè пред зградата на Парламентот на државата Викторија. Таа беше навистина импресивна, незаборавна слика. И потврда на фактот дека македонскиот народ во Австралија во тоа време бил навистина организиран на највисоко можно ниво“, вели Андреа Бранов.

That seemed to be the only way Macedonia could evade war, considering the circumstances of the collapse of the former federation." Many people in Australia accepted that fact, but some even accused Andrea for being "Gligorov's child". He added: "The Children - Refugees Meeting was covered by reporters from Macedonia and from the rest of the World, however different reports were disseminated. Thus, mutual tensions and intolerance emerged in Australia as well. However, when Bozin Pavlovski's new newspaper "Denes" started to come out, the news was enriched and people started looking at the situation in Macedonia more realistically, with a critical eye upon the Government of Mr. Crvenkovski for making a coalition with the Albanians".

„But then, under Greek pressure, the flag was changed and Macedonia was admitted into the United Nations under the reference FYROM. This was the cause of new eruptions of dissatisfaction. Numerous of accusations went on the address of the Government. Concurrently, Macedonians in Victoria suffered a heavy blow by their Prime Minister Kenneth who addressed them with the name "Slav Macedonians" because of which the Macedonian community organized the largest demonstration ever. Namely, more than 70,000 discontent Macedonians invaded the centre of Melbourne and occupied everything in front of the Victoria State Parliamentary Building. That was indeed an impressive, unforgettable event... as well as a confirmation of the fact that the Macedonian people in Australia in that period was really organized," says Andrea Branov.

Ш Д Е Л
Л У Г Е И С У Д Б И Н И

PART III
PEOPLE AND DESTINIES

- *Семејното стебло на Бранови*

- *Branov Family Tree*

СЕМЕЈНОТО СТЕБЛО НА БРАНОВИ

*И Грција нека нè затвора бесно,
и нека ги граби, и пцуе, и тони
паталците наши во кралството тесно,
што плашливи само го крепат евзони.*

*И нека! Ќе паднат пак прангите тешки,
засмеано сонце пак поле ќе злати;
над урнати села, над пеплишта жешки
слободата слатка пак ќе ни се врати.*

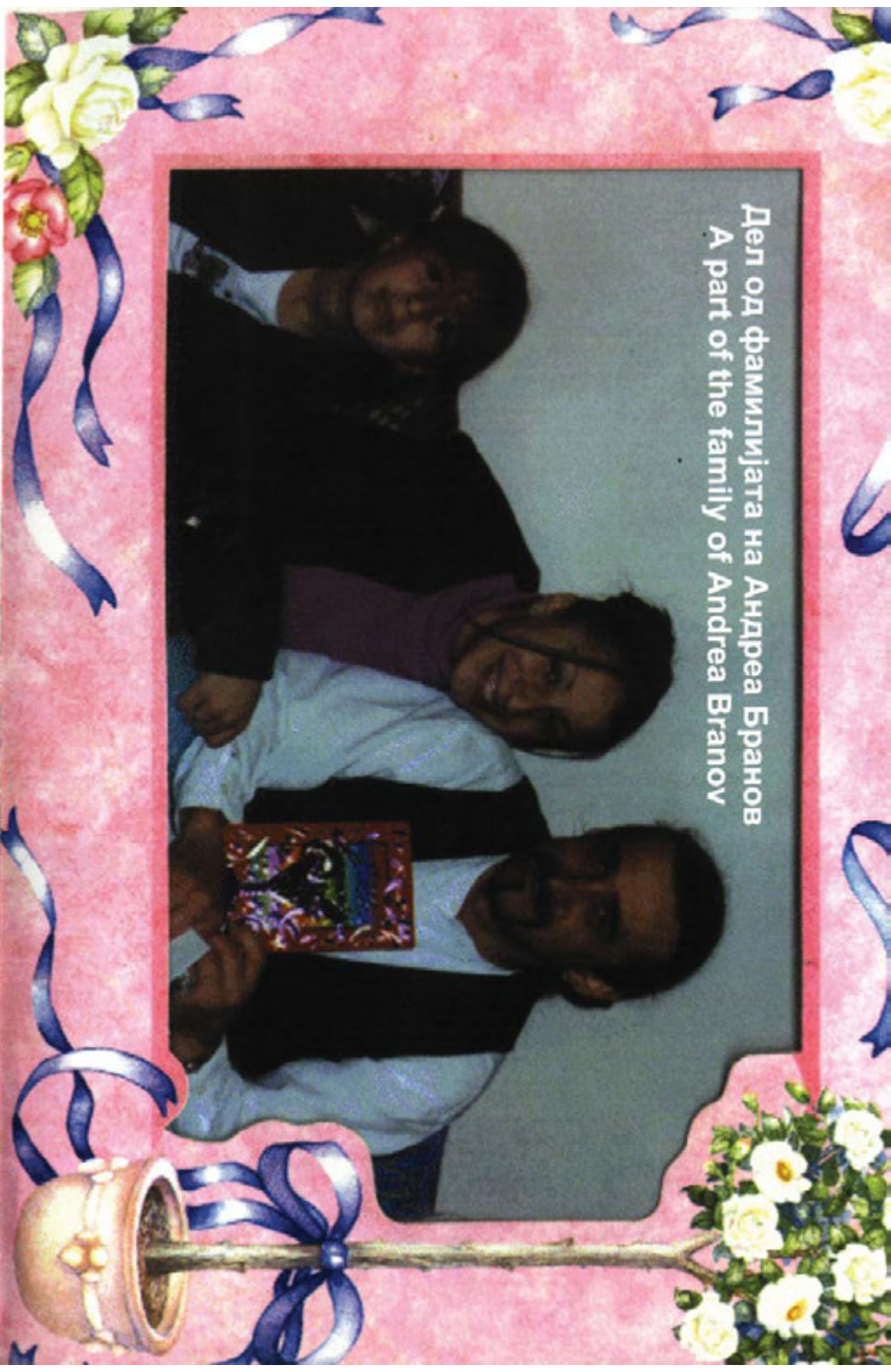
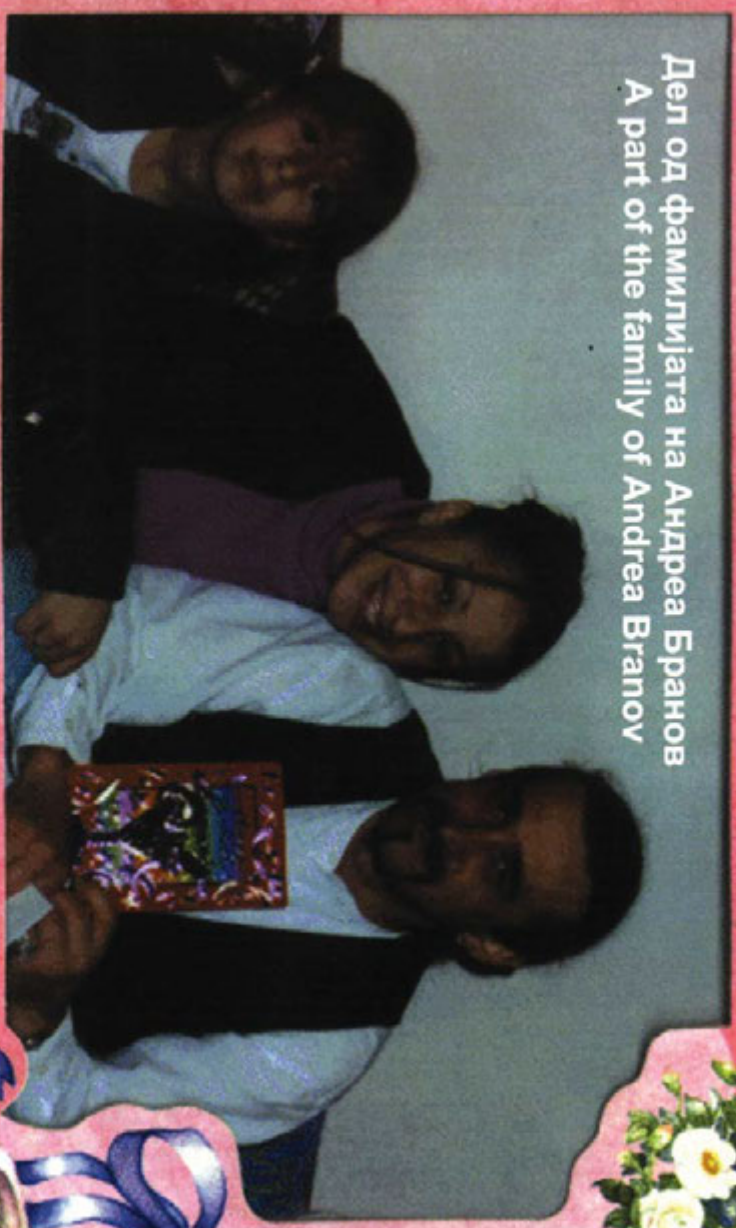
Лазар Поп Трајков

Семејството Бранови произлегува од гранката на Симе Бранов, кој потекнува од гранката на дедото Бран.

Дедото Бран имал пет синови, а оваа гранка е од дедото Кочо, кој имал син Богоја. Богоја имал син Јован, а Јован синови Симе и Васил. Симе имал син Филип и ќерка Стојанка, ама од Стојанка немал потомство. А Филип имал шест деца, Фана, Спаса, Коста, Митра, Андреа и Анастасија.

Семејството на Фана го сочинуваат Миле и Мирјана. Спаса е покојна. Коста има три ќерки:

Дел од фамилијата на Андреа Бранов
A part of the family of Andrea Branov

Демонстрации на Македонците во Сиднеј
Demonstrations of the Macedonians in Sydney

BRANOV FAMILY TREE

*And Greece can lock us up violently,
and pillage us, swear us and sink
our sufferers in its little kingdom
defended by its weak evzoni guards.*

*Let it be! Bondage will again take over,
the smiling sun will shine again,
over the devastated villages and hot ashes
of freedom will return back to us.*

Lazar Pop Trajkov

The Branov family stems from the branch of Sime Branov who originates from the branch of Grandfather Bran.

Grandfather Bran had five sons. This branch is from Grandfather Koco who had a son called Bogoja. Bogoja had a son called Jovan, while Jovan had two sons, Sime and Vasil. Sime had a son called Filip and a daughter Stojanka, but Stojanka did not give him any offspring. Filip, on the other hand, had six children - Fana, Spasa, Kosta, Mitra, Andrea and Anastasia.

Fana's family consists of the son Mile and the daughter Mirjana. Spasa died. Kosta has three

Лилјана, Маргарита и Македонка. Андреа има два сина: Ѓорѓи и Филип. Митра има син Димче и ќерки Љуба и Менка. Анастасија има ќерки Лидија и Милка и син Васко.

СИМЕ БРАНОВ

Дедото Симе бил во ВМРО како активист во резервата, го пренесувал оружјето од Бугарија, а исто така, често бил прогонуван, поткажуван и откриван, поради што често ја менувал насоката на движењето и оружјето го носел во помала количина и во повеќе правци. За него веќе пишувавме, но да кажеме и тоа дека многупати бил мобилизиран и секогаш неговата чета доаѓала во судири со Турците. Еднаш во тие акции, во селото Баница, Леринско, биле поткажани од шпионите и опколени од аскерот. Но, Турците кои биле многу истоштени и немале сили за натамошна борба, не знаејќи колкав е бројот на комитите, ги фатила паника и почнале да бегаат. Еден турски војник одел зад дедото Симе и сакал да го прободи во грбот, но тогаш неговиот другар, кој бил качен на авлијата од дворот, викнал по него. Кога се завртел влево, Симе бил ранет во левата надлактица од ножот на османлискиот војник, кој набрзо потоа бил убиен од неговиот другар. Во таа крвава битка загинале и други борци на ВМРО. Животот и делото на Симе Бранов не завршил,

daughters: Liliana, Margarita and Makedonka. Andrea has two sons: Geogri and Filip. Mitra has a son Dimce and daughters Ljuba and Menka. Anastasia has two daughters, Lidia and Milka and a son Vasko.

SIME BRANOV

Grandfather Sime Branov was a VMRO activist who moved arms from Bulgaria. They tried to catch and expel him, thus he used to change the route of his movements frequently and carried smaller quantities of arms in many directions. He has already been covered in the book, but just to summarize:

He was drafted many times. His group often clashed with the Turks. Once the spies informed the Turks about his whereabouts and he found himself surrounded by Turkish soldiers in the village Banica, Lerin region. However, the Turks were completely worn out. Not knowing the exact number of rebels, they panicked and fled. One Turkish soldier was following grandfather Sime wanting to stab a knife into his back. However, Sime's friend, by chance, had mounted the big brick fence and warned Sime just before the attack. Sime turned to the left and the knife went into his left elbow. Fortunately, Sime was just wounded while the soldier was killed by Sime's fellow freedom fighter. Many VMRO freedom fighters were

туку продолжува со активни подготовки на Илинденското востание, иако Гоце Делчев не се согласувал со тоа, бидејќи ценел дека македонскиот народ сè уште не е добро подготвен за решителна борба со Турците.

Потоа Симе Бранов заминал за Америка и животот свој го минува во патувања од Америка до Македонија и назад. Во периодот на Граѓанската војна во Грција тој засекогаш го напуштил своето родно село Буф и се префрлил во Битола. Секогаш повторувал дека еден ден ова парче земја ќе биде ослободено и со гордост Македонците ќе се нарекуваат Македонци! Починал на 1 април 1954 година во Битола, а неговиот син Филип Бранов му се „придружил“ на 27 април 1980 година, исто така, во Битола.

ВАСИЛ БРАНОВ

Васил Јошев Бранов е помал брат на Симе и е роден во село Буф. Заминал за Америка во 1915 година. Имал два сина: Јован, роден 1914 година, Петре, роден 1922 година и ќерка Ленка, родена 1925 година. Петре и Ленка биле родени во Америка (Детроит). За Америка заминал поради Балканските војни и не се вратил повеќе во родното село. Причина: поделбата на Македонија меѓу Грција, Србија и Бугарија, а тој, не можејќи да го прифати тој факт останал во Америка. Во 1920 година ја

killed in that battle. Sime's activities did not end there. He began helping with the preparations for the Ilinden Uprising, although Goce Delcev did not approve since he thought the Macedonian people was still not fully prepared for a determined insurrection against the Turks.

After that, Sime Branov went to America, spending his life in travelling back and forth from America to Macedonia. In the course of the Civil War in Greece, he left his native village Buf forever and settled down in Bitola. He always used to say that one day that piece of land will be free and that the Macedonians will proudly call themselves Macedonians! He died 1st April 1954 in Bitola, while his son Filip Branov died 27th April 1980 in Bitola also.

VASIL BRANOV

Vasil Josev Branov was Sime's younger brother who was also born in village Buf. He went to America in 1915 and had two sons: Jovan, born 1914 and Petre, born in 1922. Petre and his daughter Lenka, born in 1925, were born in the States (Detroit). He immigrated to the United States during the Balkan War and never returned to his native village. The reason for that was because he could not accept the fact that Macedonia was divided between

повикал својата сопруга со синот Јован да го продолжат животот во туѓина. Потоа се родиле синот Петре и ќерката Ленка. Јован се оженил со девојка од село Габреш, Костурско, и со неа имал син Џими и ќерка Иванка. Џими немал потомство, а Иванка има син и ќерка. Сопругот на Иванка бил од Полска. Синот Петре имал два сина и една ќерка. Едниот се вика Пол, другиот Данаил, а ќерката Барбара. Таа е омажена и има потомство. Синовите на Васил се покојни, а и синот и ќерката на Јован се покојни. Ќерката на Васил, Ленка имала син Пол кој загинал во Виетнамската војна, во хеликоптер, соборен од виетнамските партизани.

ФИЛИП БРАНОВ

Филип Симев Бранов е роден 1905 година во село Буф. Починал на 27 април 1980 година. За време на Граѓанската војна, бил затворен во Лерин и повеќепати осудуван од грчките власти, не дека бил виновен или направил кривично дело, туку затоа што бил Македонец! На 9 октомври 1947 година се преселил во Битола со своето семејство, од седум члена (три ќерки и два сина) од кои, во слободна Македонија прво се родил Филип, потоа ќерката Фанија и синот Коста. Во втората фаза родното село го напуштиле Марија, Митра, Андреа и најмалата ќерка Анастасија. На 15 декември 1947 година Филип му се приклучува на семејството во Гајранци,

Greece, Serbia and Bulgaria. In 1920 he sent for his wife and son Jovan to join him in America. His son Petre and daughter Lenka were born soon after that. Jovan married a girl from Gabres, Kostur region, and had two children with her, Jimmy and Ivanka. Jimmy did not give him offspring, but Ivanka has a son and a daughter. Ivanka's husband was from Poland. Petre had two sons, Paul and Daniel, and a daughter, Barbara. The daughter got married and has her own children. Vasil's sons died as well as the son and daughter of Jovan. Vasil's daughter, Lenka, had a son, Paul, who was killed in the War in Vietnam (his helicopter was hit by the Vietnamese rebels).

FILIP BRANOV

Filip Branov was born 1905 in village Buf. He died 27th April 1980. During the Civil War, he was imprisoned several times by the Greek authorities, but not for criminal activities, but just for being a Macedonian. He moved to Bitola 9th October 1947 together with his seven-member family (three daughters and two sons). In the first round, Filip and his daughter Fania and son Kosta moved to the free territory of Macedonia. In the second round, his wife, Maria, and children Mitra, Andrea and the youngest daughter Anastasia left their na-

Штипско, од каде го продолжува својот животен пат. Една година по нив, на 15 декември 1948 година, пристигнал и Симе Јошев Бранов (таткото на Филип Бранов) со својата сваќа Јованка Василевска.

Филип имал ќерка (сега покојна) која се викала Спаса Бранова и била погребана во Буф. На семејството на Филип Бранов, за жал, не му било дозволено да го посети гробот на своето дете, сè до неговата смрт.

Кога пристигнале и останатите од семејството на Филип во Гајранци, биле принудени да бараат работа. Меѓутоа, поради местоположбата на самото село, кое било оддалечено од Штип 30 км, биле принудени таа зима да останат без работа. Тогаш Филип се разболел и бил одведен во штипската болница, во која останал околу еден месец. Во 1949 година (20 јануари) се преселиле во селото Пишица поради училиштето и местоположбата на селото. Синот Коста Бранов, кој бил најголем од машките деца на Филип (17,5-годишен) бил принуден да го напушти селото и да замине на работа во расадникот во Штип. Тогаш се сретнал со семејството на Спиро Маневилевски од Љубојно, кое било депортирано во Штип. Пријателството со него му помогнало полесно да ја поднесе маката. Кога поминала зимата, Коста се вработил во градежно претпријатие како сидаротесар, а сопругата Марија и ќерките Фанија Бранова и Митра Бранова во

tive village as well. 15th December 1947, Filip Branov joined his family in village Gajranci, Stip region. One year after that, 15th December 1948, Sime Josev Branov (Filip Branov's father) joined the family together with their in-law Jovanka Vasilovska.

Filip had a daughter called Spasa Branov who died in Buf. She was buried in village Buf. Filip Branov's family, unfortunately, was never allowed to visit the grave of their beloved daughter and sister until the day Filip died.

When all the family got together in Gajranci, they were forced to find work. However, due to the location of the village, 35 km away from Stip, that winter no one found employment. As a result, Filip got ill and was taken to the hospital in Stip where he stayed about a month. In 1949 (20th January) they moved to the village Pisica that had a more convenient location and a school. The son Kosta Branov, who was the eldest son (17-years old at the time) was forced to leave the village and find employment in the orchard in Stip. That was when he met with the family Manivilovski from Ljubojno that was deported in Stip. Their friendship made it easier for Kosta to endure the hardship. The winter went by and Kosta was employed as a bricklayer in a construction company. Filip's wife Maria, and his daughters Fania and Mitra found jobs in the agricultural company in Krupiste, earning enough to keep the family alive.

Земјоделскиот комбинат во Крупиште и така заработувале за живот.

Кон крајот на 1949 година Фанија се омажила за Душан Мицевски со кого заминала за Битола, таму да живеат. На 16 јануари 1951 година им се родил синот Миле, а во ноември 1953 година и ќерката Мирјана и во Битола живееле сè до 1960 година, кога заминале за Австралија, кај својот шура Коста Бранов, кој бил преселен таму уште од октомври 1954 година. Во 1963 година Душан го повлекол и другиот дел од фамилијата во Австралија и продолжил таму да живее. Во 1995 година (24 октомври) синот Миле загинал во сообраќајна несреќа, а Фанија потоа се разболела од срце и по една година и девет месеци починала. Ќерката Мирјана била мажена за Ванчо Шуковски од село Брајчино, Преспанско, и има син Љупчо и ќерка Анет. Синот Миле има два сина и две ќерки: Роберт, Елизабет, Стефче и Каролина, а сопругата на Миле се вика Олимпија.

КОСТА БРАНОВ

Коста Бранов е роден на 2 август 1930 г. во Буф и во 1954 година заминува за Австралија. Во Битола се оженил за Љуба Бошевска, од село Лажец, Битолско. Својот живот го продолжува во Мелбурн, Австралија. Својата сопруга ја повлекол

Towards the end of 1949, Fania married Dusan Micevski and the two of them moved to Bitola. Their son Mile was born 16th January 1951, while their daughter Mirjana was born in November 1953. Dusan lived in Bitola until 1960. After that he went to Australia to join his brother-in-law Kosta Branov who had moved since October 1954. The rest of the family followed him in 1963 where they have been ever since. In 1995 (24th October), their son Mile died in a traffic accident. Fania fell ill and died one year and nine months after her son. Their daughter Mirjana is married to Vanco Sukovski from village Brajcino, Prespa region, and they have a son, Ljupco and a daughter Anette. Their son Mile had two sons, Robert and Stefce, and two daughters, Elizabeth and Caroline. Mile's wife was called Olimpia.

KOSTA BRANOV

Kosta Branov was born 2nd August 1930 in village Buf. He immigrated to Australia in 1954. He married Ljuba Bosevska from the village Lazec, Bitola region. His life continues in Melbourne, Australia. His wife joined him in Australia 18th January 1955. He worked in many companies in Australia, as well as in Australian Railways as a technician for train braking systems where he worked for

на 18 јануари 1955 година. Коста работел во повеќе фабрики во Мелбурн, како и во Австралиската железница, како техничар за сопирачките системи на возовите. Таму останал цели 27 години, сè до 1983 година. Истовремено, работел и во болницата „Принц Хенри“ во Мелбурн (по четири часа на ден) десет години, а пет години (по осум часа дневно) сè до 1991 година кога заминал во пензија, со 61 година старост. Во 1956 година ја добил својата прва ќерка Лилјана, во 1961 година се родила Маргарета, а во 1971 година Македонка. Во 1974 година Лилјана се омажила за Петре Јанев од село Нерет, Леринско, со кој има син Мајкл, роден во 1975 и ќерка Никол, родена во 1977 година. Петар е архитект и работел на плински систем за изработка на садови под притисок. Сега има своја фирма и работи како претприемач на градежни објекти во Австралија. Лилјана работела во фирма за правници во Мелбурн и била одговорна за работата на една група во таа фирма, задолжена за Парламентот на Викторија. Лилјана и Петар со својата заедничка самопрегорна работа успеале да создадат капитал од преку еден и пол милион австралиски долари.

МАРГАРИТА БРАНОВА, сега Жилевска омажена 1981 година за Митко (Мите) роден во Охрид, иселени во Австралија и живеат во Мелбурн. Имаат две ќерки: Бјанка, родена 1986 година, и Естела, родена 1991 година. Гимназија завршила во Мелбурн

27 years, i.e. up to 1983. At the same time, he worked part-time in the Hospital "Prince Henry" in Melbourne for ten years, and an additional five years of full-time employment up to his retirement when he became 61 years of age. His first daughter Liliana was born in 1956, his second daughter Margarita was born 1961, while his youngest daughter Makedonka was born 1971. In 1974, his first-born Liliana married Petre Janev from the village Neret, Lerin region. Liliana and Petre have a son called Michael, born 1975, and a daughter, Nicol, born 1977. Petre is an architect who works on the energy system producing pressure vessels. Now he has his own company that provides services for construction companies in Australia. Liliana worked for a law firm in Melbourne. She was in charge of the office preparing the documents for the Parliament of Victoria. Liliana and Petre managed to create capital value of one and a half million dollars with their hard work and conviction.

MARGARITA BRANOVA, now Zilevska, was married to Mitko from Ohrid in 1981. They live in Melbourne, Australia. They have two daughters, Bianka, born 1986 and Estelle, born 1991. She completed secondary education in Melbourne and is a qualified designer. Together with her husband she runs her own company that produces furniture.

и се квалификувала за дизајнер. Со својот сопруг отвориле сопствена работилница за изработка на мебел и тоа е нивното главно занимање.

МАКЕДОНКА БРАНОВА, родена 1971 година во Мелбурн завршила основно училиште и полугимназија, во Мелбурн, а остатокот од гимназијата го завршила во Охрид. Продолжи да учи занает за фризерка и денес работи во фризерски салон во Мелбурн. Го познава и мајчиниот и англискиот јазик. Живее во Австралија и има сопствена куќа во населбата Епинг во Мелбурн.

МИТРА БРАНОВА, сега Петкова, е родена во Буф 1933 година. Во Гајранци, Штипско, дошла во 1947 година. Бидејќи била малолетна, а со цел да се вработи, била пријавена како постара. Така стапила на работа во Земјоделскиот комбинат во Крупиште. Во 1951 година, со братот Коста и сестрата Анастасија, заминале за Битола. Таму се судриле со истите проблеми околу вработувањето и опстанокот на семејството. Ситуацијата се влошила кога во Битола пристигнал и другиот дел од семејството, на чело со Филип Бранов. Сепак, успеале да добијат стан и работа за Митра и Коста. Митра била омажена со Атанас Петков во 1952 година, а 1953 година се родила Љуба, која по два месеци починала. Во 1954 година се родила Менка, а во 1957 година и синот Димче.

MAKEDONKA BRANOVA was born in 1971 in Melbourne. She completed primary education and started secondary education in Melbourne, but she graduated high school in Ohrid. After that she acquired qualifications for a hairdresser and she today works in a hair-dressing parlour in Melbourne. She is bilingual, fluent in English and Macedonia language. She lives in Australia, in her own house in Epping.

MITRA BRANOVA, now Petkova, was born 1933 in village Buf. She moved to Gajranci, Stip region, in 1947. She was a juvenile, but because she had to work to earn for the family, she was registered older. She worked in the agricultural company in Krupiste. In 1951, with her brother Kosta and sister Anastasia, she moved to Bitola where she faced the same problems with employment and livelihood. It became even worse when the rest of the family arrived in Bitola. However, Mitra and Kosta managed to find a job and a roof over their head. Mitra married Atanas Petkov in 1952 and their first daughter Ljuba was born in 1953. Unfortunately, Ljube died two months after birth. Their second daughter Menka was born in 1954, while their son Dimce was born in 1957.

MENKA PETKOVA lives with her parents and has no children. She completed secondary education in Skopje and works in the company called "Fustelarco

МЕНКА ПЕТКОВА живее со своите родители и нема пород. Има завршено средно училиште во Скопје и работи во „Фустеларко Борец“ во Битола. Била мажена за Диме, веќе починат.

ДИМЧЕ ПЕТКОВ живее со своите родители, женет е со Тања Трајкова од Битола. Имаат две деца: Билјана и Атанас. Димче завршил средно образование (гимназија) во Битола и работи во ЈП “Водостопанство“, а со него и неговата сопруга Тања. Билјана е родена 1982 година во Битола, завршила средно образование (медицинско училиште). Нејзиниот брат Атанас е роден 1987 година и е ученик во Битола.

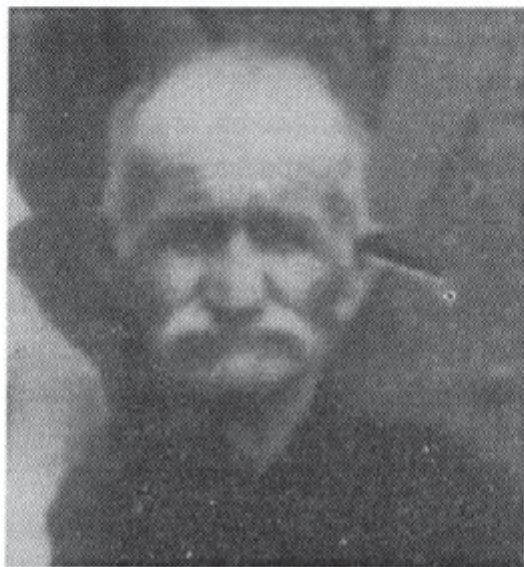
АНАСТАСИЈА БРАНОВА, сега Проевска, е најмалото дете на Филип Бранов, родена во 1938 година во село Буф, што го напуштила во 1947 година. Живеела во село Гајранци, а потоа во Пишица, како и останатите од оваа фамилија. Одеа на училиште во Пишица со братот Андреа и се преселила во Битола во 1951 година. Омажена е за Никола Проевски од село Горничево, Леринско. Има три деца, две женски и едно машко од кои две се близнаци. Првото дете се вика Лидија, родена во Битола 1960 година. Завршила основно училиште (од прво до четврто во Мелбурн, а од петто до осмо во Битола). Гимназија завршила во Битола, а журналистика во Скопје. Омажена е за костурчанецот Димитар Димов од Костурско и имаат две деца: Евгениј, роден 1991

Borec" in Bitola. She was married to Dime, who is now dead.

DIMCE PETKOV lives with his parents. He married Tanja Trajkova from Bitola. They have two children: Biljana and Atanas. Dimce completed secondary education (high school) in Bitola and works in the water-supply company together with his wife Tanja. Biljana was born in 1982. She just completed Secondary Medical School. Atanas was born in 1987 and he currently studies in Bitola.

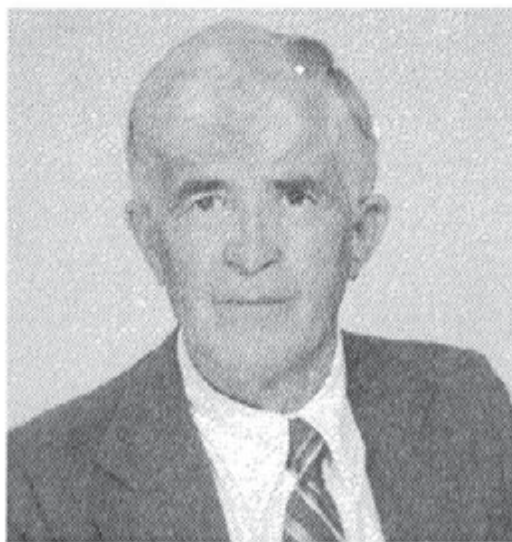
ANASTASIA BRANOVA, now Proevska, was the youngest child of Filip Branov born 1938 in village Buf. She left Buf in 1947 and lived in Gajranci and Pisica with the rest of the family. She attended school in Pisica, together with her brother Andrea, and moved to Bitola in 1951. She married Nikola Proevski from the village Gornicevo, Lerin region. She has three children: two girls and a boy, of whom the girl and the boy are twins. The first-born daughter, Lidia, was born in Bitola in 1960. She completed elementary education in Melbourne and primary and secondary education in Bitola. She graduated journalism at the university in Skopje. She married Dimitar Dimov, from the Kostur region. She has two sons: Evgenij, born 1991 and Gorazd, born 1995. Actually, Lidia Dimova is the translator of this monograph. The youngest child of

година и Горазд, роден 1995 година. Лидија всушност е преведувачка на ова дело. Најмалиот, Васко Проевски е роден 1962 година во Битола и е оженет со Катја Димитрова, од Бугарија, со која има три деца. Никола е роден во 1986 година, Евгенија во 1990 година, а Ана во 1993 година, сите во Битола. Милка Проевска која е родена 1962 година, е омажена за Томе Кипровски (галичанец) од Скопје и со него имаа пет деца: Сандра (1987), Симон (1989), Аврам (1992), Сара (1994) и Јаков (1996). Анастасија со својот сопруг Никола заминала во Австралија 1966 година (ги повлекол Андреа Бранов) и таму живееле четири години. Потоа се вратиле во Битола, каде живеат како пензионери.

Дедото Симе Бранов

Anastasia and Nikola, Vasko, was born in 1962 in Bitola and he is married to Katja Dimitrova from Bulgaria. They have three children: Nikola, born 1986, Evgenija, born 1990 and Ana, born 1993, all three born in Bitola. Milka Proevska, born 1962 married Tome Kiprovski (who originates from the region Galicnik) and they have five children: Sandra (1987), Simon (1989), Avram (1992), Sara (1994) and Jakob (1996). Anastasia and Nikola moved to Australia in 1966 (invited by Andrea) and lived there for four years. After that they returned to Bitola where they live as pensioners today.

Andrer Branov

IV ДҒА
ПЕЧАЛБАРСКИ
ХОРИЗОНТИ

PART IV

EXPATRIOT HORIZONS

- *Новинарски и спортски активности*

- *Journalistic and sport activities*

НОВИНАРСКИ И СПОРТСКИ АКТИВНОСТИ

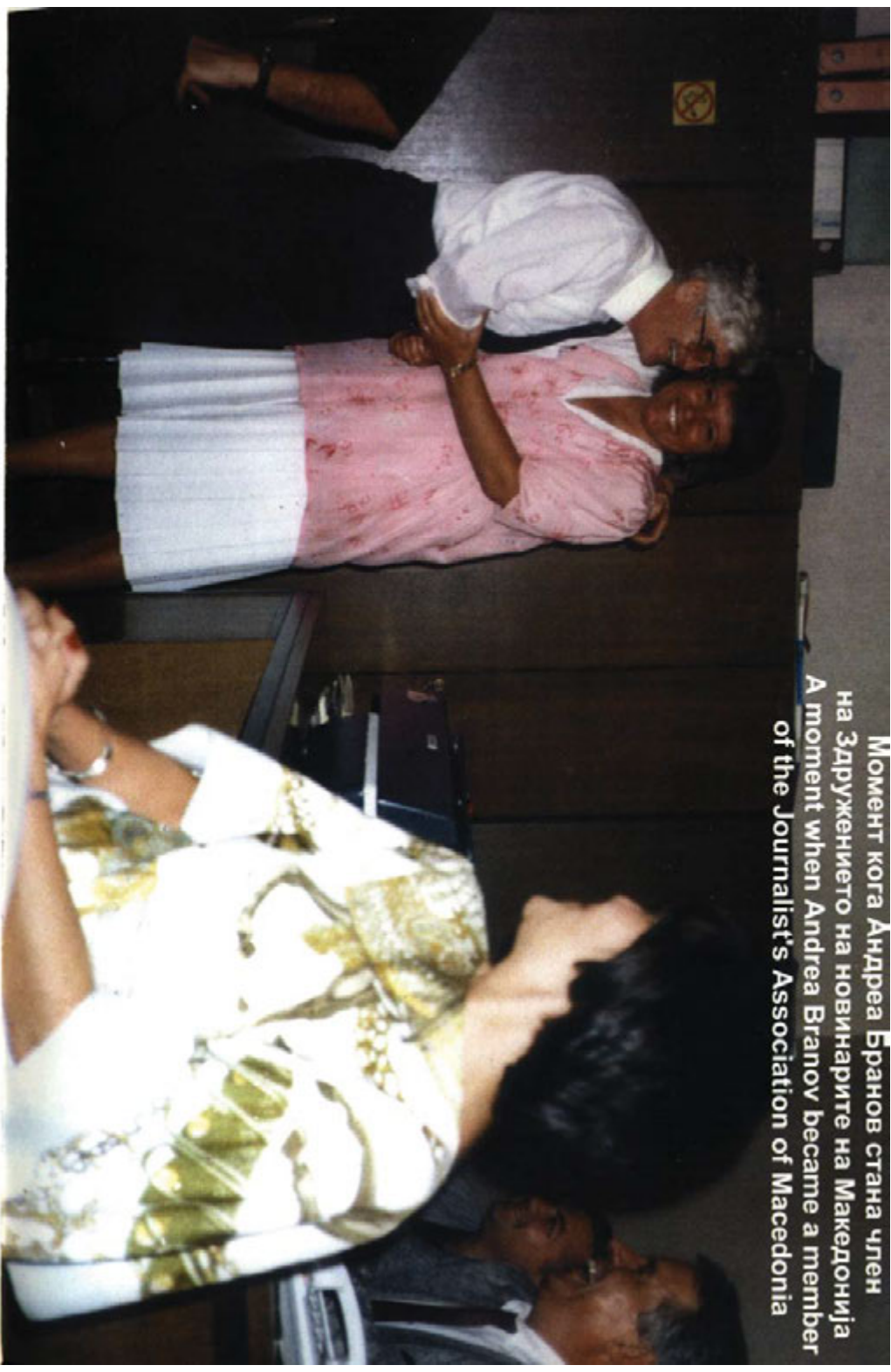
*Параходот ми пристигна
збогум либе подај рака
не плачи, мило либе, не жали,
јас пак ќе се вратам*

Народна песна

Носталгијата, тој вечен непребол на печалбарите, од почетокот го насочила Андреа Бранов да се вклучи меѓу оние видни организатори на општествениот живот во македонската иселеничка заедница во Мелбурн. Нема собир на нашинците, нема културна манифестација или пикник во Македонската православна црковна општина за Мелбурн и Викторија - „Свети Ѓорѓи“, на кои Андреа Бранов не учествувал.

Огнен приврзаник на спортот од младешки денови, станал и член на Управниот одбор на фудбалскиот клуб „Македонија Престон“. Така ја открил својата дарба и наклоност кон спортското новинарство. Учејќи го „занаеот“, прво соработува со „Австралиско-македонскиот неделник“, а потоа со Етничкото радио и други гласила.

Момент кога Андреа Бранов стана член
на Здружението на новинарите на Македонија
A moment when Andrea Branov became a member
of the Journalist's Association of Macedonia

Андре Бранов со свои другари
Andre Branov whit his frianov

JOURNALISTIC AND SPORT ACTIVITIES

*The steamboat arrived
farewell my love, farewell
don't cry, my love, don't mourn
I shall come back to you.*

Folk song

From the very beginning the nostalgia, that eternal anguish of the expatriots, directed Andrea Branov to join the prominent social life organisers of the Macedonian immigrant community in Melbourne. There wasn't a gathering of the Macedonian community, nor a cultural event or picnic of the Macedonian Orthodox Church from Melbourne, Victoria - "Saint George", that Andrea Branov did not attend.

As passionate supporter of the sports from his youth days, he became a member of the Executive Board of the Football Club "Preston Macedonia". That led him to discover his talent and affection towards sport journalism. Learning the "trade", he first co-operated with the "Australian-Macedonian Weekly" and later with "Ethnic radio" and some other media.

За кусо време станал добар познавач на спортот меѓу Македонците на петтиот континент, особено на "Престон Македонија" и на неговиот тренер Андон Дончевски. Незаборавни се победите над "Хелас" и "Александар Хајделберг", на олимписките репрезентативци на Австралија во фудбал. Незаборавни се текстовите за придонесот на Македонците Роберт Стојчевски и Роберт Спасевски, на најскапиот рагби играч на оваа земја Пит Дајков, од село Баница, Леринско, и на многу други македонски момчиња спортисти.

Македонскиот дом на Андреа и Ордана Бранови, кои од срце го покажуваат своето гостопримство, топлина и блискост, се наоѓа во Лајлор, дел од мегалополисот Мелбурн. Таму, во тој убав квартал живеат голем број Македонци од сите делови на Македонија. Кај Андреа и Ордана човек се чувствува како да е во стариот крај, бидејќи тие се пречекливи и гостите се чувствуваат како да се наоѓаат на конак во нивното познато семејство во селото Буф.

„Андреа е од среден раст, со спортска витална става, со очи полни со љубопитност и израз на почит, со блага насмевка на лицето. Заедно со Ордана се со душа и срце македонско, кои поради познатите причини во Беломорска Македонија го напуштиле своето родно место, засекогаш го оставиле родниот праг и дедовската земја и се задомиле во далечна Австралија. Тој ја напуштил

In a very short time he acquired a good level of knowledge about the sports among the Macedonians on the fifth continent, especially about "Preston Macedonia" and of its coach Andon Doncevski. The victories over "Helas" and "Alexander Heidelberg", which were Olympic representatives of Australia in football, were unforgettable moments. Also memorable are the texts about the contribution of the Macedonians Robert Stojcevski and Robert Spasevski, as well as Australia's most expensive rugby player Pit Dajkov from the village Banica, Lerin area, and many other young Macedonian athletes.

The Macedonian home of Andrea and Ordana Branov, who express their hospitality, warmth and sincerity from the bottom of their heart, is located in the settlement called Lalor, part of megalopolis Melbourne. There, in that beautiful neighbourhood, live many Macedonians from all over Macedonia. When you visit Andrea and Ordana you feel as if you are in the old country, since they are hospitable and their guests have the feeling of visiting the tavern of their famous family in the village Buf.

"Andrea is a medium-size man, athletic built, with eyes full of curiosity and an expression of respect, and a mild smile on his face. They both have a Macedonian heart and soul. Due to the already known conditions in Aegean Macedonia they were forced to leave their native village and the country of their ancestors forever. But, they found a new home in distant Australia. He left Macedonia

Македонија и неговото родно Буф, но носталгијата не го напуштила него. Во исто време, живее во Австралија, а мисли на Македонија. Му се испреплеле тие две негови татковини, го поврзале и економски и во животот и човечки и еснафски и среќно и тажно и судбински, сè се помешало во него“, се истакнува во „Нова Македонија“ од јули 1992 година, каде тој објавил повеќе од стотина текстови.

Зборувајќи за својата историја, Андреа Бранов, во таа прилика, вели: „Јас имав 12 години кога го напуштив Буф. Тоа беа бурни времиња на војната кога река Македонци од Беломорска Македонија се сливаше кон север во тогашна Југославија и во другите источноевропски земји. Ние дојдовме во Македонија. Најпрво нè однесоа во Гајранци - Штипско, каде што ги минавме најубавите детски денови, потоа се преселивме во Битола, каде го завршив Стопанското училиште, а потоа се вработив во Фабриката за фрижидери. Набргу бев преквалификуван и работев во материјалното книговодство како картотекар“.

Тоа е дел од животната прикаска на Андреа Бранов. Но, во 1963 година започнува еден нов живот на новите простори во далечна Австралија. Уште со самото пристигнување, тој се зачленил во Македонската православна црковна општина за Мелбурн и Викторија „Св. Ѓорѓи“, а потоа станал и член на управата на тој македонски храм. Во исто време пројавува интерес за спортот и набрзо станува активен член на фудбалскиот клуб “Престон Македонија“. Со време ја открива својата дарба и

and his native village Buf, but he never really got over the nostalgia. He lives in Australia, but constantly thinks of Macedonia. His two homelands intertwined. With both countries he was connected economically and socially. He went through both happy and unhappy moments in his life and everything was mixed inside him", emphasised the article in "Nova Makedonija" from July 1992 where he had published hundreds of articles.

Talking about his story, Andrea Branov for the occasion said: "I was 12 years old when I left Buf. Those were turbulent war years. A whole river of Macedonians from Aegean Macedonia escaped northbound in former Yugoslavia and in the other East-European countries. We arrived in Macedonia. First we were taken to Gorjanci - Štip region, where we spent the best days of our youth. Then we moved to Bitola where I completed my Economic School and found employment in the Factory manufacturing refrigerators. After a short period I was re-trained and worked in the Accountancy Department as a book-keeping".

That is a just part of the life story of Andrea Branov. But, in 1963 the life begun on a completely new territory of distant Australia. Ever since his very arrival, he became a member of the Macedonian Orthodox Church Community "Saint George" in Melbourne and Victoria, and later became a member of the Management Board. At the same time he demonstrated his interest for sports and very quickly becomes an active member of the Football Club "Preston Macedonia". With time he discovered

приврзаност кон спортското новинарство. Започнал да соработува со поголем број македонски весници во Австралија и станува прв член на Австралиската новинарска асоцијација. Најголемиот успех во спортското новинарство го покажал на страниците на "Австралиско-македонскиот неделник", потоа и во "Македонски глас", Етничкото радио, како и на спортските страници на "Нова Македонија", "Скок", "Вечер", како и списанието „Македонија“, гласило на тогашната Матица на иселениците од Македонија и други.

„По 18 години престој во Австралија, дојдов повторно во Македонија. Бев многу среќен, бидејќи живеев и сонував само за татковината, за моето родно село, за детството. Посетивме многу места во Републиката и голема желба имавме да го посетиме и Буф. Но, многу тешко ми падна кога на границата грчкиот цариник со висок тон, на начин необичен за нас во Австралија, ми рече дека пасошот е неисправен и дека ќе морам да го променам. И сè така, во тој стил. Како и да е, најпосле бев во моето родно село, во нашата куќа. Сè она на што се сеќавав, беше само спомен, а остана само тагата за минатото, зашто не видов сегашност и иднина. Ми остана чемер на душата. Го напуштив мојот роден праг со солзи во очите, но и со надеж дека ќе победи правдољубието, човекољубието, вистината, не само во светот, туку и на овие проколнати балкански простори, бидејќи сите ние се раѓаме прво како луѓе, а потоа ја понесуваме нашата национална припадност“, истакнува Андреа Бранов, во една своја изјава.

his talent and affection for sport journalism. He started to co-operate with a large number of Macedonian newspapers in Australia and became the first member of the Australian Journalistic Association. He achieved his greatest success in the field of sport journalism in the Australian-Macedonian weekly, "Makedonski Glas", Ethnic radio, as well as in "Nova Makedonija", "Skok", "Vecer", and also in the magazine "Makedonija", the body of the Immigration Office of Macedonia at the time.

"I came to Macedonia after 18 years of living in Australia. I was very happy, since I lived and dreamt about my native country, about my native village, my childhood... We visited many places in Macedonia and we longed to visit Buf as well. I was surprised and hurt when the Greek custom officer told me that my passport was not valid and that I ought to change it, in a loud voice and in a manner very unusual for us in Australia. However, at the end I finally arrived in my native village, in our old house. Everything I remembered was just a memory - only nostalgia for the past. I could not see neither the present nor the future there. My soul was taken over by grief. I left my native home with tears in my eyes, but with a hope that the love of justice, humanity and truth, not only in the World but also on the cursed Balkan, shall eventually win. We are all born as people first and then we assume our nationality", emphasised Andrea Branov in one of his articles.

„Битолски весник“ 1998 година, во рубриката „Нашите во светот“, за Андреа Бранов, пред заминување во далечна Австралија, објави поголем текст за Бранов, во кој, меѓу другото, пишува: „Навистина живеам на најдалечниот континент и на јужната хемисфера, но како Македонец и поранешен жител на град Битола, се чувствувам должен да дадам придонес каде што сум го поминал мојот млад живот и моето образование. Јас сум скоро три месеци на гости во Битола и се сретнав со многу мои колеги, школски другари и многу нови граѓани на Битола, кои за прв пат сум ги видел. Како што реков, со сите се однесував подеднакво во дискусиите Битола да биде уште подобра“.

Осумнаесет години долги како вечност Бранов не ја виде својата родна Македонија. Сè до годината кога го посети Буф, полураспаднато и испустено како по земјотрес, а сега со друго грчко име. За него и неговите соселани ќе си остане Буф - село на пет континенти. Како, Д’мбени Костурско, како Баница Леринска и многу други села.

А кога дојде овде беше пријатно изненаден од стариот крај. Изненаден колку се изградило, колку напреднале градовите и селата. „Штип и Битола речиси и не ги препознав“ - ќе рече. Наспроти сè, и тој и сите наши Македонци во Австралија се свесни за предизвикот на времето. За сложеноста на сегашниот општествен миг во Македонија. Но, веруваат во надминување на проблемите. Бидејќи, како што ќе рече на заминување, „македонското минато е полно со примери оти Македонците секогаш опстојале и биле најцврсти кога било најтешко“.

At one time, in 1998, the magazine "Bitolski Vesnik" in the column "Macedonians All Over the World", published a big text about Andrea Branov just before his departure for Australia. This article stated: "I really live in the most distant continent and in the most southern hemisphere, but as a Macedonian and former inhabitant of Bitola, I feel obliged to give my contribution to the place where I spent my youth and acquired my education. I am almost three months in Bitola as a guest and so far I have met many of my peers, school friends as well as new inhabitants of Bitola. As I have already mentioned, I contributed equally with everyone else in the discussions about making Bitola a better place".

Branov had not seen his native Macedonia for eighteen years, long as eternity. And then he went to Buf to see it destroyed and deserted as if an earthquake did its thing. Moreover, the village had another name, a Greek name! For him and for his fellow villagers it shall remain Buf forever - the village on five continents. Just like D'mbeni, Banica and many other villages in regions of Kostur and Lerin.

When he came here, he was pleasantly surprised from the region. He was surprised how much it had been rebuilt, how much the cities and the villages had progressed. "I could hardly recognise Štip and Bitola" - he said. Andrea as well as all of our Macedonians in Australia are aware of the challenge in time and the complexity of the current social situation in Macedonia. But, they also believe that problems shall be subdued because, as he said upon his leaving "the Macedonian past is full of examples of Macedonians always surviving in the most difficult of times".

ДОДАТОК

APPENDIX

Андреа Бранов (во средината) во разговор со уредниците

РЕДАКЦИСКИ ДНЕВНИК
АНДРЕА БРАНОВ НАШ
ДОПИСНИК ОД АВСТРАЛИЈА

Дневниите нашата Редакција ја посети новинарот на Австралиско-Македонскиот неделник, Андреа Бранов. Првот гостинот од Австралија од страна на директорот, главниот и одговорен уредник на „Битошки весник“, Мендо Младеновски беше запознат со развојните концепции на Весникот.

Андреа Бранов истакна дека „Битошки весник“ мора да биде попри-сутен кај нашите населеници во Австралија. Во таа смисла беше постигнат договор во наредниот период Бранов да биде постојан дописник на „Битошки весник“ од Сиднеј-Австралија.

Тој на една странци редовно ќе ги информира нашите читатели за се што се случува на Австралискиот континент и како нашите сограѓани живеат таму. Првите негови текстови од Австралија ќе ги објавиме веќе во најскоро време.

**black on white
publications**

Jim Thomev
6 Raglan Street
QUEENSLIFF VIC 3225
Tel: (03) 5258 4415

Email: blackonwhite@bigpond.com

26 January, 2000

TESTIMONIAL FOR ANDREA BRANOV

I have known Andrea Branov since he began as Sports editor of the Australian Macedonian Weekly in May 1987 when I was Editor-in-chief. He retained this position for the years in which I was in charge till December 1990.

I have always known him to be cooperative, pleasant and a man of absolute integrity. He was always Fair to others and very tolerant of the younger members of staff. Andrea had a ready sense of humour and was a great source of entertainment that lightened the often tense and hectic moments associated with a newspaper office. The AMW employed over twenty staff (full time and part time).

Andrea's great strength was his passion for sport generalli and soccer in particular. He wrote a vvery lively weekly column that was remarkable for its wit and fluency. He used to the maximum the colour and idiomatic power of the Macedonian colloquial language for his very exciting week by week coverage of his favourite game.

His faith in his readers was demonstrated in the respect he showed for their intelligence and the love he conveyed for his Macedonian home team.

It was a genuine privilege to work with Andrea Branov and I am very excited about the prospect that his memoirs will be published in the near future. My best wishes go with him for success in the enterprise.

Jim Thomev

AEA PUBLISHERS

**TODAY
ДЕНЕС**

Tel: (03) 9404 2990

Fax: (03) 9436 5185

Postale address

TODAY DENES

PO BOX 544

THOMASTOWN

VICTORIA 3074

AUSTRALIA

18.2.2000

ПРЕПОРАКА ЗА АНДРЕА БРАНОВ

Спортски от новинар од Мелбурн, господинот Андреа Бранов, редовен соработник на **TODAY DENES** од август 1992 година, а на **MACEDONIA TODAY** од јануари 1997 година во континуитет досега. Неговите прилози се одликуваат со висок новинарски квалитет, чесност и објективност. Неговата грижа за афирмација на спортот во македонската етничка заедница на Викторија е особено ценета и почитувана.

Андреа Бранов во своите прилози се одликува со позитивен дух и оптимизам како што впрочем е и во приватниот живот. Тој несебично учествува и во социјалните активности на македонската заедница.

Со особено задоволство го препорачувам господинот Андреја Бранов, спортски новинар на изданијата **TODAY DENES** и **MACEDONIA TODAY**.

Игор Павловски
Managing Editor

Surname: **BRANOV**
 First Name: **ANDREA**
 Place of Birth: **RIACCHONIA**
 Date of Birth: **1970-03-23**
 Nationality: **AUSTRIAN/MACEDONIA**
 Legal Residence: **AUSTRIA**

Signature: *Andrea Branov*
 Date: **19.11.98**

#2 Principles on the Conduct of Journalism

1. Journalists shall provide truthful information of fact to the public in the pursuit of the public interest.

2. In the exercise of their duty, the journalist shall be free to obtain and disseminate information in the most effective and objective manner.

3. The journalist shall not be held liable in other ways, financially and otherwise.

4. The journalist shall not be held liable for false information unless he/she has acted in bad faith.

5. The journalist shall observe journalistic ethics in the exercise of his/her profession.

6. The journalist shall not be held liable for false information unless he/she has acted in bad faith.

7. The journalist shall not be held liable for false information unless he/she has acted in bad faith.

8. The journalist shall not be held liable for false information unless he/she has acted in bad faith.

9. The journalist shall not be held liable for false information unless he/she has acted in bad faith.

10. The journalist shall not be held liable for false information unless he/she has acted in bad faith.

11. The journalist shall not be held liable for false information unless he/she has acted in bad faith.

12. The journalist shall not be held liable for false information unless he/she has acted in bad faith.

ИПО: **20004**
 ИМЕ: **АНДРЕА**
 ПРЕЗМЕ: **БРАНОВ**
 СЕМЕЙНО ИМЕ: **БРАНОВ**
 ФЕЛДНА ИМЕНА: **ЖУРНАЛИСТ**
 ДАТУМ: **19.11.98**
 Место: *Скопје*

ЗДРУЖЕНИЕ НА ЖУРНАЛИСТЕ НА МАКЕДОНИЈА
 JOURNALISTS ASSOCIATION OF MACEDONIA

ЗДРУЖЕНИЕ НА ЖУРНАЛИСТЕ НА
 МАКЕДОНИЈА

ЛЕГИТИМАЦИЈА
 ЗА БЕНЕФИЦИРАН ПРЕВОЗ

ПОФАЛНО СЛОВО ЗА АНДРЕА БРАНОВ

Препораката за мојот драг колега Андреа Бранов ја давам со огромно задоволство. Како искусен новинар и самопрегорен активист во Македонската заедница на Викторија тој придонесе мојата тренерска кариера во Австралија да продолжи со извонреден успех. Чесно известуваше за натпреварите на тимовите што ги предводев во Мелбурн, несебично помагаше во создавањето на победничка атмосфера. Накусо, Андреа Бранов е новинар со кого најуспешно соработував, а во приватниот живот и се дружев.

Андреа Бранов го красат многу човечки квалитети: срдечност, искреност, чесност, работливост и, што е многу битно, издржливост. Зашто спортското известување е исполнето со искушенија исто како тренирањето и водењето на амбициозен фудбалски тим. И кога се губи на зеленото поле Бранов заговара позитивно расположение, и кога се нема доволно средства за покривање на трошоците во спортот, Андреа креира оптимизам. Згора на сè тој е извонреден познавач на спортското известување.

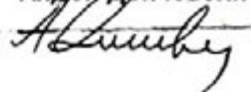
На Андреа Бранов му дадов неколку успешни интервјуа и како селектор на македонската репрезентација и како шеф на стручниот штаб на Престон Македонија. Со задоволство одговаравна неговите прашања, спонтано ги надополнувавме темите за разговор.

Овој наш новинар од Австралија спаѓа меѓу ретките кои темелно го познаваат спортот во Република Македонија, особено фудбалот, активно го следат и коментираат. Би рекол, Андреа Бранов го зазема челното место во австралиско-македонското спортско новинарство.

Да подвлечам, со особено задоволство ја давам оваа препорака.

Мелбурн, 21. 02. 2000

Андон Дончевски

ЗА СПОРТСКАТА АКТИВНОСТ НА АНДРЕА БРАНОВ

Сè уште ми се во сеќавање годините кога соработував за спортските страници на „Австралискиот македонски неделник“ и со нејзиниот уредник Андреа Бранов. Секоја недела, во доцните вечерни часови, кои често ја минуваа полноќ и го дочекувавме утрешниот ден, диктирав извештаи за Вардар, за другите македонски клубови кои играа во тогашната Прва и Втора Југословенска лига, за најголемите успеси на македонските спортисти.

Во тоа време немаше компјутери, дискети, ја немаше онаа „брза“ и евтина техника како денес, кога сето тоа можеше да се заврши за десетина минути па и помалку.

Често мојот телефон ќе се вжештеше од диктирањето на многуте извештаи. Бев трпелив, а беше трпелив и Андреа Бранов, кој моите извештаи ги диктираше на диктафон а потоа ги пречукуваше и подготвуваше за весникот.

Меѓутоа иако тоа беше голема обврска за мене, да бидам присетен дома околу полноќ, сепак ми причинуваше задоволство да работам со Андреа Бранов и да му помагам во работат, не само на него туку и н асите читатели Австралискиот македонски неделник. Со оглед дека бев во тоа време уредник на спортската рубрика на „Нова Македонија“, ги ги имав при рака сите настани и најнови информации од спортот, така што и Љубителите на спортот во Австралија, нашите сонародници во исто време како и „Нова Македонија“ беа информирани за сите спортски настани.

Додека јас информирав за спортските настани од Македонија во Австралија, Андреа Бранов беше човекот кој ја известуваше нашата јавност за спортските настани во Австралија. Долги години како акредитиран спортски новинар за „Нова Македонија“ и „Скок“, со своите професионални спортски извештаи беше присутен на спортските страници. Тоа му донесе и слава и почит на мојот драг пријател и колега Андреа Бранов.

Миодраг Мицковиќ

МАКЕДОНИЈА

Профил од иселеничките меридијани

За време на својот подолг престој во родниот крај, нашата Редакција неодамна ја посети познатиот сонародник и општественик Андреа Бранов од Мелбурн, Австралија, којшто трисетина години живее во оваа македонска иселеничка средина.

Андреа Бранов е роден во селото Буф, Леринско, егејскиот дел на Македонија 1935 година, во сиромашно и печалбарско, но истовремено револуционерно семејство. Во поколот на Граѓанската војна во Грција 1947 година, заедно со семејството, го напуштаат своето родно огниште и едно време живеат во штипските села Горјанци и Пишница. Подоцна неговото семејство се преселува во Битола, каде Андреа Бранов завршува стопанско училиште.

Со заминувањето за Австралија, за Андреа Бранов почнува една печалбарска животна приказна, исполнета со трудољубивост во нова-

Австралија се и неговите извештаи во информативните гласила во Републиката. Бранов е прв член на Австралиската новинарска асоцијација, како и член на Здружението на новинарите на Република Македонија.

Андреа Бранов е соговорник за кого треба да се каже дека сè што досега правел како новинар го правел исклучиво од патриотски побуди и одделувал и свое време и средства, за да го исполни својот копнеж во родната земја.

По 18 години, 1981 година, за првпат ја посети татковината, за потоа да дојде во Македонија уште двапати.

— Радосен сум што пак се наоѓам во Македонија и во Битола, каде што ги поминуваше своите младешки години и се школуваш. Мило ми е што во Редакцијата на списанието „Македонија“ се среќавам со сите вас, што работите во неговото уредување. Не можам, а да не го споменам 40-годишниот јубилеј на драгоцелното списание „Македонија“, кое за нас, што живееме надвор од границите на родната земја, е од големо значење. Тоа е гласник од родната земја во нашите домови; тоа е доказ дека мислите на нас, што не по наша волја, се раселиваме низ светот. Но ние ги воспитуваме и подигаме нашите деца во македонски дух, што тлеа во нас. Преку списанието „Македонија“ преку четириесет години, во македонското иселеништво стигнуваа вести од татковината, но и вести како живеат нашите браќа и сестри во другите иселенички средини. Сите ние, длабоко верувам, даваме свој придонес во afirmацијата на македонскиот народ надвор од границите на нашата родна земја, со што, во новите животни средини, докажуваме дека сме народ со свои посебни белези: во својата борба за слобода, народното творештво и културното наследство, како и македонскиот јазик, најважниот белег на еден народ. И во сегашните тежки времиња, ние го дигаме својот глас, во одбрана на независна и суверена Република Македонија.

Р. Трифуновска

Последниот реколмс пронајден на нејзината работна маса по трагичната смрт на авторката, долгогодишниот уредник во редакцијата на списанието „Македонија“

СО ЛУБОВ ЗА МАКЕДОНИЈА

Андреа Бранов

та животна средина, но и со неизмерна љубов кон својата родна земја. Веднаш по пристигнувањето во Мелбурн се зачленува во Македонската православна црковна општина „Св. Горѓи“, во која што дава свој придонес во многу активности од национален интерес. Љубовта кон родната земја е постојано чувство што го исполнува и инспирира и да известува за настаните од општествениот живот на Македонците од свој дел на светот, што го смета за свој долг кон родната земја. Рано ја открива својата дарба за

спортско новинарство. Во меѓувреме станува и член на ФК „Македонија“ од Мелбурн. Пишувајќи за спортскиот живот во својата средина со успех, спаѓаат и неговите извештаи за Австралискиот македонски неделник од Мелбурн, „Македонски глас“ од Сиднеј и заедничкото радио во Австралија. Од значење за спортскиот живот во

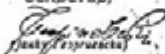
5-та ОФФ НА НАРОДЕН ФРОНТ — БИТОЛА

На своето редовно заседание извршното тело на нашата основна фронтовска организација, разгледувајќи ја работата на поедини фронтовци и фронтовки донесе одлука да се

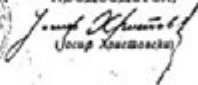
ПОХВАЛИ

другарот - ката Браќев Дудреја
ул. Керин бр. 32 за покананата усредна работа во редовите на фронтовската организација, за покананата понртвованост во исполнување на задачите поставени од страна на фронтовската организација, како и љубовта кон својата татковина и љубовта према големиот учител, водач и организатор на народниот фронт др ТИТО

Секретар,

Председател,

1-11 1958 год.
БИТОЛА

POHVALA

D. št. 21-1989
 1. *Браноџ Анџраџа*
 2. *Љубола Макаџониџа*
 mladinska radna brigada kao priznanje za svestrani rad na
 izgradnji autoputa „Ljubljana-Jesenice“, Ljubljana-Ljubek.

Na pred u nove radne pobude!

24-21-1989 god.
 Stolac
 kol. Nivoj Meris

SLAVNI STAB
 OMLADINSKIH RADNIH BRIGADA
 Kanton Sarajevo
L. Meris

СОВЕТ ЗА КОМУНАЛНИ РАБОТИ ПРИ ГРАДСКАТА ОПШТИНА — БИТОЛА

Итаб за изградба на комунални објекти

ИЗДАВА

ДИПЛОМА

На другорот - крго *Брановски Филипав Андреја*
за неговото доброволно учество во изградбата на ПЛТОТ
село Могарцево — Сенторинум

Во времето од *1. IV* 1952 год. до *1. V* 1952 год.

СВЕТ НА ЗАШЕКОТ — СЕВЕЛНА НА КАРЛОТ

Колонбави на Брановски
Филипав Андреја
(Село Могарцево) 1952 год.

Председател на шибави:
Филипав Андреја
(Село Могарцево)

Севелна

Панорама на селото Буф
Panorama of the village Buf

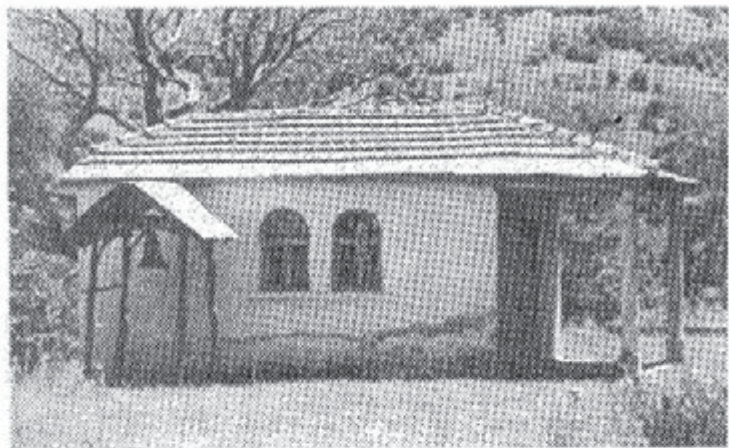
Црквата „Св. Никола“
The church „St. Nikola“

Училиштето во Буф
The School in Buf

Ученици во Буф, 1934 година
Puples in Buf in 1934

Црквата „Св. Тројца“
The church „St. Troica“

Буфчани пред црквата „Св. Никола“
People from Buf in front of the church „St. Nikola“

Андреа Бранов
Andrea Branov

Дел од семејството Бранови
A part of the Branov's family

Прва слика на Велигден
1952 година
First picture
on Eastern, 1952

Фотографија од 1955 година
A picture from 1955

Андреа Бранов со друштво во Магарево
Andrea Branov with his friends in Magarevo

Семејството на Орданка Бранова
The family of Ordanka Branova

Орданка во Титов Велес
Ordanka in Titov Veles

Орданка и Андреа
Бранов
Ordanka and Andrea
Branov

Андреа на скијање во Словенија
Andrea Branov in Slovenia

Андреа со друштво во Маврово
Andrea with his friends in Mavrovo

Андреа и неговите другари од „Фрижидери“
Andrea and his friends of „Frižideri“

Од испраќањето во Битола
The departure from Bitola

Бранови во бродот за Австралија
Branov's in the ship to Avstralia

СПОНЗОРИ

ΑΕΑ PUBLISHERS

**TODAY
ДЕНЕС**Tel: (03) 9404 2990
Fax: (03) 9436 5185Postale address
TODAY DENES
PO-BOX-544
THOMASTOWN
VICTORIA 3074
AUSTRALIA

18.2.2000

AUSTRALIAN MACEDONIAN COMMUNITY RELIEF FUND INC: ACN: A0031266M
 Post Office Box 1169 LALOR, 3075, MELBOURNE, AUSTRALIA
 TELEPHONE: 9466 2272 FAX: 9466 2272

**black on white
publications**

Jim Thomev
 6 Raglan Street
 QUEENSLIFF VIC 3225
 Tel: (03) 5258 4415
 Email: blackonwhite@bigpond.com

*Љупка и Антон Дончевски**А. Д. Д.*

СПОНЗОРИ

We would like to inform Mr. Slave Nikolovski – Katin, that Artio Fine Furniture is a Major Sponsor for the Monography (Biograph) of Andrea Branov.

I am his niece, Uncle Andrea's brother's daughter. I look forward in seeing the final result of the publication.

Many thanks and warm regards from.

Margaret & Mitko Zuleski

Slavica Jankulovska
Director

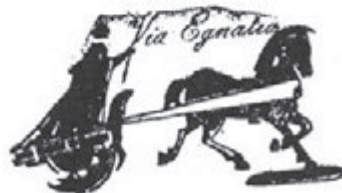
Falanga Travel Pty Ltd
Lic. No. 22399

200 Tyler Street, Victoria 3072 Australia
Telephone: 61 (0) 5471 2961 Facsimile: 61 (0) 5471 3038 Mobile: 0808 564 578
e-mail: slavica_falanga@optusnet.com

Г-ин Славе Николовски - Катин

Према разговорот со Г-от Андреа Бранов тука во Мелбурн би сакале да потврдиме дека со големо задоволство ја спонзорираме неговата монографија.

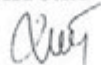
**„ФАЛАНГА ТРАВЕЛ ВИ
ПОСАКУВА ПРИЈАТЕН ЛЕТ
НИЗ ЦЕЛИОТ СВЕТ“**

**ТУРИСТИЧКА АГЕНЦИЈА
„ВИА ИГНАЦИЈА“ - БИТОЛА**

Ул. „Максим Горки. 78
тел/факс: 097/ 34-165; 228-702

**ТА „ВИА ИГНАЦИЈА“
БИТОЛА**

СОДРЖИНА

Вовед	6
-------------	---

I ДЕЛ

Мојата татковина Македонија

Егејска Македонија	14
Родното Буф, Леринско	28

II ДЕЛ

Животниот пат на Андреа Бранов

Детството и младоста на Бранов	56
Бегството од родното огниште	78
Приказна за Гоце Делчев	88
Престој во Пишица и Битола	98
Подготовки за Австралија	108
Формирање семејство	114
Заминување за Мелбурн	132
Доаѓања во Македонија	138

III ДЕЛ

Луѓе и судбини

Семејното стебло на Бранови	162
-----------------------------------	-----

IV ДЕЛ

Печалбарски хоризонти

Новинарски и спортски активности	186
Додаток	196

CONTENTS

Introduction	7
PART I	
Macedoni my motherland	
Aegean Macedonia	15
The native village of Buf - Lerin region	29
PART II	
The life of Andrea Branov	
The childhood and youth of Andrea Branov	57
Fleeing from the place of birth	79
The story of Goce Delčev	89
Visiting Pišica and Bitola	99
Preparation for Australia	109
Raising a family	115
Arriving in Melbourne	133
Coming back to Macedonia	139
PART III	
People and destines	
Branov family tree	163
PART IV	
Expatriot horizons	
Journalistic and sport activities	187
Appendix	197

CIP – Каталогизација во публикација
Народна и универзитетска библиотека „Св. Климент Охридски“,
Скопје

929 Бранов, А.

НИКОЛОВСКИ-Катин, Славе

 Андреа Бранов : монографија / Славе Николовски-Катин ;
 [превод на англиски Лидија Димова]. - Скопје :
 Македонска искра, 2001. - 222 стр. : илустр. ; 23 см. -
 (Едиција Македонците во светот)

Во заднината на насл. стр.: Andrea Branov : monograph /
Slave Nikolovski-Katin. - Текст напоредно на англ. јазик. -
Искренољубието Браново / Фиданка Танаскова;
The truth of Branov / Fidanka Tanaskova; The truth of Branov /
Fidanka Tanaskova: стр. [6]-9

ISBN 9989-831-39-4

1. Бранов, Андреа

Издавач:
Книгоиздателство "Македонска искра" - Скопје

Славе Николовски-Катин
АНДРЕА БРАНОВ

За издавачот
Сунчица Змејкоска

Уредник
Дафинка Николовска

Лектура и коректура
Сузана Стојковска

Идејно и графичко уредување
Стојан Блажевски

Компјутерска обработка
Снежана Богдановска
Снежана Мишевска

Печат
"ОФСЕТ" - Скопје
Тираж: 650 примероци

СЛАВЕ НИКОЛОВСКИ - КАТИН на македонската и на меѓународната културна и научна јавност и е познат по бројните публицистички и научни трудови посветени, главно, на животот на Македонците во светот, но и на низа други аспекти поврзани со дијаспората, како и со културата, литературата, јазикот, религијата, науката, историјата...

Во неговиот творечки опус посебно внимание заслужуваат книгите: **Македонски холокауст, Македонски бизнис, Печалбарски копнеж, Во Австралија како дома, Македонскиот иселенички печат, Во чест на свети Кирил, Македонските православни цркви во Австралија, Канада и САД, Поетски иселенички паноптикум, Иселенички хоризонти, Монографија за Атанас Близнаков и Македонската дијаспора.** Потоа е познат и со неговите десетина лексикографски изданија, како и со преводите на романот **Александар Македонски** (од англиски на македонски), **Страниците за Македонија и Македонците**, и **Монографија за с. Неволјани - Леринско** (од македонски на англиски).

Славе Катин е добитник на голем број признанија, меѓу кои на наградата **"Крсте П. Мисирков"** на Здружението на новинарите на Македонија од областа на журналистиката.

SLAVE NIKOLOVSKI - KATIN is known to the Macedonian and international cultural and academic public by his numerous descriptive reporting and research dedicated, mainly, to the life of the Macedonians all around the world, and for many other aspects related to the Diaspora, like culture, literature, language, religion, science, history...

The following books in his creative opus deserve special attention: **The Macedonian Holocaust, The Macedonian Assumption, Expatriot Longing, Australia as Home, In Honor of Saint Cyril, Macedonian Orthodox Churches in Australia,**

Canada and USA, Expatriot Poetic Panopticon, Expatriot Horizons, Atanas Bliznakov's Monograph, and the Macedonian Diaspora.

He is also known for his lexicographical editions, and the translations of the novel **Alexander the Great** (from English into Macedonian), **Foreigners about Macedonia and the Macedonians,** and **The Monograph of the village Nevolljani - Lerin Region** (from Macedonian into English).

Slave Katin was received many awards, amongst which is the Award **"Krste P. Misirkov"** of the Association of the Journalists of Macedonia in the area of the journalism.

